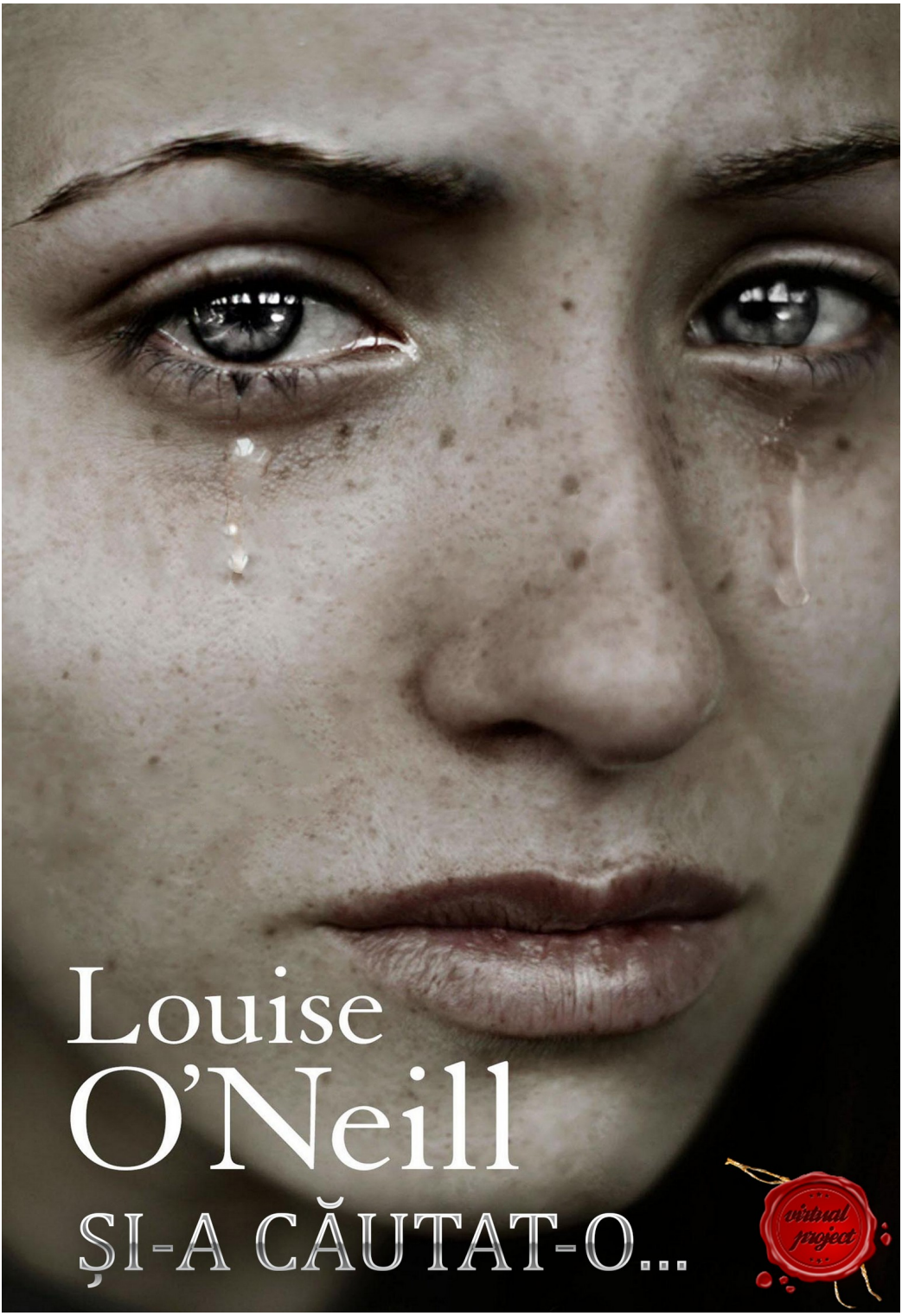
Louise
O'Neill
ȘI-A CĂUTAT-O...
virtual project

LOUISE O’NEILL

ȘI-A CĂUTAT-O...

Original: *Asking For It* (2015)

Traducere din limba engleză de:
MARIA MIRABELA SOARE

virtual-project.eu

2018

ANUL TRECUT

Joi

Văd în oglindă chipul mamei care vine lângă mine. Tenul pudrat îi evidențiază rujul roșu.

În ciuda căldurii înăbușitoare, tunsoarea ei bob e încă perfectă. Merge la coafor în fiecare sâmbătă. „Merit să mă răsfăț”, spune ea când iese din casă. „Nu îmi pasă cât de mult costă”.

Karen Hennessy merge la coafor de trei ori pe săptămână. Niciodată nu menționează prețul.

Transpir de atâta căldură, mă îmbujorez, iar maioul în care am dormit și care prinde o tentă de gri se lipește de mine. Mă uit când la ea, când la mine.

Oamenii spun mereu că semăn atât de mult cu mama. Că suntem una și aceeași.

— ’Neața, îmi spune ea. Ce faci acolo, stai și te uiți în oglindă?

Se uită încruntată la pieptul meu, la sfârcurile care ies în evidență pe sub maioul transpirat.

— Nimic, spun eu, acoperindu-le cu mâinile. Ce vrei?

— Voiam să văd dacă te-ai trezit.

Îi fac semn către birou, unde se află laptopul deschis, un folder plin cu notițe, romanul *Fiche blian ag fás*[1] și un dicționar irlandez-englez.

— M-am trezit de la cinci, îi spun eu. O’Leary ne va da un test oral azi.

Bineînțeles că Jamie va lua cea mai mare notă. Când își va expune prezentarea, O’Leary va închide ochii și se va lăsa pe spate în scaun. De fiecare dată când deschide ochii și-și amintește cine vorbește, pare surprins. De parcă nu i-ar veni să creadă că cineva ca Jamie poate vorbi o irlandeză perfectă.

— Eh, nu îl băga în seamă pe Diarmuit O’Leary, spune ea surâzând. Știe că ești fata mea?

[1] Roman al autorului Maurice O’Sullivan publicat în engleză și în irlandeză în 1933 (n.t.).

Nu îi răspund.

— Ți-am adus vitaminele, zice ea. Trebuie să le iei înainte de micul dejun.

— Le iau mai târziu.

— Emmie, zău așa. Cei de la Health Hut[2] au făcut o comandă specială pentru tine.

— Știu asta, mamă.

Strânge un pic din buze, așa că mă prefac că-i zâmbesc.

— Și chiar apreciez asta.

— Le las aici, în regulă?

Pune pastila și un pahar cu apă pe noptieră, lângă iPhone-ul meu și mai mulți cercei amestecați.

Se așază din nou în spatele meu, îmi pune o mână pe șoldul drept și pe cealaltă la baza coloanei vertebrale și împinge bazinul în față.

— Trebuie să fii atentă la postură, draga mea.

Mama miroase a făină și a scorțișoară, amestecate cu parfumul floral pe care îl folosește de ani buni. Încă o pot vedea stând la masa ei de toaletă din dressing, îmbrăcată într-o rochie din mătase argintie, care îi învăluie corpul, dată cu ruj deschis și cu părul șaten prins într-un coc. Avea părul mai lung pe atunci. Tata o striga de la baza scărilor, spunându-i „Vom întârzia, Nora”, iar ea îi răspundea „Vin, dragule”, cu glasul specific pe care îl folosea cu el, cu toți bărbații. (Iar eu mă întrebam de ce nu folosea același ton și cu mine.) Ultimul lucru pe care îl făcea era să-și ia parfumul, să ridice capacul auriu și să pulverizeze pe încheieturile mâinilor. Eu stăteam în capătul scărilor, urmărind cum i se mișcau șoldurile pe sub rochia de mătase, în timp ce cobora către tata, care o aștepta. El niciodată nu-și lua ochii de la ea, nici măcar când plecau împreună, iar eu începeam să plâng și să dau din mâini, în timp ce dădaca mă ținea strâns.

Mama pune mâna pe abdomenul meu.

— Ți-a venit ciclul? întreabă ea. Ești un pic balonată.

Îi dau mâna la o parte.

— N-ai de ce să îți faci griji, mamă. Nu sunt însărcinată.

Mă îndepărtez de ea și îmi verific telefonul. Mi-a scris Ali. Din nou. Chiar dacă nu i-am răspuns la ultimele două mesaje.

— Te rog, nu-mi vorbi așa.

— Așa cum?

[2] Magazin online cu vitamine și alte produse naturiste (n.t.).

— Cu tonul acela.

— N-am folosit niciun ton.

Are umerii încordați și știu că e pregătită să coboare și să-i spună tatei că am fost lipsită de respect, de orice maniere. El va ofta și îmi va spune că e dezamăgit de mine. Indiferent de ce i-aș spune, oricât de mult aș încerca să îi explic, nu mă va asculta. „Nu există altă variantă”, va spune el. „Te rog să îți tratezi mama cu mai mult respect”.

Niciodată nu există altă variantă și niciodată nu e varianta mea.

— Scuze, mamă.

Se liniștește.

— Ia-ți vitaminele, spune ea, apoi coboară ca să iei micul dejun cu mine și tata. Vrea să te vadă înainte să plece la serviciu.

Se întoarce către ușă, se uită la mine, mă privește din cap până în picioare, fixându-și privirea pe chipul meu. Și știu exact ce urmează să-mi spună.

— Ești frumoasă în această dimineață, Emmie. Ca întotdeauna.

Ușa se închide în urma ei, iar aerul din cameră devine sufocant. Abia ajung la fereastra glisantă, o deschid ca să pot respira și aproape că pot simți gustul sărat al brizei de mare. Mai sunt șase case așezate ca un iadeș în jurul golfului, toate vopsite în același galben-deschis, având cadre negre la ferestre și uși; în parcarea asfaltată din fața caselor stau aliniate mașinile mari, de bun-gust, Toyota, Volvo sau Honda, negre sau argintii, de parcă orice altă culoare ar atrage prea multă atenție. Nina Kelleher, care stă la două case mai jos, își conduce fetele, pe Lily și pe Ava, spre un break. Are în gură o felie de pâine prăjită în timp ce închide portiera după Lily și îi face cu mâna lui Helen O’Shea, care se află în parcarea următoare și stă în genunchi pentru a-i lega șireturile fiului său.

— Dumnezeule, cum arată locul ăsta, a spus Jamie anul trecut, când am trecut pe lângă complexul de locuințe de la periferia din Ballinatoom.

Casele bine îngrijite erau înghesuite una lângă alta. La pervazuri erau așezate coșuri cu flori, iar pe gazonul îngust din fața caselor, grupuri de copii răsfățați jucau „Țară, țară, vrem ostași!”. Maggie abia își luase carnetul de șofer și ne-am urcat

toate patru în Volvoul părinților ei, purtate de sentimentul libertății, de parcă am fi putut să mergem oriunde și să facem orice am fi vrut, deși nu merseserăm niciodată mai departe de Kilgavan.

Am condus prin Ballinatoom, am trecut de sensul giratoriu, am mers pe Main Street, pe lângă biserică, am trecut de garajul de la marginea orașului, pe lângă locul de joacă, apoi în jos, pe drumul lăturalnic, și ne-am întors iar în sensul giratoriu. Ne-am tot învârtit, am mâncat jeleuri și ne-am uitat după băieții din celelalte mașini, pe care îi știam. Maggie a insistat să dăm muzica mai încet când am trecut pe lângă înmormântarea lui O'Brien, unde câțiva oameni stăteau la coadă ca să-și transmită condoleanțele.

— E atât de mult galben, a spus Jamie, întorcându-se să se uite prin lunetă, în timp ce treceam de complex. Există vreo regulă care spune că fiecare complex de case din țara asta trebuie să fie galben-deschis?

Am văzut-o cu coada ochiului pe Ali, care stătea în spate, lângă ea. I-a dat un cot și mi-a făcut un semn cu capul.

— Uite, i-am spus lui Jamie, întorcându-mă să îi dau iPodul. Alege tu altceva, m-am săturat de melodiile astea.

Și am putut s-o aud pe Ali cum a răsuflat ușurată că de data aceea nu ne-am certat deloc.

Jamie n-ar mai spune același lucru acum. Ar fi fericită să locuiască în complexul nostru.

•

— Ce naiba, Mags, spun eu, în timp ce deschid ușa din dreapta șoferului, dând la o parte pungile de chipsuri Tayto, o minge de hochei, gutiera ei, un pix roșu care curgea și vreo douăzeci de foi mototolite.

— Scuze.

— Spui asta în fiecare dimineață. Și totuși e la fel.

Îmi scot din ghiozdan o carte pe care să stau ca să nu îmi murdăresc fusta de pastă roșie.

— Miroase groaznic aici. Sunt deschise toate geamurile?

— Da, îmi răspunde Jamie din spate. E așa păcat că nu mai ai voie să folosești Volvoul, Mags. Are aer condiționat, nu?

— Am adus câteva brioșe făcute de mama, spun eu.

Nu vreau să mai vorbesc despre Volvo. Scot una din ghiozdan și i-o întind lui Maggie.

— Încă sunt calde. Doamne, mama ta e minunată, spune ea, conducând cu o singură mână.

— Mda, spun eu, privind pe geam. E cea mai tare.

Mă întorc să le dau punga cu sandviciuri lui Ali și lui Jamie. Ali își dă pe spate extensiile blonde.

— Nu, n-ar trebui, spune ea, luând o gură de cafea din termosul de la Nespresso. Mama ne-a înscris la un concurs bazat pe o dietă cu fructe și legume. Emma? spune ea, mușcându-și buza.

— Mda?

— Suntem în regulă?

— Poftim?

— Nu mi-ai răspuns la mesaj mai devreme. Mă întrebam dacă ești supărată pe mine sau ceva de genul ăsta.

Și-a dat cu prea mult creion dermatograf, care i-a curs și i s-a strâns în colțul ochilor. Acum câteva luni, tatăl ei i-a adus o trusă de machiaj, una de genul celor pe care le are orice artist de make-up profesional, plină cu produse și pensule.

— Pur și simplu, ne-a zis Ali, ridicând din umeri.

Maggie a țipat entuziasmată, luând un tuș de ochi ca să exerseze pe Jamie.

— În regulă, am zis eu.

Am luat și eu o cremă iluminatoare pe care o voiam de mult timp, dar mama îmi spusese că e prea scumpă.

— Totuși întotdeauna mi s-a părut că fetele de la Mac arată ca travestirii.

— Dumnezeule, Ali, am oftat eu. Controlează-te puțin, poți?

I-am întins brioșele lui Jamie. Nu a observat, așa că i-am fluturat punga prin față.

— Alo. Pământul către Jamie.

Ea ezită, uitându-se la pungă, apoi la mine. Scoate o brioșă și mușcă din ea, înghițind-o aproape pe toată.

— Ușor, îi spun eu. Nici măcar Maggie n-a mâncat-o pe a ei atât de repede.

— Taci, îmi răspunde Maggie. Am avut ora de înot la șase dimineața. Cred că pot să mănânc o brioșă dacă vreau.

— Nu știu cum poți să te trezești așa devreme, îi spun eu. M-am ridicat din pat cam cu zece minute înainte să ajungi tu. Sunt un dezastru.

Jamie mototolește în mână hârtia de la brioșă.

— Eu m-am trezit mult mai devreme, Mags, spune ea. A trebuit să învăț pentru examenul de azi, la irlandeză.

— La naiba, zic eu. Am uitat de asta. Am încurcat-o rău.

— Nu cumva ai uitat să înveți și la fizică, săptămâna trecută? se uită Jamie încruntată la mine. Ce coincidență.

Am avut punctaj de 78% la acel test, domnul O'Flynn mi-a pus pe bancă foaia cu rezultatul, făcându-mi cu ochiul și șoptindu-mi „Foarte bine". Am lăsat foaia pe bancă, să o vadă toată lumea.

— Și, în primul rând, a continuat el, felicitări, Jamie.

Jamie a luat foaia cu rezultatul ei pe care era scris cu marker roșu punctajul de 93%. Expresia feței ei a rămas neschimbată în timp ce a pus foaia în ghiozdan. Eu m-am uitat la a mea din nou și îmi părea că numărul ieșea din pagină, se ridica spre mine și îmi intra în ochi. Voiam să rup foaia în bucăți mici.

— Bravo, J.

I-am zâmbit, în caz că cineva ar fi crezut că sunt geloasă.

— Doamne, acum îmi doresc să fi învățat.

— Ai primit ochelari noi de soare? întreabă Maggie, în timp ce Ali caută o pereche de ochelari de soare Ray-Ban, în rucsacul galben, marca Celine, pe care mama ei i l-a cumpărat din Paris.

— Ce s-a întâmplat cu cei de la Warby Parkers, pe care ți i-a cumpărat taică-tu?

— E ciudat, spune ea, în timp ce eu încerc să nu mă trădez. Nu-i găsesc nicăieri.

— Oh, nu, spune Maggie, întorcând în parcare.

— Nu poți să-ți cumperi altă pereche? întreb eu indiferentă.

Își permite să-și cumpere altă pereche.

— Nu-ți poți cumpăra modelul ăla decât din State. Ți-am mai spus.

— A, da, cred că mi-i amintesc.

Țin rucsacul pe un umăr și încep să caut caietul de irlandeză.

— Oricum, erau un pic cam mari pentru fața ta, scumpo.

Ajungem la St. Brigid Secondary School, o clădire gri, impunătoare, cu ferestre pătrate, în care se reflectă lumina soarelui. Lângă, sunt anexele. Sala de sport, terenul de tenis și parcarea sunt în față; în spate, se află terenurile pentru pășunat, iar vacile se aud mugind puternic, de câte ori elevii se pitesc în spatele sălii de sport ca să fumeze. Au rămas doar cinci – așteaptă să moară și bântuie prin clădirea imensă. Măicuțele au vândut pământul ca să poată cumpăra o altă mănăstire în

cealaltă parte a orașului Ballinatoom. Mă uit în jur, la sutele de fete transpirate care coboară din mașini. Fustele plisate din lână gri-închis, șosetele gri, lungi până la genunchi, și sacourile gri-închis nu sunt potrivite pentru căldura asta, dar domnul Griffin, directorul, a făcut ieri următorul anunț: „Uniforma trebuie purtată cu totul, fetelor, indiferent de vreme. Nu există nicio excepție de la această regulă”.

Elevii merg înainte, râd și se țin de braț, își caută prin ghiozdane și strigă unii la alții să se aștepte. În drum spre curs, mă întâlnesc cu diverse colege care mă întreabă de unde mi-am cumpărat ochelarii de soare, ce luciu de buze am folosit sau dacă sunt pregătită pentru examenul de azi de la irlandeză. Le zâmbesc și le spun: „Mulțumesc, sunteți atât de drăguțe” și le fac alte complimente în schimb. Imediat ce mă îndepărtez, îmi imaginez că șușotesc între ele despre cât de drăguță și de naturală sunt, că am mereu timp pentru toată lumea, minunându-se că încă pot fi cu picioarele pe pământ deși arăt atât de bine.

Când se aude ultima sonerie, deja sunt epuizată. Trebuie să zâmbesc, să fiu simpatică și să arăt de parcă mi-ar păsa de problemele altora, altfel mi s-ar spune că sunt nemernică. Ceilalți nu înțeleg cât de obositor e să joc rolul ăsta în fiecare zi.

Ali: Unde ești?

Ali: Ai primit ultimul meu mesaj, scumpo? Nu sunt sigură că s-a trimis.

Ali: Hei, mă întreb dacă ai primit ultimele două mesaje pe care ți le-am trimis. Unde vă găsesc după ore? Vă aștept lângă sala de economie.

•

— Hei.

Ali stă întinsă pe trotuar pe sacou, lângă Fiesta, are fusta ridicată și cămașa descheiată, ca să se bronzeze cât de mult poate.

— Mi-ai primit mesajele?

— Nu.

Mă uit la telefon să văd cât e ceasul și îmi acopăr ochii cu mâna, uitându-mă înapoi spre școală.

— Doamneee, unde e? Nu am cremă pentru protecție solară. O să iau foc dacă nu ajunge aici curând.

— La naiba, spune Ali. Nici eu n-am. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Știi ce piele sensibilă am, spun eu și îmi pun sacoul deasupra capului ca să mă acopăr. Și amintește-ți ce-a spus Karen despre pericolul expunerii la soare, a spus că razele UV…

— Mda, dacă aș vrea o lecție de la mama, aș întreba-o de bunăvoie.

— Emma!

Tresar când aud vocea aceea chițăită.

— Bună!

— Hei, Chloe!

E Chloe Hegarty, cu părul ei ridicat ca o aureolă în vârful capului, cu coșuri pline de puroi galben în zona maxilarului și a bărbiei. Ar trebui să se ducă la un dermatolog. Mă întorc, prefăcându-mă că îmi caut ceva în ghiozdan.

— Auci, spune Ali, în timp ce Chloe se îndepărtează.

— Mă rog, spun eu. Ah, slavă Domnului, uite-le!

Le văd pe fete ieșind din clădirea de lângă sala de sport. Maggie stă cu ochii în iPhone, tastând furioasă, iar Jamie merge în urma ei.

— Grăbiți-vă! strig eu.

— Scuze, spune Maggie când ajunge la noi.

Sacoul i s-a prins de curelele ghiozdanului în timp ce cotrobăie după chei, fără să-și ia ochii din telefon. Primește o notificare și lăsă ghiozdanul să cadă, iar fața i se luminează când citește noul mesaj.

— Mags, spun eu. Ce naiba, mă prăjesc. Poți măcar să deschizi ușa?

— Scuze. Eli spune că va fi în parc la cinci, cu băieții, în caz că vrem să mergem acolo.

Își pune telefonul pe capota mașinii, ghiozdanul lângă și începe să caute prin el. Scoate trei caiete zdrențuite, șervețele vechi, o eșarfă cu imprimeu de leopard, un iPod, Tic Tac, o caserolă din care curge ceva și un caiet A4.

— Sigur sunt pe aici pe undeva, bombăne ea, în timp ce se șterge pe mâini cu un șervețel, de zeama care i s-a scurs din sandviciul cu ton.

— Stai așa, aici trebuie să fie.

Deschide ușa, ferindu-se de valul de căldură care a izbit-o. Se urcă în mașină și deschide cealaltă portieră, din interior.

— Iisuse, spune Jamie când intrăm în mașină, deschizând toate geamurile. Când ai zis că îți vei primi mașina cea nouă, Ali?

— Mai sunt doar trei luni până la ziua mea de naștere!

Ali își scoate iPhone-ul și se uită prin galeria foto, unde are o poză cu un Mini Cooper nou, albastru-deschis, iar Maggie și Jamie exclamă „Auu!” când îl văd.

— Am impresia că vezi numai Mini Cooper peste tot zilele astea, mă trezesc eu spunând. Sunt foarte populare acum.

Ali își lasă telefonul pe picior – pe telefon încă e poza aceea cu Mini Cooper.

— Las-o mai ușor, îi spun lui Maggie, în timp ce conduce pe Main Street.

E o stradă îngustă, cu clădiri foarte colorate, pe ambele părți, cu puburi, magazine și măcelării, toate înghesuite. Tot trotuarul este ocupat de niște tipi de la St. Michael’s – nici nu se gândesc să se dea la o parte din calea unui bărbat mai în vârstă cu baston care încearcă să treacă de ei, ignorându-l cu desăvârșire. Își țin puloverele bleumarin, în V, legate în talie, arătându-și brațele bronzate, și cămășile, descheiate, pe care se văd petele de transpirație. Și-au lărgit nodurile la cravatele în dungi albastre și galbene, ca să se facă mai comozi. Au câte o doză de Cola în mână și niște pungi de hârtie cu dulciuri. Între două clădiri este un afiș imens, cu negru și auriu, care anunță un festival de muzică country. E la fel în fiecare an, sute de fani de vârstă mijlocie de prin toată țara vin în Ballinatoom, purtând cizme de cowboy și pălării Stetsons, fredonând cântecele lui Nathan Carter.

— Nu-i așa că sunteți norocoși să trăiți aici? ne întreabă ei, respirând aerul „country”.

Aș vrea să îi întreb de ce, de ce suntem norocoși să trăim aici, dar știu deja răspunsul. Că e atât de frumos aici, că avem o comunitate strânsă, unde oamenii au grijă unii de ceilalți.

Presupun că așa e.

În câteva minute, ajungem în Connolly Gardens. E o zonă cu iarbă, înconjurată de o alee asfaltată, sub forma unei funde, iar în mijlocul ei se află o fântână din marmură.

De jur-împrejur se află case în stil georgian, toate în nuanțe pastelate. Parcăm în fața casei lui Maggie. Casa e de un

albastru-deschis, cadrele geamurilor sunt crem, iar pe ușă – tot crem – se află un inel de fier în formă de cap de leu.

— N-ai de gând să intri? întreabă Maggie, în timp ce deschide ușa.

O urmează Jamie. Ali îmi aruncă o privire, așteptând până când îi fac semn că nu.

— Nu, Mags. Aștept aici cu Em.

— Aduceți voi loțiunea de soare? strig eu după ele.

Nu vreau să fiu nevoită să vorbesc cu mama lui Maggie. Ultima oară când am sunat a dispărut în „zona ei de lucru”, ca să îmi aducă o carte care „îți va spune multe, Emma”. Hannah a provocat mare agitație în cartier când s-au mutat aici, acum cinci ani, din North Cork. Era însărcinată cu sora lui Maggie, Alice Eve, burta stătea să îi plesnească sub tricourile mulate, iar ei nici nu îi păsa că femeile în vârstă își făceau semne, apoi își fereau repede privirea, când îi vedeau burta imensă. Toată lumea discuta despre nou-veniți, despre mama care e „terapeut și practică terapia prin joacă, orice ar însemna asta”, despre tatăl care „e contabil și trebuie să câștige destul de bine dacă își pot permite o astfel de casă – ar trebui să îi vedeți prețul” și despre cealaltă fată a lor, care avea vreo doisprezece sau treisprezece ani și despre care spuneau că e foarte frumoasă. M-am îngrijorat când am auzit asta, până am văzut-o pe Maggie și mi-am dat seama că, da, era frumoasă, dar nu mai frumoasă decât mine.

În acea zi în care s-au mutat aici, mama i-a spus tatei, în timpul cinei, când îi dădea castronul cu piure, următorul lucru: „Am auzit că soția e foarte atrăgătoare și cred că e curajoasă să-și *arate* firele de păr albe atât de devreme”.

— Sunteți gata? ne întreabă Maggie când revine la mașină și deschide ușa.

— Ah, arăți atât de bine, zice Ali.

Maggie poartă o cămașă bărbătească pe post de rochie. E o cămașă în carouri, pe care a cumpărat-o de la un second hand. Are și niște cizme de un argintiu-metalic, de la Doc Martens, poartă o eșarfă cu imprimeu care îi strânge buclele la spate, pe care și-a înfășurat-o de două ori, făcându-și în vârf o fundă mare cât capul, și mai multe inele de argint.

— Iisuse, spun eu. Arăți ca o Amish sau ceva de genul ăsta.

Maggie se privește în oglinda ovală, care atârnă deasupra mesei cu picioare fusiforme, de pe hol. Urăsc oglinda aia stupidă, cu mesajul „Ești frumoasă în sufletul tău” scris cu litere cursive și argintii. Mereu îmi vine să o dau jos de acolo.

— Provocator, spune ea fericită. Iubesc stilul Amish.

•

La ora asta, în Connolly Gardens e liniște. Trei femei stau pe o bancă, de cealaltă parte a zonei verzi, toate poartă colanți negri, maiouri mulate și sandale Birkenstock, cu saltele de izopren pentru yoga înfășurate la picioare și cu pungi de hârtie de la Health Hut. O altă femeie, în pantaloni de trening și un tricou larg, aleargă după doi copii mici, cu o loțiune pentru protecție solară și pălării de soare în mâini. Câțiva copii mai mari, în costume de baie dintr-o singură piesă, țipă și aleargă în jurul fântânii, în picioarele goale.

— Hei, sexy.

Un tip cu o șapcă de baseball scoate capul pe geamul mașinii parcate la intrare. Prietenul lui, care stă pe locul din dreapta, se uită la noi și râde. Ne vedem de drum, prefăcându-ne că n-am auzit. Mă uit în spate și bineînțeles că îl surprind arătând cu degetul spre mine.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

— Nimic.

— Atunci, zâmbește puțin. Pun pariu că ești și mai frumoasă când zâmbești.

— Frate, spun eu când ne îndepărtăm de ei. De ce se iau mereu de mine?

— Poate pentru că te-ai uitat în spate? spune Jamie, iar Maggie începe să râdă.

— Hai, J, nu fi atât de dură cu ea. Poate că îi place unul dintre ei, zice Maggie și-și strânge buzele ca să nu chicotească. Băiatul în trening alb e o partidă bună. Exact genul tău, nu-i așa, Em?

— Ha-ha, spun eu, în timp ce râde împreună cu Jamie. Foarte amuzant.

Ali nu ne bagă în seamă și se uită în altă parte.

„E foarte greu să fiu prietenă cu tine”, mi-a spus ea anul trecut, la una dintre petrecerile lui Dylan Walsh. Era beată, cu capul deasupra vasului de toaletă. A mai vomitat o dată, iar eu mi-am verificat telefonul să văd dacă mi-a scris cineva. Ea s-a șters la gură cu mâna și a spus, trăgând aer în piept: „Iar uneori

cred că de asta îți place să fii prietena mea”. I-am spus să nu fie prostuță. I-am spus că se înșela.

— Sinceră să fiu, Al, m-am săturat să fiu hărțuită, îi spun.

— Mda, trebuie să fie atât de dificil să ți se spună tot timpul că ești superbă.

— E superficial, zic eu.

Asta ar trebui să răspundem când ni se spune că suntem frumoase.

— Nu înseamnă nimic, adaug.

Ali se oprește brusc, iar Jamie se izbește de ea.

— La dracu’.

— Frate, Ali. Ai și tu grijă, da? spune Jamie, dându-se un pas în spate.

— Șșșt, zice Ali, iar apoi vorbește mai încet. Ia uitați cine-i acolo.

Sean Casey și Jack Dineen sunt într-un colț al parcului, ascunși după o fântână. Și-au dat jos cămășile și se antrenează cu o minge de rugby. Sunt bine făcuți.

— Sean e minunat, spune Ali, oftând.

— Sean are nevoie de loțiune de soare, răspund eu.

Când aude ce spun, se uită la mine, înroșindu-se și mai tare când mă vede.

— Hei, Emma.

Îmi face cu mâna. Îi răspund la fel.

— N-ar trebui să-i dai speranțe lui Sean, mi-a spus Maggie săptămâna trecută, pe Skype. Doar știi că lui Ali place de el.

— Nu-i dau speranțe, i-am răspuns eu exasperată. Dar ce-ar trebui să fac? Să-l ignor? Nu vreau să-l fac să sufere.

Nu vreau să creadă că sunt o nemernică.

— O să dau *check în* pe Facebook, spune Ali, când găsim o bancă liberă.

Mă așez la un capăt al băncii cu Jamie lângă mine, sub umbra unui stejar mic din spatele nostru, ca să ne ferim de soare. Ali își întinde sacoul pe iarbă, iar Maggie mi-l ia pe al meu ca să stea pe el. Îmi dă crema bronzantă – schimb echitabil – fără miros, fără chimicale. Pun puțină pe mâini și o întind pe picioare. Verific dacă Jack Dineen se uită la noi, dar el îl împinge pe Sean la pământ, încercând să-i ia mingea cu forța.

— Eh, cred că loțiunea e deja absorbită, Emma.

— Poftim?

Jamie își pune pe picioare niște loțiune pentru protecție solară și începe să-și maseze pielea.

— Ah, da, da, da, spune ea. Se simte atât de bine.

— Ah, mai taci, zic eu.

Închid ochii, iar lumea din jurul meu începe să dispară. Aud doar mașinile care trec, un claxon.

— Crezi că mă place? o întreabă Ali pe Maggie. Eli ți-a spus ceva vreodată? Dacă Sean vorbește vreodată de mine?

O aud pe Maggie cum îi răspunde pe un tom calm, întrerupându-se de câte ori îi sună telefonul. O muscă bâzâie în jurul meu, dar sunt prea leneșă ca să o alung. O mamă strigă: „Fionn, vino aici imediat, e timpul să mergem acasă”. Trag cu urechea la ce povestește Ali despre o fată din State, care a luat o supradoză și căreia i-a fost accesată camera web în timp ce se masturba.

— Bleah, spun eu, strâmbând din nas. Ce scârbos!

— Hannah spune că masturbarea e ceva normal și pentru bărbați, și pentru femei, intervine Maggie, verificându-și iar telefonul.

— Poftim, deci faci și tu? o provoc eu, făcându-i complice cu ochiul. Când te-am sunat seara trecută și ai spus că erai „în duș”, asta făceai?

— Nu! protestează Maggie înroșindu-se. Bineînțeles că nu!

— Mhm…

— Nu fac asta! insistă ea. *Nu o fac.* Alo, îl am pe Eli, nu-i așa?

— *În fine,* înapoi la poveste, zice Ali.

Urăște când o întrerupem.

— Hackerul i-a trimis fetei ăsteia filmulețul cu ea și i-a spus că, dacă, nu știu exact, nu îi face un sex oral sau altceva, va posta filmulețul pe Twitter și va trimite un link tuturor celor din școală. Așa că tipa s-a sinucis.

— Cum a făcut-o? întreabă Jamie, aplecându-se în față până când abdomenul îi atinge coapsele.

Ali ridică din umeri.

— Ce păcat că nu a fost Sarah Swallows, zic eu și îmi întind brațele în sus. Ea ar fi fost foarte încântată să ajute, târfă nenorocită.

— Cine-i o târfă nenorocită? se aude o voce de tip.

E Eli, iar Conor și Fitzy sunt în spatele lui.

— Hei, Eli, zic eu zâmbindu-i în timp ce îmi iau ochelarii de soare de la ochi și îi pun pe cap. Ce faci?

— Sunt bine… dă el să spună.

Instantaneu, Maggie începe să țipe de parcă nu l-a mai văzut de mulți ani și îi sare în brațe, prinzându-se cu picioarele în jurul taliei lui. El reușește să se așeze ținând-o așa, salutând-o printre sărutu ri. Nu apucă să-mi răspundă. Conor stă lângă mine, bineînțeles.

— Hei, Emmie, spune el.

Mă uit la el și ridic o sprânceană.

— *Emma,* vreau să spun.

— Hei! Vorbesc mai încet ca să nu mă audă ceilalți. Cum e mama ta?

— E bine. Încă e foarte obosită, dar presupun că era de așteptat. Mulțumesc, totuși.

— Pentru ce?

— Pentru că ai întrebat.

Mă privește pătrunzător și îmi atinge umărul cu al lui.

— Băi, vă luați o cameră? le spune Fitzy lui Maggie și lui Eli, în timp ce se așază lângă Jamie.

— Scuze.

Maggie se îndepărtează foarte puțin, fețele lor fiind la câțiva centimetri distanță. Ea își trece mâna prin tunsoarea afro perfectă a lui Eli.

— Nu îi pot rezista.

Primesc o notificare. Ali a dat *check în* din nou, de data asta și cu băieții. Îmi dau ochii peste cap și îmi întind picioarele, abia ascultându-i, în timp ce mă topesc de căldură.

— E arșiță, nu-i așa…

— Cremă pentru protecție solară… protecție 50… schimb echitabil…

— Echitabil ce?

Râsete. O rază de soare pătrunde printre ramurile copacului în dreptul căruia ne-am postat, câțiva nori trec leneși pe cer. Musca aia sâcâitoare s-a întors și s-a așezat pe picioarele mele, gâdilându-mă.

— …și nu reușesc să am nuanța exactă de albastru. Vreau să arate exact ca…

— …da, mi-a plăcut piesa aia, chiar dacă domnul Shanahan a spus că Premiul Turner e inutil în zilele noastre.

— Domnul Shanahan e nebun.

Maggie s-a împrietenit cu Fitzy de când el s-a transferat la St. Bridget, printr-o aprobare specială, ca să studieze artele și să obțină certificatul de absolvire.

— E de treabă, mi-a spus el la petrecerea organizată pentru ultima aniversare. E frumușică, dar e și deșteaptă, și amuzantă. Să recunoaștem, nu poți spune asta despre prea multe fete din Ballinatoom, nu-i așa?

Pentru o secundă, n-am știut ce să-i răspund, iar el se uita deja triumfător la mine.

— Maggie e cea mai tare, am spus în cele din urmă. Deși sunt surprinsă să aud că tu crezi că e frumușică. Nu am crezut că ești atras de…

A încremenit, iar eu am simțit o fericire răutăcioasă.

— În fine.

Am zâmbit și am mai luat o bucată de tort.

— Te deranjează dacă mai iau?

M-am uitat în jur la camera aproape goală.

— Sunt sigur că mai e destul.

Se aude un scârțâit de roți pe asfalt după o frână bruscă. Un heavy metal dat la volum maxim și apoi o tipă care urlă și acoperă muzica:

— Te avertizez, dacă…

Trântește portiera și se aude un claxon puternic.

— Termină, târfă proastă, strigă un tip, când mașina demarează în viteză.

— Dylan și Julie? întreabă Ali, fără să se ridice să verifice.

— Mda.

— Doamne, oftează Maggie, întinzându-se să îl sărute pe Eli pe gât. Sunt așa fericită că nu suntem așa, iubi, tu nu ești?

— Auu, iubi, o imită Fitzy.

Apoi îi zboară prin față o minge de rugby, cât pe ce să îl lovească. Se împiedică de picioarele întinse ale lui Conor.

— Hei, ai grijă, spune Jamie nervoasă, când cade peste ea.

Își cere scuze, își dă părul din ochi, se ridică în picioare și își scutură iarba de pe pantalonii suflecați.

Dylan aleargă spre noi, Jack și Sean sunt în spatele lui, aproape. Prinde mingea și o aruncă dintr-o mâna în alta. Nici măcar nu se uită la mine, doar se holbează la Jamie.

— Hei, Jamie, spune el. Ce mai faci?

Ea îl ignoră, stând în locul ei și îndesându-și bărbia în piept.

— Am spus, „bună, Jamie”, insistă el. Nu trebuie să mă ignori.

— Ușurel, Dylan.

Maggie își dă jos ochelarii de soare rotunzi, în stilul John Lennon, și și-i pune deasupra capului, aranjându-și claia aceea de păr rebel. Îl fixează cu privirea.

— Cine te-a întrebat pe tine ceva? i-o taie Dylan.

Eli se ridică în picioare. La cei 1,93 metri ai lui, Dylan pare pitic. Eli se încăiera mult înainte, de fiecare dată când vreunul îi zicea „cioară”, dar de când e cu Maggie a învățat să se tempereze.

Acum aproape trei ani, când erau la început, Maggie ne-a spus că „ar face orice pentru mine, n-am mai simțit asta față de nimeni până acum”. Am vrut atunci să-i spun că asta zic mereu băieții la început.

Eli îi zice ceva lui Dylan, dar este întrerupt de o notificare primită pe telefon. Se uită la ecran și se încruntă.

— Cine e? îl întreabă Maggie.

— Mama. De acolo ne poate vedea pe toți.

Se întoarce către o casă galbenă din Connolly Gardens, la trei case distanță de a lui Maggie, și îi face cu mâna unei siluete, care stă la fereastra din față.

— Trebuie să merg acasă. Tata e schimbul de noapte săptămâna asta și ea are nevoie de mine. Trebuie să am grijă de Priscilla și de Isaac.

— Vrei să vin cu tine?

Eli o ajută să se ridice, îi descurcă ochelarii din păr și îi așază cu grijă la ochi. Se lasă liniștea imediat ce pleacă, iar eu încerc să mă gândesc ce să spun.

„Emma O’Donovan e sexy”, l-am auzit pe un băiat spunând când aveam paisprezece ani și abia începusem să mergem la Disco Attic, „dar a naibii de plictisitoare”.

— Cum credeți că va fi meciul de mâine-seară? întreb și mă uit la Jack, care încă stă la marginea grupului.

Și-a dat părul cu gel și încă rezistă așa, în ciuda căldurii. Tricoul bleumarin îi este lipit de corp. E cam scund, are 1,75 metri, dar e bine făcut.

— Tata mi-a spus că cică o să fie un selecționer de la Cork.

— Ei bine, selecționerul e fratele lui Ciarán O’Brien, deci va veni la meci, oricum.

Jack ridică din umeri.

— Totuși e o oportunitate, se bagă Sean.

Se dă mai aproape de mine, miroase a transpirație și a iarbă și stă la picioarele mele.

— Ieri am avut o întâlnire de echipă pentru asta. Apropo de meci, după ce se termină, dau o petrecere. Ai mei or să plece din oraș.

Ali se ridică entuziasmată, dar Sean nu-și ia ochii de la mine.

— Ce spui, Emma? Te bagi?

I-am spus că nu sunt interesată de el la modul ăla, că nu voi fi niciodată interesată, pentru că Ali îl place.

— Dar nu îmi place de Ali, a spus el în noaptea aia, când m-a prins în fața barului Reilly's. Pe tine te plac.

L-am împins.

— Aș vrea, Sean, știi că aș vrea, i-am spus eu. Dar Ali e una dintre cele mai bune prietene ale mele. N-aș putea să-i fac asta.

— Ar fi bine să iasă un spectacol bun, zice Dylan. Mai ales după ultima mea petrecere. Am dreptate, Emma?

— Aha, a fost bună.

— Doar bună? zice el și ridică o sprânceană. Nu asta a zis Kevin Brennan.

(Kevin, care la petrecere m-a trântit de un perete.)

— De ce? întreb eu. Ce-a spus Kevin mai exact?

(…care m-a tras după el într-un dormitor slab luminat, în care mirosea a plastilină din seturile Play-Doh. S-a împiedicat de o Barbie fără cap. O pilotă roz-bombon, râsetele celorlalți. Hai să ne întoarcem la petrecere, îi tot spuneam.)

— Ah, rânjește Dylan. Doar că te-ai distrat.

(Kevin și-a pus mâinile pe șoldurile mele, m-a împins în jos și mi-a spus: „Fă-o, haide, Emma". A părut mai ușor să mă las dusă de val. Oricum, toată lumea spune mereu ce tip simpatic e.)

— În ce fel m-am distrat? întreb eu încordată.

(În cele din urmă, l-am pus *să jure* că nu va spune nimănui.)

— Ei bine, nu știu ce-a spus Kevin, dar nu s-a întâmplat nimic, zic eu.

— Nu asta a zis și el.

Dylan se uită către Jack pentru aprobare.

— Atunci e un mincinos nenorocit! izbucnesc, dar mă opresc imediat. Uite, în fine, spun eu, încercând să par calmă, dacă

trebuie să inventeze povești ca să pară bărbat, asta nu-i problema mea.

— Toate sunteți la fel, spune Dylan, dându-și ochii peste cap.

— Se îmbată și devin un pic ușuratice, iar dimineața regretă și încearcă să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Spune asta ca să o provoace pe Jamie, iar eu râd un pic cam tare.

— Trebuie să plec, spune Jamie, luându-și ghiozdanul.

Dar când se ridică îi cad un caiet și un penar metalic, iar Ali sare să o ajute. Jamie o dă la o parte și își îndeasă lucrurile înapoi în ghiozdan.

— Trebuie să plec la muncă.

— OK, scumpo, spune Ali, așezându-se înapoi. Mă suni mai târziu?

Jamie nu-i răspunde, se îndepărtează singură. Dylan se uită după ea.

— Haideți, le spune el lui Sean și Jack, când ea nu se mai zărește. Să plecăm de aici.

Și pleacă, aruncând mingea de rugby de la unul la celălalt. Niciunul nu se uită înapoi spre mine.

— Cred că o voi lua înainte, spun eu. Stai... rahat. Maggie a spus că mă lasă acasă.

— Mama mi-a dat mesaj acum zece minute. E în oraș, spune Ali. Putem să ne întâlnim cu ea în Mannequin? Te lasă ea acasă când termină.

— OK.

Întotdeauna e la fel când ne întâlnim acolo cu Karen. Deschidem ușa neagră, ne lovește aerul proaspăt și mirosul lumânărilor vanilate; pantofii noștri de școală se afundă în covorul crem, plușat, hainele scumpe sunt puse pe umerașe negre, rafinate.

Managera își ridică privirea, zâmbetul ei fals i se șterge de pe față când vede uniforma gri.

— Da, fetelor, va spune ea, cu vocea tăioasă, până când Ali se va apropia de ea și va vedea cine e. Oh, Ali, se va liniști ea. Să vezi ce probează mama ta. E divin.

Karen va da la o parte cortina crem a cabinei de probă, purtând deja ceva ce *trebuie neapărat să cumpere.* O va lua forțat pe Ali în cabina de probă, dându-i să probeze o pereche de blugi și se va vedea clar că se va abține să se sperie când se

va uita la mărime. Apoi se va întoarce către mine și va insista să probez și eu ceva, iar capul mi se va învârti când voi vedea prețurile („E revoltător”, o și aud pe mama. „Sunt atâția oameni în lumea întreagă care mor de foame.”), dar Karen îmi va spune să nu mă gândesc la asta, doar să aleg ce vreau. Voi vedea o rochie care nu arată bine pe umeraș, dar, când o voi proba, îmi va veni ca turnată, iar Karen va rămâne cu gura căscată când voi ieși din cabina de probă.

— Arăți splendid. Ai putea să fii model, va spune ea, stând în spatele meu, în timp ce arătăm amândouă atât de bine în oglindă, încât voi putea pretinde pentru un moment că, de fapt, noi două suntem mamă și fiică.

— Trebuie să fie a ta. Mă lași să o cumpăr pentru tine? va întreba ea.

Iar eu voi vrea să spun da. Voi vrea să-mi cumpere câte o mărime din fiecare produs din magazin. Își permite. Dar nu voi face asta. Nu pot.

— Pot să o las eu pe Emma, spune Conor, iar eu dau din cap că da.

— Pe mai târziu, strigă Ali în timp ce ne îndepărtăm.

Primesc un mesaj pe telefon.

Ali: Ai de gând să o faci cu Conor?

Eu: *Ăă,* nu.

Ali: Dar el te iubeeește.

Eu: Termină.

— Emmie, zice Conor, dregându-și glasul ca să îmi atragă atenția. Scuze, *Emma.* Am ajuns.

— E foarte… curat, spun eu când ne urcăm în mașină.

Lovește cu un deget odorizantul în forma Lisei Simpson.

— Te enervează? Pot să îl dau jos dacă te enervează. Știu că parfumurile te pot face…

— Sunt bine.

Se întinde să își ia ochelarii din torpedou, apoi întoarce și își ține mâna în spatele tetierei mele, ca să se asigure din spate.

Mă uit pe geam, casele înghesuite dispar pe măsură ce ne îndepărtăm, iar copacii de pe partea dreaptă se apleacă spre noi și spre canalul de scurgere. Nivelul apei a crescut, transformând golful din stânga într-o mlaștină, cu pâlcuri de iarbă din loc în loc.

— Mă bucur să te văd, spune el, dând radioul mai încet.

— Mhm.

— Am impresia că nu prea mai dau de tine.

— Știu. Am fost foarte ocupată, știi tu, școala, bla.

— Am vorbit serios mai devreme, zice și își încordează mâinile pe volan. Când am spus că îți sunt recunoscător.

(Casa familiei O'Callaghan. Un miros de dezinfectant. Dymphna zâmbește când îi dau eșarfa cu imprimeu, pe care am cumpărat-o din Dunnes.)

— Pentru nimic, Conor.

(Stăteam pe patul lui, mă uitam la posterul de pe perete, cu „Anchorman". El a început să plângă. N-am știut ce să fac. „Fii băiat mare", obișnuia tata să îi spună lui Bryan. „Termină cu asta". L-am îmbrățișat pe Conor, ținându-ne capetele lipite unul de celălalt.)

— Pentru mine nu a fost nimic, spune el.

(Își întoarce capul puțin spre mine, îi simt respirația pe obraz. Și am putut să simt ceva topindu-se în interiorul meu, ceva ce trebuia să țin sub control.)

— Aș vrea ca tu să...

— Aha, în regulă, îl întrerup eu când ajungem în complexul nostru de case.

Mă uit spre casa familiei Kelleher și văd pe fereastră cum Nina și soțul ei, Niall, stau pe canapea, fiecare cu un pahar de vin în mână. Fiecare într-o parte, de parcă le e teamă că ar putea să se atingă din greșeală. Unul dintre copii aleargă înăuntru. Își aranjează o șuviță creață fără să-și ia niciun moment ochii de la televizor. Mă uit la toate casele din complex, o scenă similară se desfășoară în fiecare, toți stau la televizor.

Conor parchează lângă Mercedesul tatălui său, iar eu deschid portiera înainte ca el să apuce să ridice frâna de mână. Se întinde spre mine, prinzându-mă de încheietura mâinii.

— N-ar fi trebuit să râzi.

— Despre ce vorbești?

— Mai devreme. Când Dylan a vorbit despre Jamie. N-ar fi trebuit să râzi.

O pot vedea pe mama prin fereastră, poartă un șorț roz cu broderie, așteptându-l pe tata.

Ești la fel ca mama ta, știi.

— Ah, ce dracu', Conor, spun eu. A fost doar o glumă. Treci peste, poți?

(Chipul lui Jamie, în parc, înmărmurit.)

(Jamie a venit la mine acasă după ce s-a întâmplat anul trecut, plângând în hohote. „Ce o să fac, Emma? Ce ar trebui să fac acum?”)

Și aș vrea să mă întorc în acel moment. I-aș spune lui Dylan să se ducă dracu’ și să o lase pe Jamie în pace. I-aș lua apărarea. Aș fi mai bună.

— Ce vrei să spui? zic eu și mă las pe spate în scaun, știind că, prin cămașa descheiată, mi se vede broderia neagră a sutienului.

Conor aruncă o privire și apoi se uită în sus la fel de repede.

— Vreau să spun, sunt doar, vreau să spun…

— Da? zic eu pe un ton suav.

Mă aplec înainte și o șuviță de păr îmi cade pe față. El întinde mâna să o dea la o parte și se dă repede înapoi.

— Mersi că m-ai adus acasă, Conor.

Și cobor din mașină.

•

Dormitorul meu e impecabil din nou. Patul din stejar, cu baldachin, a fost făcut, plapuma de culoarea liliacului, cu imprimeu de mozaic, a fost împăturită frumos și pusă la capătul patului. Revistele au fost așezate una peste alta la baza patului, capacele de la sticluțele mele de machiaj au fost puse la loc și aranjate pe masa de toaletă, a fost spălată orice pată de fond de ten de pe lemnul alb. Chiar și cerceii și lănțișoarele mele au fost aranjate. Deschid ușile șifonierului și văd că totul a fost împachetat perfect sau atârnat cum se cuvine pe umerașele bune, din lemn. Mama și-a făcut de lucru.

O fiică bună ar fi recunoscătoare. (Nu i-am spus că poate intra în camera mea.)

A făcut ceva drăguț. (Dar nu i-am cerut-o niciodată.)

(Acum n-o să mai găsesc nimic, sigur a pus lucruri în locurile greșite, cum face întotdeauna.)

Îmi doresc… Nu știu ce îmi doresc.

Mă întind pe pat, privind la constelația fosforescentă de pe tavan, simt cum mi se lipesc picioarele de materialul umed. Căldura e insuportabilă, este atât de puternică, de parcă îmi lasă semne pe piele. Mă întorc pe față, apoi iar pe spate, apoi mă așez într-o parte, dar nimic nu mă ajută.

Stau întinsă acolo trei ore.

Vineri

După școală, suntem din nou toate patru în mașina lui Maggie, dând geamurile în jos ca să iasă aerul fierbinte, Jamie și Maggie se contrazic dacă să asculte Kate Bush sau Taylor Swift. Conducem prin Ballinatoom și împrejurimi, din nou pe Main Street și înapoi. Privesc cum cade lumina soarelui pe brațul meu scos pe geamul deschis, iar starea asta de așteptare îmi dă fiori. Poate că weekendul ăsta o să se întâmple ceva, orice.

Ali se uită la mine și începe să rânjească.

— Stai, am uitat complet să te întreb despre Conor O'Callaghan.

— Ce-i cu Conor?

— S-a întâmplat ceva între voi aseară, când te-a lăsat acasă?

Oftez profund când o văd că îmi face semne obscene cu limba.

— Bleah, nu. Oricât și-ar fi dorit el, bineînțeles.

— Vai, *bineînțeles,* dar desigur, dar cum, mă tachinează Maggie. Bărbații nu pot rezista farmecului tău, vrăjilor tale, ție.

— Mă rog.

— Serios totuși, adaugă Maggie uitându-se la mine în oglinda retrovizoare, Conor e un băiat bun. Ai putea să ajungi cu unul mult mai nasol.

— Ai ajuns *deja,* bombăne Jamie.

— Fii atentă la drum, Maggie, te rog, spun eu. Și, da, Conor e de treabă, dar n-aș putea să fiu niciodată cu el.

— Credeam că deja v-ați pus-o, spune Jamie, reglând volumul casetofonului.

— Conor? Nu, niciodată. De ce zici asta?

— Ah, nu știu, răspunde și ridică din umeri. Cu cine n-ai fost? E greu să țin pasul.

Ea râde de parcă e doar o glumă. Trage în jos parasolarul ca să-mi vadă reacția. Râd și eu. *Târfă nenorocită.*

— Ar trebui s-ajung acasă, spun eu, uitându-mă la telefon.

— Credeam că mergem împreună la meci. Credeam c-am stabilit asta, zice Ali, aplecându-se în față, băgându-și capul între cele două locuri. Voi două încă veniți, nu?

— Nu știu, spune Jamie. I-am promis mamei c-o ajut cu Cristopher. E foarte alintat acum, zice ea și iar se uită la mine în

oglindă. Și am o groază de teme de făcut. Nu toate suntem atât de norocoase, încât să putem „uita” să studiem și tot să luăm note de zece.

— Și ce vrei să zici cu…

— De ce nu mergem toate la mine acasă? mi-o taie Ali la timp. Haideți. Doar noi patru.

— Eu mă bag, spune Maggie. Vreau să văd noua piscină.

— N-am costumul de baie cu mine, spun eu.

— Nu te îngrijora, zice Ali, am destule de rezervă.

Nu mă pot gândi la altă scuză, așa că zic da, ignorând chițăitul lui Ali de fericire. Conducem opt kilometri departe de centrul orașului până ajungem la casa ei, Vechea Parohie. E înconjurată de ziduri înalte din cărămidă, iar ea se apleacă să introducă codul de acces pe un ecran plat, argintiu, chiar lângă porțile masive din fier de la intrare. Apoi urmăm un drum de pietriș, de un kilometru jumătate, care taie hectare întregi de terenuri goale. Părinții ei continuă să cumpere din ce în ce mai mult pământ din jur. Ar putea încăpea acolo întregul complex de case în care locuiesc.

Maggie parchează lângă verandă. Casa din cărămidă roșie, cu trei etaje, are ferestre imense, cu zăbrele albe, acoperite de glicină și de trandafiri agățători.

— Ai văzut cât costă palatul pe care *și l-a* cumpărat familia Hennessy? l-a întrebat mama pe tata, fluturându-i în față anunțul de vânzare.

El i l-a luat din mână, punându-și ochelarii ca să poată vedea.

Multe luni după ce s-au mutat, numai despre asta a vorbit toată lumea. „Ești bogată”, îi ziceau la școală lui Ali. „Mama spune că taică-tu e milionar”. Ea se rușina, își scăpa cărțile, ghiozdanul sau prânzul din mâini, se înroșea la față.

Cineva ca Ali n-are nevoie să fie bogată. E o adevărată risipă.

Trecem pe lângă sculptura unei femei goale, acoperită cu o draperie, cu burta mare și umflată. Pare să fie Karen când era însărcinată, dar Ali neagă, bineînțeles.

— Încă nu pot să cred că ai propria piscină, spune Maggie, în timp ce Ali deschide ușa din față.

— Ideea mamei, spune ea, conducându-ne către zona de recepție.

Arată ca holul unui hotel elegant, cu un candelabru din cristal Waterford și un covor persan, după cum ne-a zis Karen, pe

podeaua din lemn. „A fost incredibil de scump, fetelor”, ne-a spus ea, „dar trebuia să-l am neapărat”.

Mă duc la baie să mă schimb în costumul de baie pe care mi l-a dat Ali. Pe ambalaj e Melissa Obadash și are încă eticheta cu preț.

„O risipă de bani”, o aud pe mama în mintea mea.

Îmi trec mâna peste tapetul cu magnolie și flori aurii reliefate. Înăuntru e o cadă ovală, cu suporți de aur, în formă de gheare, capătul liber al sulului de hârtie igienică este perfect îndoit în formă de triunghi de către menajera lor, Magda, iar pe chiuveta crem și adâncă, ale cărei robinete sunt placate, la rândul lor, cu aur, sunt un săpun și o cremă de mâini de la Aveda. Pe o masă de toaletă vintage de culoare crem se află o întreagă colecție de sticluțe cu parfum. Coco Mademoiselle. Am vrut parfumul ăsta mult timp, dar „vă trebuie să aștepți până la Crăciun sau să strângi bani ca să îl cumperi, Emma”, mi-a zis mama.

Îmi pulverizez un pic pe încheieturile mâinilor.

(Nici nu vor băga de seamă.)

Deschid ghiozdanul.

(Nu e ca și cum nu-și pot permite să-și cumpere altul.)

Și îl îndes înăuntru atât de repede că nici nu-mi dau seama. Stau dreaptă și mă privesc în oglindă. Sunt frumoasă, îmi șoptesc aceste cuvinte, privindu-mi reflexia în oglindă. Iar asta Ali nu are cum să cumpere cu toți banii ei.

Mergem către noua piscină, iar Ali deschide o ușă din lemn, care dă într-un balcon lung și îngust, închis de jur-împrejur de ferestre mari și mate.

— Ce dra… se dă ea înapoi, ignorându-mi țipătul când mă calcă pe picioare și aproape mi le strivește.

Înăuntru e un fotograf care stă pe o treaptă, coboară în piscină, intră în apă până la gambe și începe să o fotografieze pe Karen, care înoată spre el. Urcă înapoi pe trepte cu spatele, cât pe ce să dea peste o femeie slabă, cu păr blond oxigenat, care caută prin umerașele cu costume de baie, unele mai mici decât celelalte. Karen, fără să-și ia ochii de la cameră, se ridică din apă, părul ei castaniu e dat într-o parte, iar fața ei are trăsături delicate. E complet goală.

— *Mamă*! țipă Ali.

Vraja e ruptă, cu toții se întorc spre noi.

— Oh, Doamne, Ali, m-ai speriat. Ce-i cu tine?

— Ești… Nu porți nimic.

— Calmează-te, scumpo, spune Karen pe un ton afectat.

O fată mică și drăguță, în pantaloni scurți și tenișii albi, apare din spatele cuierului cu haine și îi dă lui Karen un prosop alb, pufos.

— Am costumul de baie pe mine, arată ea spre material. Vezi? Are culoarea pielii.

— Mami, zice Ali și buzele încep să-i tremure. Ce faci? Am crezut că noi…

— Ah, draga mea, spune Karen, nu mai fi așa. Ședința asta e pentru o altfel de revistă.

Îi face semn asistentei să-i aducă ceva de băut. Fata se grăbește către masa plină cu gustări, aleargă de la un capăt la celălalt și îi aduce lui Karen o Cola dietetică, cu un pai pe care i-l ține ca să bea.

— Hei, fetelor! ne salută Karen.

Apoi dispare în spatele unui paravan, aruncând pe sus costumul nud și ud, în timp ce stilistul îi întinde unul argintiu. Iese de după paravan, costumul de baie într-o piesă abia dacă îi acoperă corpul perfect. Stilistul se mișcă în jurul ei, cu gura plină de cleme, ajustând materialul ca să se asigure că îi vine perfect.

— Jamie, cum e Lien?

— E bine.

— Nu am mai văzut-o de mult la cursurile de yoga, eram…

— Mama e bine, doamnă Hennessy, i-o taie ea. Îi voi transmite salutările dumneavoastră.

Și iese în fugă din balcon. Ali o strigă și aleargă după ea.

— Oh, Doamne, am spus ceva greșit, nu? spune Karen, uitându-se după ele. Probabil, Ali mă va ucide mai târziu.

Își mușcă buza.

— Mereu spun ce nu trebuie. Chiar n-am vrut s-o jignesc.

— De ce ar fi jignită? intervine fotograful, ridicându-și privirea din laptop.

Karen vorbește mai încet.

— Biata Jamie trece prin multe drame acasă. Tatăl ei e Christy Murphy.

Fotograful o privește nedumerit.

— *Christy Murphy,* repetă ea. Nu te uiți la știri? Avea avere, clădiri, hoteluri, extrem de multe. A dat faliment.

Apoi ambii oftează dramatic.

— Știu. Doamne, îți poți imagina? Iar Ali mi-a spus că Jamie trebuie să muncească part-time ca să-i ajute financiar. E îngrozitor. Și e ciudat – nici nu știu dacă Lien *vrea* să mă vadă. Dacă mi s-ar fi întâmplat mie așa ceva, aș fi fost îngrozită să dau ochii cu oricine, știi?

— Poate că fata ar trebui să se apuce de modelling, propune stilistul.

— Poftim? zice Karen surprinsă. Jamie?

— De ce nu? E suficient de înaltă, iar asiaticele sunt pe val sezonul ăsta.

„Nu, nu Jamie”, aștept eu să spună Karen. „Emma ar trebui să fie model”. Dar ridică din umeri și se așază pe un șezlong în dungi, bosumflându-se la cameră.

— Hai, îi zic lui Maggie. Hai să mergem.

— Deci, spune Maggie, în timp ce închidem ușa în spatele nostru și mergem să le căutam pe fete. Crezi că Jamie vrea să fie model?

— Jamie?

— Ai auzit ce-a spus stilistul.

— Mă îndoiesc. Adică, dacă ești model, ești un pic cam disperată, nu? Ar trebui să fii cu adevărat narcisistă, gen.

— Crezi?

— Oh, am crezut c-o să fii total împotrivă, ca feministă. Nu crezi că e un alt căcat patriarhal?

— OK, OK, intervine Maggie, ridicând mâinile, semn să încetăm. Calmează-te, fată.

Apoi nimeni nu mai zice nimic, iar ea are aceeași expresie pe care o are Hannah când e pe cale să pună o întrebare personală.

— Ești OK?

— Da, spun eu. Perfect OK.

•

— Nu poți să parchezi acolo!

Un bărbat cu vestă reflectorizantă, pantaloni scurți, cu șosete și sandale țipă la noi, în timp ce Maggie oprește cât de aproape poate de intrarea stadionului GAA[3].

— E rezervat.

Ne uităm la Ali, dar ea tace. N-a spus prea multe de când am plecat de la ea.

[3] Gaelic Athletic Association – Asociația Atletică Galică din Irlanda (n.t.).

— Hei, îi dau eu un ghiont cu cotul, apoi îi fac semn cu capul spre paznicul ăla. Spune că nu putem să parcăm aici.

— Ah, scuze.

Iese din starea de transă, își ia ghiozdanul și scoate o carte de vizită de un roz-neon.

— Tata mi-a dat asta.

I-l dă bărbatului, care se uită cu ochii mici la el.

— Și cine e tatăl tău, mai exact? întreabă el.

— James Hennessy? bombăne Ali.

Își cere repede scuze, făcându-ne semn să trecem.

Terenul e situat pe o vale, înconjurat de dealuri în pantă, iarba este galbenă și uscată.

— Nu înțeleg cum, într-o țară în care plouă atât de mult, putem avea secetă, vă vine să credeți? se tot întreabă bătrânii care stau la coadă la Spar ca să-și achite cumpărăturile.

Văd că și-au luat brânză Calvita, șuncă și pâine albă, feliată și ignoră șirul de clienți din spatele lor, vorbindu-i prea mult vânzătoarei plictisite, care vrea să scape cât mai repede de ei ca să poată răsfoi din nou revista.

Trecem pe lângă un grup de băieți din ultimul an, de la St. Michael. Toți au tricouri albastre cu galben, specifice echipei din Ballinatoom, iar în față au o emblemă cusută cu „Farmaciile Hennessy”. Își dau coate când trec pe lângă ei.

Ne urcăm pe un deal din stânga și ne așezăm în fața localurilor. Ali scoate din coșul de răchită o pătură moale, din cașmir, de la Avoca.

(„Ai grijă”, o și aud pe mama spunând dacă ar fi fost pătura noastră. „Să nu o pătezi. E de bună.”)

— Una pentru tine, una pentru mine, spune ea, în timp ce îmi dă o sticlă de loțiune pentru protecție solară, factor 50, păstrând uleiul cu factor de protecție 6.

— Ah, cancer de piele într-o sticlă.

— Și una pentru tine, una pentru mine.

Mă ignoră din nou, ne dă o pungă cu jeleuri Haribo, păstrând fructele confiate doar pentru ea.

— Nu pot să mănânc astea, spun eu.

— De ce nu? oftează Jamie.

— Eh, din cauza gelatinei?

— Serios, încă pretinzi că ești vegetariană?

— Cum adică mă prefac, când…

— Am popcorn, zice Ali. Așa e în regulă, nu?

Iau punga.

(Ar trebui să zâmbesc. Ar trebui să îi mulțumesc.)

— Bine, zic eu.

Ne întindem pe burtă, sprijinindu-ne în coate și pretindem că ne uităm la meci. Mingea se duce în spate și în față, jucătorii sunt scoși din joc și aduși înapoi, publicul instigă la violență, apoi se roagă la zei.

— Nu joacă prea bine, nu? spune Ali.

Exact atunci bătrânul de lângă ea care, în ciuda căldurii, poartă pantaloni negri de stofă și o jachetă asortată, începe să înjure.

— Arbitru cretin! Ai de gând să te uiți, Campbell, ai de gând să deschizi dracu' ochii și să te uiți în jurul tău?

Mama lui Campbell, care stă la doi metri de noi, tresare când aude asta, dar nu zice nimic.

— Ar face bine să își revină. Pentru binele orașului, zic eu. Vreau să merg din nou la balul pentru Gala Câștigătorilor.

— Ai fost atât de norocoasă că ai putut să mergi anul trecut, spune Maggie.

Sean Casey m-a invitat și i-am spus că trebuie, mai întâi, să vorbesc cu Ali. I-aș fi putut spune că ea nu vrea să merg, dar știam că Ali n-o să-mi zică nu. „Bine", a spus ea, cu umerii căzuți. „Mergi dacă vrei".

— Și de ce l-o fi băgat și pe băiatul ăsta, Dineen? bombăne bătrânul, în timp ce unul dintre jucătorii de la Ballinatoom merge lent către banca de rezervă, lipsit de energie din cauza căldurii ăsteia copleșitoare.

Mă ridic când îi aud numele.

— Nu mi s-a părut cine știe ce la meciul amical împotriva echipei Nemo, dar dacă deșteptul ăsta de Ciarán O'Brien crede că Dineen va face vreo diferență…

Apoi e acoperit de țipetele publicului. Întorc capul și îl văd pe Jack cum trece pe lângă rezervele epuizate, în timp ce arbitrul fluieră, anunțând finalul meciului, aproape în același timp în care mingea ajunge în poartă.

— Băiatul ăsta, Dineen, este extraordinar, aud oamenii în jur, în timp ce se îndreaptă spre localuri.

— … cică Dineen va face din Cork o echipă mare…

— Trebuie să facă asta, nu?

— N-am mai văzut de ani buni un meci de fotbal ca ăsta.

Le chem pe fete lângă mine și ne strângem în cerc.

— Mâine-seară mi-o pun cu Jack Dineen.

— Oh, serios, spune Jamie, n-are și el ceva de spus?

Fac o pauză.

— Nu. Nicio șansă, îi răspund.

Începem toate să râdem, chiar și Jamie și, pentru o secundă, pare că nimic nu s-a schimbat.

Brusc, se aude un țipăt. Dylan Walsh e în fața clubului, cu Julie Clancy pe umeri. Ea îl lovește și îi spune să o lase în pace, dar râde atât de tare, încât abia poate rosti ceva. Aproape că o scapă, ea își prinde picioarele în jurul taliei lui, iar el o ține de fund și o sărută.

— Dylan Walsh e atât de scârbos, se strâmbă Maggie. Nu te supăra, J, dar nu știu ce-ai văzut la el.

Se îndreaptă spre noi, vorbind tare despre ce ținute vor purta mâine, iar Maggie îi spune lui Ali că se gândește că sunt multe de verificat. Jamie încremenește în timp ce mulțimea de suporteri mișună în jurul ei.

— Haide, îi spun eu, întinzându-mă să o prind. Doar am stabilit că e mai bine să nu…

— Du-te dracu’, spune ea, ferindu-se de mine.

Mă uit repede în jur să văd dacă au auzit ceilalți, dar sunt la porțile de la intrare și stau de vorbă cu tata. El încă poartă costumul elegant, în dungi, dar și-a dat jos sacoul. Are urme de transpirație sub braț. „Ar trebui să îi cumperi un deodorant special”, i-am spus mamei vara trecută. „Gen, nu transpiri niciodată dacă îți cumperi așa ceva”. „Sunt sigură că am citit că provoacă cancer”, mi-a răspuns ea, de parcă avea vreo legătură cu ce vorbeam.

— Uite-o pe prințesa mea, zice el când mă vede.

Mă cuprinde de talie și mă pupă pe obraz.

— Ce faci, Jamie? întreabă tata. Ți-a plăcut meciul?

— Mda, mormăie ea.

— Băiatul ăla, Dylan, e cu tine în clasă, nu?

— Nu se mai spune „clasă”, tati. Nu suntem la școala de stat.

— Scuze. Cu tine în an.

Dau din cap că da.

— E un jucător foarte bun pentru cineva atât de tânăr.

Tata scoate o batistă din buzunar și își șterge fruntea de transpirație, tamponând ușor. Se uită în spatele meu și, deodată, zâmbește larg.

— Și uite-l în carne și oase!

Mă întorc, dar e doar Ciarán O'Brien, cu claia lui brunetă – pare vopsit pentru cineva de vârsta lui.

— Ciarán, felicitări! Minunat joc. Băieții tăi au jucat bine.

— Ah, am fost magnifici. Totuși, atacanții au fost un pic slabi. Nicio șansă ca Bryan să se întoarcă la noi?

— Ah, oftează tata stânjenit. Spune că îi e de ajuns echipa clubului în acest moment.

— Hmmm, mormăie Ciarán.

Se uită, pe rând, la fiecare dintre noi, zâmbind foarte larg când o vede pe Ali nedumerită în spatele tatălui ei.

— Și este vreuna dintre aceste domnișoare încântătoare fata ta? întreabă el.

Tata mă cuprinde din nou de talie.

— Cea mai tânără membră a familiei, Emma.

Ciarán mă examinează din cap până în picioare. Probabil că n-ar fi trebuit să port o bluză atât de decoltată.

— Bine, bine, îi face tatei cu ochiul. Ai lângă tine o fată care poate frânge inimi, Denis. Ți-aș sugera să stai lângă ea cu pușca.

Salută din cap niște trecători, dă noroc cu câțiva, apoi îi face tatei semn să meargă să bea ceva.

— O halbă?

Apoi se îndepărtează.

— Dumnezeule, ați văzut cum s-a uitat la mine Ciarán O'Brien? mă înfior eu când îi văd că pleacă.

— Ei bine, la ce te aștepți, prințesă? spune Jamie. Atragi privirile.

Eram în baie, acasă la mine, cu Jamie și ne pregăteam. Era foarte agitată din cauza rochiei.

— Crezi că e prea scurtă? mi-a spus ea și s-a întors ca să își vadă spatele.

— Nu fi proastă, i-am zis eu, dându-i iar ceva de băut. La ce picioare ai?

— Chiar ești fata tatei, nu? spune Ali un pic nostalgică. Te îmbrățișează și te pupă pe obraz. Tata nu e deloc afectuos.

— Nu m-aș fi supărat dacă ar fi fost, spun eu.

Tatăl lui Ali, James, e o partidă foarte bună. Ea oftează scârbită și mă împinge cât de tare poate, izbucnind în hohote de râs când mă lovesc de o tipă care trece pe lângă mine.

— Ah, *scuze.*

E Susan Twomey, înconjurată de zece prietene de-ale ei, toate slabe și tonifiate, cu părul desprins, căzut pe umeri, în diferite nuanțe de blond. Toate poartă jerseurile echipei Ballinatoom, dar mărimea pentru copii, pantaloni scurți, minusculi, și sandale cu talpă înaltă.

— Susan, spune în șoaptă una dintre ele, se apropie Paul.

Vine spre noi, o prinde pe Susan de talie, deși nu înțeleg cum poate să o recunoască ținând cont că toate arătă la fel, o sărută puternic și o ciufulește.

— Am câștigat, am câștigat! îi spune el.

De parcă noi, restul, n-am fost la meci.

— Cum de nu te-ai dus în pub? se întoarce el către una dintre fete. Te-a căutat Ben.

Fata are o privire vinovată, se uită repede spre Susan, apoi în jos.

— Bleah, iubi, spune Susan. E așa scârbos acolo, după ce au șters paharele cu cârpa aia arătau de parcă n-ar mai fi fost spălate de 20 de ani.

El îi zâmbește, apoi se uită la noi. Se uită la mine de două ori. Mă măsoară din cap până în picioare, la fel cum a făcut tatăl lui, trecându-și mâna prin părul lui șaten, tuns scurt. Susan scrâșnește din dinți.

— Emily, nu? spune ea, apropiindu-se de mine.

— De fapt, e Emma.

— Cred că *îngheți* de frig, Emma.

Se preface că tremură și stă atât de aproape de mine, încât pot să simt mirosul puternic de bronz fals. Îmi desface cardiganul prins în jurul taliei și mi-l așază pe umeri, trăgându-mi de bluză ca să îmi acopere decolteul. Prietenele ei încep să chicotească, iar mie, să mi se înroșească urechile.

— Mulțumesc pentru grijă, *Sharon,* spun eu.

Îmi dau jos cardiganul, îl prind de breteaua de la ghiozdan și îmi trag bluza mult mai în jos, ca să-mi lărgesc și mai mult decolteul.

— Dar nu-mi este frig deloc, zic eu tare ca să audă Paul și zâmbesc.

Și, în timp ce mă îndepărtez de ei, simt cum îmi tremură picioarele de la adrenalină, încât aproape că mi se face rău.

•

— Aici erai, spune mama. Stă la masa din bucătărie cu ochii în iPad. Încerc să mă uit la ceva și se tot blochează. Ce e în neregulă cu chestia asta?

— L-ai întrebat pe Bryan? El se pricepe mai bine decât mine la lucrurile astea.

— Nu se simte prea bine. Toxiinfecție alimentară.

— Toxiinfecție alimentară? spun eu, îndreptându-mă spre camera cu televizorul, după ce am încercat să o ajut cu playerul de la RTÉ[4].

— Am făcut asta deja, mi-a zis ea când i-am sugerat să încerce să îl repornească. Și pune o bluză pe tine, adaugă, întinzându-mi hanoracul de fotbal al lui Bryan. O să-l faci pe fratele tău să se simtă tare aiurea dacă te vede așa.

Bryan stă trântit pe canapeaua neagră de piele, cu un lighean albastru, din plastic, lângă el, învelit până la gât cu una dintre cuverturile mamei în pătrățele cu alb și roșu. Pielea lui are o nuanță gri, iar părul negru și creț îi este lipit de cap de la transpirație.

— Se pare că cineva s-a distrat aseară.

— Vodcă Tesco, tare, se vaită el. E posibil să fi băut și ceva mai slab.

Îi dau picioarele de pe canapea ca să mă pot așeza lângă el și îi trag un colț de pătură pe care să stau.

— Oh, bietul Bryany.

Îl bat ușor pe cap. El mormăie și se uită din nou la televizor.

— Arăți foarte slăbit. Poate că ar trebui să te vizitez iar, să te hrănesc.

— Și să fac toxiinfecție alimentară pe bune? Nu, mersi.

Trage pătura de pe mine și pare să-și fi revenit puțin.

— Și, oricum, nu mai ai voie să vii la UL[5], nu după vizita ta din mijlocul sesiunii.

— Colegii tăi de cameră încă suferă după mine?

— Reușesc cumva să supraviețuiască.

Ali: A fost distractiv azi, nu?

Ali: Sunt așa plictisită.

[4] Televiziunea de stat din Irlanda (n.t.).

[5] University of Limerick (n.t.).

Ali: Vrea careva *să vorbim pe Skype?*

Îi zic lui Bryan să dea volumul mai tare în timp ce Graham Norton[6] „aruncă” de pe scaunul roșu o tipă care nici măcar n-arată bine.

— Cum arată, zic eu. Ar fi trebuit să își aranjeze părul măcar, știa c-o să apară la TV.

Primesc o altă notificare. Ali m-a etichetat într-o poză pe Instagram, un selfie cu noi patru la meci – „Eu și fetele mele, supertari”.

Mă uit atent la poză. Clar, sunt cea mai drăguță.

(Și asta pentru că Jamie e înaltă. Modelele trebuie să fie înalte.)

(Pentru că asiaticele sunt pe val în sezonul ăsta.)

Îmi dau telefonul pe silențios și îl întorc cu fața în jos, pe cotieră.

— Ce face Jen? întreb eu.

— Poți să o întrebi mâine-seară. Rămâne la noi.

— Poftim, adică doarme peste noapte? glumesc eu, dar el nu râde. Stai, vorbești serios? Mama și tata știu?

— Bineînțeles.

— Dar nu e corect. De parcă pe mine m-au lăsat să invit vreodată pe cineva.

— E diferit, Emmie. Oricum, nu vor fi aici. Le-am făcut rost de o rezervare pentru o noapte la un hotel de patru stele în Killarney. A fost ideea lui Jen – ea, cu Sean și Laura le-au făcut același cadou părinților lor pentru că weekendul ăsta e aniversarea lui John Junior.

— Ah, da, a spus Sean ceva despre asta în parc, zic eu bosumflată. Totuși nu va părea un pic ciudat? Pur și simplu le vei da mamei și tatei un voucher pentru o noapte la hotel?

— Pe departe ciudat, zice el și dă televizorul pe mut. Doar e aniversarea nunții lor.

— Poftim? Când?

— Azi, fraiero. Sunt căsătoriți de 35 de ani.

---

[6] *Graham Norton* este un comedian irlandez, om de televiziune și de radio. De asemenea, este gazda emisiunii „Marele Scaun Roșu” („Big Red Chair”), foarte populară în Irlanda, în care invitații iau loc pe un scaun roșu și trebuie să povestească diferite întâmplări. Dacă publicul nu este impresionat sau dacă povestea devine plictisitoare, scaunul se lasă pe spate și participantul este „aruncat”.

— Ah, rahat. Încerc să mă gândesc ce o să fac. Pot să le spun că e și din partea mea? Ah, te rog, Bryan. Semnez și eu și-ți dau banii mai încolo.

Se uită la mine și ridică o sprânceană. Întotdeauna îmi dă bani și mereu „uit” să-i dau înapoi.

— E prea târziu, Emmie. Deja li l-am dat.

Sunt pe cale să-i sar la gât când mama intră în cameră, cu telefonul la ureche, ținându-l cu umărul, și cu o tavă mare pe care sunt trei căni cu ceai și o farfurie cu biscuiți.

— Ah, știu, Bernadette, e ridicol.

Pune tava pe masa de cafea din fața noastră, apoi ia telefonul în mână.

— OK, o să te las. Bryan a venit de la universitate și stă weekendul ăsta acasă. Știu… știu… Da… Da… OK, pa.

Închide și pune mâna pe fruntea lui Bryan.

— Stai bine? Mai vrei apă?

— Sunt bine, mamă.

— Bun, am făcut biscuiții tăi preferați, zice ea și arată spre tavă. Făină de ovăz și stafide.

Urăsc stafidele. N-am mai mâncat stafide de vreo zece ani.

— Ai rezolvat? o întreb eu.

— Poftim?

— Cu playerul de la RTÉ.

— Ah, nu, o să-l aștept pe tata.

Apoi se încruntă la mine.

— Emmie, dă-te și tu mai încolo, vezi că fratele tău nu se simte bine.

Se așază pe fotoliul de piele, de lângă canapea, în timp ce Bryan devorează biscuiții, revenindu-i miraculos apetitul.

— Unde-i tata? întreabă el.

— A ieșit să bea ceva cu Ciarán O’Brien.

— Ciarán O’Brien, pe bune? Sau O’Brien Regele din Ballinatoom, ca să îi oferim titlul oficial.

— Oh, termină cu asta, zice mama, luând o ceașcă de ceai de pe tavă, în care își pune două cuburi de zahăr.

— Mamă, o atenționează Bryan, uitându-se neîncrezător la ea. Cum poți spune asta, după ce s-a întâmplat cu Eoin Sayer și…

— Ei bine, își strânge buzele. Nici tu n-ai fost chiar inocent în acea mică escapadă, nu-i așa? Și ai fi fost și tu exmatriculat dacă nu ar fi intervenit Ciarán.

— Oh, da, sunt sigur că a făcut asta doar pentru că e un om bun. N-a avut nicio legătură cu campionatul de fotbal All Ireland și…

— Bine, dacă și Eoin ar fi jucat fotbal, sunt sigură că Ciarán ar fi pus o vorbă bună și pentru el.

— Mamă, asta zic…

— Bryan.

Vocea ei foarte ascuțită. Tăbărâm amândoi pe ea.

Mama nu se ceartă cu Bryan niciodată.

— Ciarán O'Brien face multe pentru orașul ăsta și e foarte respectat. Ai fost norocos că s-a băgat atunci când a făcut-o.

Îi face semn lui Bryan să-i dea telecomanda, se întinde ca să o ia de la el și schimbă canalul, ignorând protestul nostru.

— Fără vorbă, spune ea, nu în timpul emisiunii *The Late.*

Tăcem amândoi.

— Nu-i așa că e plăcut? spune ea. Nici nu-mi mai amintesc ultima oară când am stat toți, împreună într-o seară de vineri; cred că anul trecut. Amândoi sunteți atât de ocupați acum. De ce eu…

— Șșșstt, spun eu. A început *The Late.*

Sâmbătă

Ali: Cu ce te îmbraci în seara asta?

Ali: Vai de mine, arăți atât de bine în aia. Îmi place la nebunie.

Ali: Pot să vin la tine mai devreme? Mă înnebunește mama.

E aproape ora opt seara. Stau întinsă pe pat și mă uit la pozele lui Jack de pe Facebook. Iau o gură din băutură, strâmbându-mă când vodca îmi alunecă pe gât și îmi arde stomacul.

— Ai de gând să reziști doar cu asta? m-a întrebat Bryan mai devreme, când îmi tăiam jumătate de banană într-un bol mic cu iaurt natural. Mama ne-a lăsat mâncare pentru cină.

— Mâncatul e ca înșelatul, i-am spus eu, iar el a râs.

Ai noștri au plecat spre Killarney înainte de prânz, iar mama a sunat-o pe Sheila Heffernan ca să se laude. Ce fiu generos are ea!

— Da, un hotel de patru stele, îți vine să crezi, Sheila? Nu mulți băieți de vârsta lui sunt atât de atenți cu părinții lor.

— Și ce planuri ai pentru seara asta? m-a întrebat ea, pe un ton mai rece, în timp ce tata punea geamantanul în portbagaj.

Mă întreb dacă tata sau Bryan își dau seama de asta vreodată, de tonul diferit pe care îmi vorbește. Sau poate doar îmi imaginez eu. Am încercat să mă port natural.

— Eh, mai nimic. Probabil merg la Maggie, ne uităm la un film, ceva.

(Am optsprezece ani, sunt adult, de ce te interesează ce fac?)

— Păi…

A dat să protesteze, dar nici măcar ea nu se putea opune vizionării unui DVD sâmbătă seara.

— Să te întorci până la miezul nopții. Aștept să mă suni de pe telefonul fix de acasă, imediat ce ajungi.

Asta nu se va întâmpla, dar mâine îi voi spune că a intrat căsuța vocală, că n-avea semnal în Killarney.

— Vor veni și băieți acolo?

Serios, mamă.

— Da, mamă. Eli va fi acolo.

— Băiatul african? a intervenit tata.

— Tată, nu e african.

— Ba da, desigur că e african, a râs tata. Taică-su e la Spitalul Universitar din Cork, nu?

Am dat din cap că da.

— Aha, dar mama lui e irlandeză, i-am spus în șoaptă. Iar Eli a trăit în Ballinatoom toată viața lui. Probabil o să fie și Conor cu Fitzy, am mințit eu, iar tata s-a relaxat vizibil.

— Nu știu dacă mi se pare în regulă, a început mama, dar tata a întrerupt-o, spunând că are încredere în mine că voi fi responsabilă.

Apoi m-am uitat cu Bryan cum au pornit mașina și au plecat. *Libertate.*

Trag de bretelele subțiri ale rochiei, încercând să mi-o dezlipesc de corpul transpirat. Căldura își face loc pe fereastra deschisă, parcă îmi cuprinde membrele ca într-o strânsoare. Îi aud pe cei mici din complex strigând „Țară, țară, vrem ostași”.

Stau pe pervaz și îi văd pe doi dintre băieții familiei Mannix jucându-se cu o fetiță pe care nu o cunosc. Fata și băiatul mai mare stau în leagăne, ignorându-l pe celălalt care plânge că „nu e corect”, pentru că vrea să se dea în leagăn și îmi amintesc de mine și Conor când eram copii, iar Fitzy insista că orice joc pe care îl propuneam eu era „stupid”, până când începeam să plâng.

„Nu plânge”, m-ar fi liniștit Conor, spunându-i lui Fitzy să mă lase în pace. Îmi promitea că pot alege orice joc. „Nu-mi place să te văd plângând, Emmie”, spunea el.

Maggie: Hei, dulceață, suntem aproape aici. Sper că nu te superi, dar l-am invitat și pe Eli și vine și el. XOXO

Eu: OK.

Maggie: Te deranjează?

Eu: Nu, bineînțeles că nu.

(Da. Da, mă deranjează. Dar nu sunt surprinsă.)

Maggie: Ura, mersi, iubita. Ah, și nu mă ucide, dar e și Fitzy aici, s-a oferit să ne aducă și m-am simțit prost, deci l-am invitat și pe el. SCUZE! XOXO. Ne vedem în 2 minute.

Scrâșnesc din dinți. Acum va trebui să îi dau mesaj și lui Conor.

Eu: Ne strângem câțiva la mine acasă în seara asta. Nimic special. Poți veni dacă nu ai altceva de făcut.

Îmi răspunde instantaneu.

Conor: Hei, Emmie! Sigur că vin, mersi că m-ai întrebat. Ne vedem curând. Pup.

M-am uitat la „pup” câteva secunde. Îmi doresc să nu facă asta.

— Bryan? întreb eu și ciocănesc.

Împing ușa întredeschisă când îl aud mormăind. Mă lovește un miros de mucegai, de șosete nespălate și de parfum Abercrombie Fierce. El stă pe pat, ridicând greutăți. Văd o farfurie cu bucăți de lasagna uscată și o cană cu ceai, ascunsă pe jumătate sub pat.

(„Emmie, ce ți-am spus despre mâncatul în dormitor? Vrei să ai o invazie de șoareci, asta vrei?”)

Draperiile din stofă în carouri verzi și bleumarin sunt trase, iar becul care atârnă din tavan mă orbește.

— Așa, deci în seara asta mai vin alți câțiva oameni.

— Cât de mulți? întreabă el, strâmbându-se în timp ce ridică gantera.

— Doar Eli Doahen, Ethan Fitzpatrick și Conor de vizavi.

— Minunat.

Lasă gantera pe pat și ia unul dintre prosoapele bune, pentru mâini, cu funde albe și de culoarea piersicii și începe să se șteargă pe față. Vreau să-i spun că mama o să-l omoare. Dar amândoi știm că n-o va face.

— N-ai să porți aia, nu? spune el.

Îmi aranjez rochia cea nouă. E neagră, decupată până la buric și foarte, foarte scurtă.

— Ce e în neregulă cu ce port?

— Nu știu, Em, zice el și ia o gură de apă din sticlă. E un pic vulgară, nu?

Mă uit ironic spre peretele din fața patului, la posterul din *FHM* cu o femeie în țâțele goale, care ține un deget în gură, iar cealaltă mână, în chiloți.

— Asta e diferit.

Se aude soneria, așa că doar îmi dau ochii peste cap.

— Arăți fabulos, spune Maggie când deschid ușa și mă pupă pe obraz.

Ali face la fel. Eli salută din cap, ține o ladă cu bere sub braț și merge cu Fitzy spre bucătărie. Mă aplec să o pup și pe Jamie și o simt cum se încordează. Pot simți un miros de vomă acoperit de parfum.

— Toate arătați minunat, spun eu.

Jamie și Ali poartă amândouă rochii scurte, doar că Jamie o poartă pe a ei cu un pulover larg și converși. Maggie poartă blugi skinny, băgați în cizme până la glezne, negre, un maiou alb transparent, larg la subsuoară, încât i se poate vedea sutienul din dantelă neagră și cupele în formă de triunghi; părul ei e strâns sus într-un coc și e dată doar cu un ruj vișiniu-închis.

— I-ai văzut pantofii lui Ali? zice Jamie. Nu-i așa că sunt, pur și simplu, minunați?

Văd cumva că au talpă roșie?

(„Ce zici că vrei de Crăciun? Și cât de mult costă? N-am să cheltui atâția bani pe o pereche de pantofi, Emmie.”)

— Foarte drăguți, zic eu și simt cum mi se face rău. Foarte… înalți.

— Mama poartă întotdeauna pantofi atât de înalți, spune Ali, și e chiar mai înaltă decât mine.

— Sunt fabuloși, zice Maggie.

Ali se uită din nou la mine, aproape scuzându-se. Îmi dreg glasul.

— Ai adus siropul de tuse?

— Da, spune Ali, ținând o pungă mare de cumpărături, roșie cu alb, cu „Hennessy” pe față.

A fost reticentă când am rugat-o mai devreme să îl fure din farmacia tatălui ei.

— Voi avea probleme, Emma, a spus ea.

Am cuprins-o în jurul taliei cu o mâna, mi-am pus capul pe umărul ei.

— Te rog, Ali. Haide. Va fi distractiv. Te rog?

Și am simțit cum cedează.

— Super, spun eu, iar soneria se aude din nou.

Le îndrum către bucătărie.

— Pe masa din bucătărie găsiți 7 Up și Jolly Rancher.

— Uau, zice Conor care stă pe verandă, ținând în mână o sticlă înfășurată în hârtie. Arăți… și se întrerupe brusc.

Niciunul nu face vreo mișcare. Doar ne uităm unul la celălalt.

— Scuze, zice el și îmi dă sticla, iar eu mă bucur că am la ce să mă uit.

— Nu trebuia să te deranjezi, Conor.

— Ah, e doar niște vin pe care l-am luat din frigider.

— Conor! strigă Jamie când ne vede venind spre bucătărie.

Ne dă câte un pahar roșu cu un lichid mov, întâi mie, apoi lui Conor.

— Beți!

Îl iau pe al meu, dar Conor refuză și i-l dă înapoi lui Jamie, care îl dă pe gât, apoi arată cu degetul spre Ali.

— Țigară. Acum! țipă la ea.

Deschide ușa de la terasă, iar Ali o urmează, căutându-și pachetul de țigări în geanta Chanel.

Maggie se urcă pe blatul de lângă frigider, picioarele subțiri îi atârnă cam la 30 de centimetri de pământ. Se lasă pe spate, rezemându-se de plăcile de faianță de pe perete cu model de mere, și cască.

— Căldura asta mă moleșește.

Eli vine spre noi. Îi zâmbesc, dar cred că nu mă vede, stă între picioarele lui Maggie, despărțindu-le ca să se apropie mai mult.

O aud pe Jamie care țipă afară, iar Ali nervoasă îi zice să tacă.

— Serios, zic eu, e deja beată?

— Era amețită când am luat-o de acasă, spune Maggie. Cred că părinții ei s-au certat iar, ei...

— Aha, ei bine, toți avem probleme, spun eu, auzind-o pe Jamie cum țipă din nou, și strâng din dinți. Serios, vecinii or să înceapă să comenteze dacă nu tace dracului din gură.

— Crezi că e OK? întreabă Conor. Să văd ce face?

— E bine, zic eu. Doar caută atenție. Ignor-o.

— Voi, fetelor, sunteți atât de rele una cu cealaltă, chicotește Eli, iar Maggie îi dă un cot în coaste.

— Haide, Em, fii drăguță, spune ea. Jamie e agitată pentru că Dylan și Julie vor fi acolo, în seara asta.

— Atunci, n-ar fi trebuit să și-o tragă cu el, intervine Eli. La naiba, era *beată* în seara aia, totuși.

Mă uit la reflexia mea din sticla neagră a ușii de la terasă.

Ali își ia iPhone-ul de pe blatul din marmură și i-l dă lui Eli, zicându-i să ne facă o poză.

— Ah, stai, Fitzy și Conor, veniți și voi, insistă ea.

Crede că va da mai bine dacă avem și băieți în poze, să demonstreze că se înțelege bine și cu ei. Stă între cei doi și pare foarte entuziasmată. Imediat după ce facem poza, Maggie sare de pe blat ca să se uite repede cu Ali la poză.

— N-ai de gând să te uiți și tu la poză? zice Eli amuzat.

— Nu, îi răspund și mă uit mai mult decât trebuie la el. N-am nevoie.

Își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, apoi se uită înaltă parte.

— Arăt ca dracu' în poza asta.

— Nu, nu arăți, spune Maggie. Ești grațioasă.

— Mai degrabă grasă.

— Ali... oftează Maggie. Taci. Nu ești grasă.

Ali insistă să facă o poză și încă o poză, până când are poza perfectă pe care o postează pe Facebook. Maggie începe să se uite prin pozele vechi ale lui Ali, îi arată câteva lui Eli și se îmbujorează când el îi spune cât de drăguț arată. Apoi izbucnește brusc în râs.

— E hilar! De ce nu mi le-ai trimis și pe astea, Em?

— Ce să-ți trimit?

Ali se întinde după telefon, dar e prea târziu. Mă uit la niște poze cu mine făcute cu FatBooth, am fața umflată ca a lui Chloe Hegarty. Îi dau telefonul înapoi lui Ali.

— Nu eu le-am făcut. Ali, ai avut ceva timp liber.

— A fost o glumă, zice ea încet.

Se aude iar soneria.

— Em, insistă Ali, ținându-se după mine. Em, te rog. A fost o glumă.

— Hilar.

— Îmi pare rău. Te rog, nu fi supărată pe mine. Îmi pare rău, OK? Ești supărată pe mine?

Pentru un moment, nu îi răspund, mă cuprinde o satisfacție când văd cât e de îngrijorată. Se teme că m-am enervat, că a mers prea departe.

— Nu, spun eu în cele din urmă.

— Ești sigură? Încă pari supărată.

— Serios, Ali, zic și îi dau mâna la o parte, făcându-i semn să meargă înapoi în bucătărie. Trebuie să răspund.

Apoi apare Bryan. Numai îl văd aterizând la baza scărilor. Tocmai ce-a ieșit din duș, e în picioarele goale, poartă un tricou cu Beatles și blugi.

— Hei, zice el, după ce deschide ușa.

Se întinde spre Jen, trăgând-o aproape ca să o sărute.

— Bleah, spun eu, iar ei se îndepărtează, zâmbindu-și.

— Bună, Emma, spune Jen, îmbrățișându-mă.

E la fel de înaltă ca Bryan și e numai piele și os, dar are ceva aparte, pielea ei e atât de deschisă la culoare, încât parcă strălucește.

— Ești încântată de seara asta?

— Da, va fi distractiv.

— Să-i spui lui Sean că ar face bine să curețe totul înainte să ajung eu acasă. N-o s-o fac eu în locul lui, zice Bryan.

— Apropo, ador rochia ta, spune ea. Zara, nu?

— Da, zic eu, rânjind la Bryan. Cinșpe euro.

— Ah, la naiba. Am cumpărat același model la prețul întreg acum câteva luni.

Se întoarce către Bryan.

— Îți amintești? Am purtat-o la petrecerea de ziua ta. Ți-a plăcut la nebunie.

Mă abțin să râd.

— OK, vă las, zic eu și mă îndepărtez de ei.

Bucătăria e goală când mă întorc. Ușa glisantă e deschisă, musculițele mici și negre, care bâzâie în jurul spoturilor din tavan, pare că au format o constelație de stele negre. Îmi umplu paharul, îl dau pe gât rapid, apoi îl umplu din nou, o iau pe Precious de pe masă, strâng firele de păr roșcat pe care le-a lăsat, apoi merg afară după ceilalți.

Maggie face acrobații pe trambulină ca să se laude cu anii ei de gimnastică. Ali sare speriată lângă ea, ținându-și în jos rochia. Jamie stă pe margine, se uită la ele, scurgând ce a mai rămas în pahar. Ar trebui s-o ia ușor. Ar trebui să știe ce se întâmplă când bei prea mult.

— E chiar mișto, zice Conor și îl bate pe Fitzy pe spate, iar Eli ridică o doză de bere spre el.

Stau pe scaunele din grădină, cu lada de bere deschisă pe masă.

— Ce e mișto? spun eu.

Conor se ridică brusc.

— Ethan a fost acceptat la Școala de Design Rhode Island.

— E una dintre cele mai prestigioase colegii de artă din State, spune Eli când mă vede confuză. E ceva major.

— E extraordinar, Fitzy, spun eu, dar el nu își ia ochii din telefon.

Apoi urmează o pauză ciudată.

— Cine a venit? întreabă Conor.

— Jen Casey. Se uită cu Bryan la un film.

— Bryan e acasă? întreabă Conor zâmbind. Sunt în living sau la televizor?

— La televizor, zic eu.

— Fitz, vii să-l salutăm?

El își ridică ochii din telefon.

— Ce?

— Vii să-l salutăm? Bryan e aici.

— Da, super, spune Fitzy. Știi că mereu mă bucur să-l văd pe Bryan.

Îi zâmbesc, prefăcându-mă că n-am înțeles aluzia. Îmi las telefonul și paharul pe masă, lângă bere, rugându-l pe Eli să aibă grijă, și mă arunc pe trambulină, lângă fete. Sărim din ce în

ce mai sus – vreau să ating cerul întunecat al nopții și să înghit stelele.

— J, așteaptă, strigă Ali după ea, în timp ce Jamie se îndreaptă spre bucătărie. Mai bine merg după ea să văd dacă e OK.

Coboară din trambulină, trăgându-și rochia în jos, de pe coapse. Mă întorc către Maggie, întinzând mâinile spre ea, dar îmi face semn spre piept. Mă uit în jos – partea de sus a rochiei mele a căzut și mi se văd sânii. Eu râd, așteptându-mă să facă și ea la fel, dar ea se uită spre Eli. În drum spre bucătărie, își ia paharul roșu și dă pe gât ce mai e în el, ignorând protestele lui Eli cum că „nu se uita, chiar deloc”.

Oare Eli se uita? (Îmi doresc să se fi uitat.)

Stau întinsă pe trambulină, uitându-mă la cer. Vara trecută am vizitat-o pe mătușa Beth în Londra, în apartamentul ei din Hammersmith, iar seara stăteam în grădina ei cu caprifoi, mâncam salată pe care o lua din Whole Foods Market, beam Pimms și voiam să văd stelele, dar erau acoperite de nori de fum și de luminile orașului. „Poți să ai toate astea”, mi-a zis Beth. „Îți va fi ușor pentru că arăți bine. Și ești și o tipă deșteaptă, ceea ce e mereu un plus. Lumea e la picioarele tale, Emmie. Dar trebuie să pleci din Ballinatoom, trebuie să scapi de acolo așa cum am făcut eu. Chiar îți dorești atât de puțin de la viață?” Londra. Zgomotul răsunător al scărilor din lemn pe care urcau vecinii ei, căldura care ieșea din asfalt, oamenii din metrou, cu pete de transpirație la subraț, cerșetorul murdar, care îmi atingea picioarele și îmi cerea mărunțiș, cererea constantă de a repeta ce spun pentru că accentul meu era prea ciudat, privirile holbate la blugii mei skinny și la balerini.

— Cum a fost? m-a întrebat Ali când am ajuns acasă.

— A fost extraordinar? a insistat Maggie.

Le-am povestit despre casa stilată și elegantă a lui Beth, despre tapetul verde-închis și despre canapeaua de catifea, despre pernele de la Union Jack și patul de la Proenza Schouler, despre cursurile de yoga pe care le urmează și despre biroul ei cu priveliște către Big Ben, despre cumpărăturile pe care le-am făcut la Topshop. Le-am spus că mi-a plăcut. Le-am spus că a fost cea mai frumoasă săptămână din viața mea.

Este posibil să vrei să se schimbe totul și să nu se schimbe nimic în același timp?

Închid ochii, mă las în voia mișcărilor trambulinei și totul devine atât de ușor. Aud cum se deschide ușa glisantă, apoi e închisă la loc, cum cineva se îndreaptă spre mine, cum expiră profund după ce se urcă pe trambulină și simt cum se lasă materialul când se așază lângă mine.

— Ai adormit?

E Conor.

Aștept câteva momente până răspund.

— Nu.

Deschid un ochi, iar el stă întins pe o parte și se uită la mine.

— Am nevoie de ceva de băut, spun eu, încercând să mă ridic.

Dar el mă oprește, punându-mi o mână pe umăr.

— Așteaptă. Drăcia aia e tare, Emmie. Mai așteaptă puțin până la următoarea. Dacă nu cumva vrei să repeți ce s-a întâmplat la Dylan.

— Taci.

— Ai fost un dezastru, zice el, scuturând din cap.

— Bine că m-ai adus acasă.

N-am apucat să-i mulțumesc cum se cuvine.

— Nicio problemă. Bineînțeles, a durat mai mult decât mă așteptam, din moment ce refuzai să pleci de pe marginea drumului, pentru că nu era un drum, era, de fapt, o lagună.

— Oprește-te.

— O lagună cu rechini în ea.

— Chestiile alea au fost tari, protestez eu, dar mă așez înapoi.

Atunci m-am trezit dimineața în patul lui de o persoană, în timp ce el dormea pe podea, în dreptul meu. Am început să mă uit prin dormitorul lui curat și îngrijit, dar nu știam după ce anume. O fotografie cu noi doi de când eram copii, poate? Orice aș fi căutat nu era acolo. Am dat repede pilota la o parte și m-am furișat din camera lui fără să îi zic ceva.

Pentru câteva momente, niciunul nu zice nimic. Îmi strâng picioarele la piept, îmi trec mâinile peste pielea mea fină de pe gambe, iar el se întinde și, foarte, foarte gentil, îmi atinge degetul mic cu al lui, lipindu-și brațul de al meu. Își lasă mâna ușor, abia dacă îmi atinge șoldurile, dar eu nu mă mișc. Întorc capul spre el, iar el mă privește, îi văd ochii negri, îi simt degetele plimbându-se pe talie, făcând cerculețe, ușor timid. Mă întreb, doar pentru o secundă, cum ar fi să îi trag tricoul ăla peste cap și să îl sărut, să văd ce reacție ar avea. Degetele lui

coboară un pic mai jos, pe osul șoldului, inima începe să-mi bată mai tare.

— Am nevoie de încă o băutură.

Mă dau jos din trambulină și plec fără să mă uit în spate.

•

— Te deranjează dacă ne duci până la ușa din față? îl întreabă Ali pe Fitzy în timp ce oprește mașina în capătul străzii care duce către ferma lui Casey.

— Scuze, Ali, zice el pufnind, de parcă ar strănuta și ar ofta în același timp. Dar nu aș putea să ies din haosul ăla, îi explică, arătând spre mașinile parcate la întâmplare.

Geamurile casei vibrează de la muzica dată tare. La ușa din față văd un grup cu țigările aprinse în întuneric. Aerul e irespirabil din cauza mirosului puternic de balegă de vacă. Mă străduiesc cu Ali să merg pe grilajele acelea de trecere, tocurile ni se prind între barele de metal. Maggie și Jamie se uită la noi și râd cu băieții. Conor e singurul care se întoarce să ne ajute, prinzându-mă de talie și ridicându-mă pe trotuar, pe partea cealaltă.

— Mersi, spun eu, în timp ce el mă lasă jos.

Se întoarce să o ajute și pe Ali, dar ea deja a reușit să treacă.

— Oh, Ali, spun eu. Pantofii tăi.

— Nu contează, zice ea, aplecându-se să și-i curețe.

Probabil au costat cinci sute de euro. Dar nu contează că s-au distrus la prima purtare. Îi zâmbesc fals.

În spate este un mic șopron, iar pe unul dintre pereții din ciment sunt atârnate salopete, iar la baza lui sunt aliniate câteva perechi de cizme din cauciuc. Deschidem ușa din spate și intrăm într-o bucătărie murdară. Ușa de la living este închisă, la fel și geamul, iar camera aceea mică este învăluită într-un fum dulceag.

— Căcat.

Maggie începe să tușească, încercând să dea la o parte cu mâna tot fumul acela, în timp ce îl trage pe Eli în living, iar ceilalți îi urmează.

— La dracu'!

Un tip cu față palidă, al cărui nume nu mi-l pot aminti, închide ușa în spatele lor.

— Vrei un fum? întreabă tipul (Oare cum îl cheamă? Oisin? Eddie?), fluturându-mi un cui în față.

Dau din cap că da, și-l pune între buze, până mă dau mai aproape și îmi deschid gura să trag fumul. Îl țin în mine câteva secunde, apoi îl dau afară, norișorii plimbându-mi-se prin creier, în timp ce încerc să nu tușesc.

În living sunt aprinse doar câteva lămpi și văd niște tipi în jurul unui sistem cuplat la un iPod. Par că se ceartă cu o fată ametită, dar nu pot să aud ce zic din cauza muzicii. Toată mobila a fost împinsă la perete, cuplurile stau pe scaune și pe o canapea cu trei locuri, frecându-se unii de alții. Trei fete, cu rochii foarte mulate, stau în spațiul liber din mijloc, dansând cu brațele în aer. Fitzy, Ali, Jamie, Maggie și Eli stau la o masă acoperită cu un milieu. Maggie toarnă în niște căni de tablă ce-a mai rămas dintr-o sticlă de 7 Up, iar Eli le dă lui Fitzy și lui Conor câte o doză de bere.

— Emmie, vrei o... începe Conor, dar ușa din hol se deschide și îl lovește în spate.

— Rahat, scuze, omule, spune Dylan, dându-i un pumn în umăr. N-am știut că ești aici.

Apoi fața i se luminează.

— Hei, Jamie, ce faci?

Se duce la ea. Jamie își strânge cana de tablă în mâini și dă pe gât băutura, uitându-se în altă parte.

— Jamie, mai încearcă el o dată. Mă auzi? Ce mai faci?

— Dylan!

E Julie Clancy, cu Sarah Swallows în spate. E dată cu mult dermatograf, are piercinguri în urechi, nas și sprânceană. Ce faci?

— Nimic, răspunde el, îndepărtându-se de Jamie.

— Cu curva asta stai? zice Julie apropiindu-se de Jamie și împungând-o cu degetul în claviculă. Care-i problema ta? Nu ți-a ajuns că ți-ai tras-o odată cu prietenul meu, mai vrei?

— Jules, o avertizează Dylan. Vino încoace, stai calmă. Am spus...

— De parcă m-aș culca cu el. *De parcă,* spune Jamie.

— Ah, te rog, zice Dylan, uitându-se lung la ea. Ți-a plăcut.

Eli râde, dar se oprește când o vede pe Maggie că îl țintuiește cu privirea. Julie își înghite lacrimile și se năpustește de-a lungul camerei, punându-se în genunchi să caute ceva lângă un fotoliu, ignorând strigătele cuplului pe care l-a deranjat, își ia geanta și geaca și fuge către ușa de la bucătărie. Sarah Swallows strigă

după ea și dispar în fumul acela gros, apoi ușa se închide în urma lor.

— Dylan, serios, spune Conor. Cum o s-ajungă acasă?

— Are mașină.

— Nu poate să conducă, doar ai văzut în ce stare e.

Dylan dă să se ducă după ea, dar apoi doar ridică din umeri.

— În fine. Nu-i problema mea.

Ali o cuprinde de talie pe Jamie și îi șoptește ceva la ureche.

(Trebuie să scap de aici. De ea.)

Pe hol se află o masă mică din lemn și un scaun, un telefon fix, un carnețel și un pix și, deasupra, fragmente dintr-un vas spart. În stânga, sunt scările care duc sus, în dreapta e ușa care duce către grădină și în față e un coridor mic, îngust, cu două uși pe ambele părți, fotografii și picturi în ulei, cu rame aurii, atârnate pe pereți.

— Aici erai, zice Sean apărând din sufragerie, de la televizor, vizavi de baie.

— Hei, tu, spun eu, de parcă pe el îl căutam. Știai că e o vază spartă în hol?

El mârâie.

— O să mă omoare mama. I-am spus Laurei să…

— Laura e aici?

Stă cu spatele la perete, lângă o fotografie cu el și Jen în timp ce fac baie împreună. Strâng din buze ca să nu râd, dar vede la ce mă uit și se înroșește instantaneu.

— I-am spus că poate rămâne la petrecere dacă își ține gura și nu le spune părinților nimic, spune el, repezindu-se să acopere fotografia, apoi ea și-a invitat câțiva prieteni…

Se îndepărtează de perete.

— Scuze. Știu că nu e grozav să vină la petrecere sora de cincisprezece ani, dar…

— Casey! strigă Matt Reynolds din camera cu televizorul.

E transpirat tot, câteva fire de păr îi cad deasupra buzei de sus. Mă uit în spatele lui să văd dacă Jack Dineen e înăuntru, dar nu văd decât trei tipi cu spatele – niciunul dintre ei nu e Jack – care se uită la alți doi care joacă *Grand Thef Auto.* Unde o fi? M-am îmbrăcat degeaba așa dacă el nu apare. Și n-o să pot să mai port ținuta asta mult timp, pentru că toată lumea a văzut-o. Matt își ridică tricoul ca să se șteargă pe față de transpirație, iar mie aproape îmi vine să vomit când îi văd burta lăsată.

— Îți ceri scuze pentru că soră-ta a rămas acasă? îl întreabă Matt. N-o face. E bună în draci. Și prietena ei... zice el și încearcă să o caute cu privirea prin jur. Nu cea grasă, cealaltă, aia mică.

Și își pune mâna în dreptul corpului, cam la un metru de sol.

— Mia, adaugă Sean.

— Mia! exclamă Matt. Mia, Mia, Mia... distanțându-se de Sean ca să ridice mâinile în aer. E bună de mori.

Sean se uită la mine, iar eu încerc să nu par plictisitoare. Zâmbesc, vreau să par de treabă.

— În fine, spun eu, imediat ce Matt dispare în bucătărie să-și mai ia ceva de băut, cine altcineva din echipa de fotbal mai e aici în seara asta?

— Nu știu, zice Sean și mă trage spre el. Contează?

— Scuze, Sean, îl dau eu la o parte cu grijă. Trebuie să le găsesc pe fete.

— Unde ai fost? mă întreabă Maggie.

Se apleacă să ia o bere din lada din spatele ei și mi-o dă. Încă stă pe masă, cu picioarele în jurul lui Eli, care e cu spatele la ea. Fitzy, Jamie și Ali dansează în mijlocul camerei.

— Rahat, J. e mangă, zic eu, în timp ce o văd cum cade, prinzându-se de Fitzy care o ridică imediat. N-am mai văzut-o atât de beată de când... Ei bine, a trecut multă vreme.

Maggie își pune capul pe umărul lui Eli, cuprinzându-i pieptul cu o mână, în timp ce el o mângâie pe braț.

— Hei! Unde-i Conor?

— Stă de vorbă cu Mia Deasy.

Maggie arată spre sistemul pentru iPod, iar eu trebuie să mă uit atent ca să văd prin întuneric. Laura Casey, sora mai mică a lui Jen și a lui Sean, vorbește cu o tipă grăsuță, cu părul roșcat și cârlionțat, în timp ce mai iau câte o gură din dozele lor de bere. Conor trebuie să se aplece ca să i se adreseze Miei – e mică chiar și cu tocurile alea înalte, iar genele alea false prea mari puse pe ochii ei o fac să arate ca o păpușă Bratz vie.

Conor își dă capul pe spate de parcă ea ar fi zis ceva foarte amuzant, iar mie mi se strânge stomacul. Mă întind după Maggie ca să mai iau o doză de bere.

— Merg să i-o dau lui Conor. Cred că nu mai are.

Când ajung la el, îi pun mâna pe spate, atenționându-l.

— Hei, spun eu, oferindu-i doza. M-am gândit că mai ai nevoie de o bere.

Apoi mă uit la ea.

— Mia, zic eu și mă aplec să o pup pe obraz, atingând intenționat pieptul lui Conor. Ce mai faci? De când vreau să vorbesc cu tine! Cum e în clasa a șaptea[7]? Te acomodezi la școală?

— Sunt în clasa a IX-a, mă corectează repede Mia, iar Conor aproape că scuipă berea șocat. Sunt în același an cu Laura. Am aproape șaisprezece ani.

— Scuze, e din cauză că ești așa micuță, cred. Ești adorabilă. Ești ca un copil.

Încerc să nu zâmbesc în timp ce Conor se îndepărtează de ea.

— Sunt geloasă.

— Oh, Dumnezeule, de ce-ai fi geloasă pe mine?

Mia face ochii mari.

— Ești superbă. Și iubesc ținuta ta.

— Ah, mersi. Nu eram sigură de ea mai devreme. Hai, Conor, spune sincer, ce părere ai de rochia asta?

— Rochie? Așa se numește un tricou în zilele astea?

— Termină! zic eu și îl lovesc peste braț. Parcă ești Bryan. Mi-a zis că-i puțin vulgară.

— Fratele tău, Bryan?

— Aha.

— Lui Bryan îi plac toate posterele de la *FHM.*

— Exact! exclam eu.

Mă pun în fața Miei și îl țintuiesc cu privirea.

— Vezi, știam că vei înțelege. Îți amintești când mama a găsit toată pornografia din calculatorul lui și a vrut să știe ce înseamnă BBW[8]?

---

[7] Sistemul educațional din Irlanda este împărțit în două mari categorii: Primary School, care are șase clase, astfel că numerotarea pornește de la grupa mare (Junior Infants), clasa zero (Senior Infants), clasa I (First Class), clasa a II-a (Second Class), clasa a III-a (Third Class), clasa a IV-a (Fourth Class), clasa a V-a (Fifth Class), clasa a VI-a (Sixth Class), după care urmează Secondary School, care se împarte în Junior Cycle – se continuă cu clasa a VII-a (First Year), clasa a VIII-a (Secondary Year), clasa a IX-a (Third Year) și se finalizează cu un examen de treaptă, (este practic prima treaptă de liceu în sistemul educațional românesc) –, în Transition Year (care este opțional, practic clasa a X-a, Fourth Year) și Senior Cycle – se continuă cu clasa a XI-a (Fifth Year) și clasa a XII-a (Sixth Year), finalizată cu un examen de absolvire (n.r.).

[8] „Big beautiful woman”, o abreviere-cheie folosită pentru indexarea căutărilor pe site-urile pentru adulți (n.t.).

Amândoi izbucnim în râs și el nici nu pare că observă plecarea Miei. Mai vorbim vreo zece sau cincisprezece minute, până când uit de ce am venit aici. De fapt, chiar mă simt bine, îmi dau seama. Niciodată nu mă simt prea bine la petreceri.

— *Dineen.*

Muzica s-a oprit așa că i-am auzit numele clar.

— Și îți amintești când…

— Nu, scuze, îl întrerup pe Conor, ca să-l văd pe Jack Dinnen exact la timp.

E bronzat, poartă un maiou alb, larg. Se îndreaptă către ușa de la bucătărie și strigă la cineva din spatele lui. Laura, Mia și prietena lor mai grasă stau în colț și încep să șușotească tare: „O, Doamne…”, „Nu se poate…”, „E chiar…”, „Da, e”. Apoi intră Paul O’Brien. Un moment de liniște, apoi șușoteli, ridicări din sprâncene, chicoteli pe înfundate.

Nu înțeleg de ce atâta agitație. Nu e nici pe departe la fel de drăguț ca Jack. Toată lumea e obsedată de el pentru că e „Paul O’Brien”. El este ceea ce eu numesc „tip cu reputație”. Poate că a fost drăguț acum câțiva ani, dar nimeni nu pare să fi observat că nu mai arată așa bine, că „e trecut”, cum ar spune mama. Sean aleargă către sufragerie, abia dacă se uită în direcția mea, și îi bate pe amândoi pe umăr. Paul face semn că vrea o băutură. Se uită la Laura și prietenele ei, măsurând-o pe Mia din cap până în picioare. Ridică din sprâncene, se întoarce spre Jack și îi spune ceva, Jack pufnește în râs, întorcându-se să se uite și el la Mia.

— Hei, mă surprinde Conor, luându-mă de cot. Vrei să mergi afară să iei o gură de aer? E foarte cald aici.

Îl dau la o parte.

— Nu, sunt OK, mersi. Merg să mai iau o bere.

Îmi dau părul pe spate, trec pe lângă Eli și Maggie, asigurându-mă că sunt în raza vizuală a lui Paul și a lui Jack.

— Hei, îi zic eu lui Maggie, punându-i o mână pe umăr și cu cealaltă îi întorc capul spre mine, dinspre Eli. Unde au plecat Jamie și Ali?

— Dansau.

— Nu mai sunt aici.

— Ar putea fi în living. Sau poate afară? spune ea, cu rujul întins.

— Of, voi doi.

Mă aplec să iau o scamă de pe umărul lui Eli, ignorând-o pe Maggie care se încruntă la mine. N-aș face nimic cu Eli, bineînțeles că nu. E iubitul prietenei mele cele mai bune. Dar întotdeauna e drăguț să văd dacă *aș putea.*

— Ar trebui să vă luați o cameră, spun eu cât de lent pot. Sunt multe disponibile.

Apoi mă îndepărtez de ei și o iau fix printre Jack și Paul.

— Scuze, șoptesc eu, întinzându-mă să-mi mai iau o doză de bere din lada de pe masă.

— Hei, Emma, spune Jack, iar eu schițez un zâmbet.

— Da, bună, Emma, zice Paul, și ridic doza în direcția lui. Trebuie să spun că arăți superbine în seara asta.

— Mersi.

Mă întorc pe tocuri și plec înainte ca el să mai spună ceva.

Nici urmă de Jamie și Ali în grădină, doar niște tipi care stau în jurul unei mese șubrede din lemn, între doi pini, jucând poker. Un cuplu stă lipit de perete, tipul pare că încearcă să o bage cu totul în peretele de piatră. Apoi mai sunt două fete blonde care fumează, cu blugi scurți – atât de scurți încât li se văd fesele.

Am căutat și în camera cu televizorul, mi-a luat ceva din cauza întunericului, dar fetele nu sunt nici aici. Trebuie să respir pe gură din cauza mirosului de Lynx, fum și transpirație.

— Ți-e frig, Emma? îl aud brusc pe Matt Reynolds, stând pe fotoliul cu două locuri, de lângă mine.

— Ce?

— Întrebam doar dacă ți-e frig.

— Nu chiar, Matt. Sunt, gen, treizeci de grade afară.

Se apleacă în față, cu picioarele depărtate, își pune coatele pe genunchi și se ghemuiește.

— Ești sigură? Pentru că mie mi se pare că ți-e frig.

Ceilalți izbucnesc într-un râs puternic, tipul de lângă bate palma cu el, iar eu simt nevoia să mă ridic și să îl plesnesc peste fața aia idioată.

— Foarte amuzant, zic eu. Atât de matur.

— Ce e amuzant? îl aud pe Jack în timp ce deschide ușa.

(Știam eu că mă căuta.)

— Ah, nimic, spun eu. Bietul Matt, aici de față, s-a intimidat când mi-a văzut sfârcurile. Cred că e greu să fii virgin la vârsta lui.

Iau o gură de bere și fac o față înțelegătoare.

— Ca un taur legat de poartă.

Se enervează.

— Du-te dracului, Emma. Nu ești atât de sexy, să știi.

Și începe să le înșire pe fetele cărora le-a tras-o.

— … și a mai fost Laura și Saoirse și…

Ceilalți râd chiar mai tare de data asta, lovind în brațele fotoliilor, bătând din picioare și scandând „Virgin, virgin, virgin”.

— Pot să mă așez acolo?

Mai iau o gură de bere înainte să-mi ridic privirea.

— Dar stau eu aici.

— Cred că mai e loc pentru unul.

— Nu știu, zic eu și mă las pe spate în fotoliu. Stau destul de confortabil.

Jack își dă ochii peste cap și se așază pe brațul fotoliului, pretinzând că se uită la cei doi tipi care se joacă pe Xbox.

— Am nevoie de viață. Misiunea asta mă omoară, spune unul dintre ei, apăsând furios pe butoanele de control.

— Mai bine fuți o prostituată, spune Matt Reynolds și toți râd.

— Deci, îmi zice Jack, ai fost la meciul de ieri?

— Aha, spun eu, căscând un pic cam tare. Dar am plecat, gen, cu zece minute înainte de sfârșit.

— Ah, zice el, atunci ai pierdut partea cea mai bună. Am dat golul câștigător.

— Ai dat un gol? Oo, bravo *ție.*

Îl bat pe genunchi când spun asta, iar el îmi prinde mâna.

Încerc să o trag înapoi, dar nu mă lasă. Își plimbă degetul mare pe palma mea, o gropiță i se formează în obrazul stâng, iar eu simt că mă topesc.

— Poate o să vii la următorul meci.

— Poate o să vin.

— Și poate ar trebui să stai până la sfârșit de data asta.

— Poate.

Începem să vorbim mai încet, ne apropiem tot mai mult, centimetru cu centimetru, întrebându-ne care dintre noi se va apleca primul pentru ca, în cele din urmă, să putem spune că celălalt l-a provocat. Mă excit atât de tare, încât aproape amețesc, dar asta e mișcarea care îmi place cel mai mult, cred. Tensiunea care crește, acel moment de dinainte să ne sărutăm e întotdeauna mult mai intens decât sexul în sine. În timpul sexului mă gândesc cum arăt, încerc să îl fac pe celălalt să se

simtă mult mai bine cu mine decât s-a simțit cu ultima fată. Și, bineînțeles, chiar și după ce termină, mă întreb cum să-l conving să nu spună nimic despre ce-am făcut sau despre ce n-am făcut.

— Emma.

Mă întorc și o văd pe Ali care mă bate pe umăr.

— Ce e?

— Scuze, dar chiar am nevoie de ajutorul tău.

Strâng tare din buze, dar nu vreau să par o prietenă de rahat în fața lui Jack, așa că o urmez afară din cameră.

— Iisuse, Ali, ce putea fi atât de important…

— Dumnezeule, încă ești supărată pe mine pentru ce s-a întâmplat mai devreme?

— Ce?

— Pentru ce s-a întâmplat mai devreme, vorbește ea mai încet. Treaba cu aplicația FatBooth.

— Ah, ce dracu', Ali, nu m-am mai gândit la asta. Eram pe cale să mă cuplez cu Jack când tu…

— Știu, scuze, intervine ea. Dar n-am știut ce să fac.

Deschide ușa de la baia mică. Înăuntru totul e verde-avocado, cada, toaleta și chiuveta, iar pe podeaua albă este o carpetă murdară.

— Iisuse, spun eu când o văd pe Jamie căzută peste capacul de toaletă.

Încearcă să vomite, dar probabil nu mai are ce. O dâră de vomă i se scurge de pe buze.

— Știu, zice Ali. Maică-sa o să aibă o cădere nervoasă dacă o vede așa.

— Ce-a pățit? Era bine ultima oară când v-am văzut.

— S-a cuplat cu Colin Daly.

— Și?

Ali întoarce capul spre mine și îmi spune în șoaptă, printre dinți:

— El a încercat să facă sex cu ea, iar ea a zis că nu vrea. I-a spus că a auzit de la Dylan Walsh că e o partidă bună.

Jamie geme când aude numele lui Dylan, încercând să vomite iar în toaletă.

Cineva bate la ușă.

— E ocupat, strig eu, dar bate din nou și mai insistent.

— Am spus doar un minut, strigă Ali.

Îl auzim pe Sean Casey întrebând neîncrezător:

— E totul OK acolo?

— Căcat.

Ali trece peste picioarele lui Jamie ca să ajungă la oglindă, își scoate trusa de machiaj din geanta de pânză bleumarin.

— Arăt în regulă?

Își mai aplică autobronzant pe fața ei mult prea bronzată, își aranjează câteva șuvițe de păr ciufulite.

— Scuze, Sean, strigă ea.

Mă pun în fața ei.

— Nu mă lași să mă descurc singură cu asta, Ali.

— Te rog, Em. Te implor. Te rog, fă asta pentru mine. E Sean.

— Și eu eram cu Jack.

— Niciodată nu te rog să faci ceva pentru mine, spune ea, și amândouă știm că e adevărat. Dar te rog acum. Te rog? zice și face o pauză. Chiar îmi place de el, Em.

Vreau să îi spun că el nu o place. El vrea să fie cu mine.

— *Bine,* spun eu, iar ea țipă, mă îmbrățișează puternic și fuge.

Încui ușa în urma ei și mă așez pe marginea căzii. Ali s-a gândit bine să-i prindă părul lui Jamie într-o coadă în sus, așa că măcar nu trebuie să i-l țin. Îmi verific telefonul, îi trimit lui Maggie un Snapchat, îmi fac un selfie și îl postez pe Instagram, strâmb din nas când Matt Reynolds comentează la poză, cerând o poză cu un sân. După ce mai vomită o dată, puternic, de parcă și-ar fi vomitat mațele, Jamie se șterge le gură și se ridică instabilă în picioare, sprijinindu-se de toaletă.

— Ai nevoie de ajutor?

Se apleacă deasupra chiuvetei și își dă cu apă pe față. Stă dreaptă și mă privește în oglindă. Are fața umflată și dermatograful întins până la obraji.

— Ce-ți pasă ție?

— Jamie…

— Ai spus că va fi mai bine.

— Jamie, eu…

— Nu e mai bine, Emma. Nu e mai bine, zice cu vocea tremurândă. Tu ai spus, tu ai spus…

Abia poate să vorbească printre lacrimi. Arată așa rău și trebuie să fie ceva în neregulă cu mine – știu că ar trebui să îmi pară rău pentru ea, dar tot ce simt e dezgust. „Uită-te la tine”,

vreau să îi spun. „Îți distrugi machiajul. Îți pasă vreun pic?” Încerc să o fac să tacă.

— Haide, J., trebuie să te liniștești, nu e locul potrivit pentru așa ceva…

Dar mă ignoră complet, se așază pe capacul de toaletă, cu capul între picioare și tot ce pot să aud printre suspinele ei e asta:

— … tu ai spus… tu ai spus că dacă eu… Dylan… tu mi-ai spus să…

— Haide. Încetează.

— Dar tu mi-ai *spus…*

— Li s-a întâmplat multor oameni. Se întâmplă tot timpul. Te trezești a doua zi de dimineață și regreți sau nu-ți amintești ce s-a întâmplat exact, dar e mai ușor să nu faci mare tam-tam…

— Dar nu s-a întâmplat așa, zice ea uitându-se la mine. Ți-am *spus* ce s-a întâmplat.

— Dar n-am fost acolo cu tine, nu? De unde să știu exact ce…

— Dar ți-am spus. N-am vrut… N-am vrut.

— Nu ai spus nu.

Mă aplec în fața ei și îi pun mâinile pe umeri.

— Mi-ai spus că nu ai zis nu.

— Dar, spunea ea, dându-mi mâinile la o parte și privindu-mă cu atâta disperare, încât mi se face pielea de găină, n-am spus nici da.

Halloweenul trecut am primit un apel. Jamie. (M-am uitat surprinsă. Jamie niciodată nu mă suna.) „Vrei să mergi la petrecerea lui Dylan?”, m-a întrebat ea. Maggie avea antrenament de hochei. Ali era în Bahamas. Doar noi două. (Niciodată nu eram doar noi două. Eram prea competitive, întotdeauna trebuia să mai fie una cu noi.) Am băut. Încă un shot, încă unul, încă unul. Jamie era în costumul ei de Sailor Moon. Primea multă atenție. „Ești atât de sexy, Jamie”, îi tot spuneau. Nu-mi plăcea. Am tras-o de păr, am sărutat-o, mi-am vârât limba în gura ei, iar băieții scandau ca să ne încurajeze. (Îi simțeam pielea moale pe a mea.) Ea a căzut. Am râs. Apoi Zach și-a pus mâinile în jurul taliei mele, în locul alor ei, am simțit o respirație caldă pe gât și deja ne sărutam, ne-am aruncat într-un pat și am început să ne dăm hainele jos. Dimineața următoare, prea multe apeluri pierdute. („Vino la mine acasă”, spunea mesajul vocal de la ea, cu o voce tremurândă.) Am introdus

parola la intrarea pe domeniul lui Jamie. Maică-sa mi-a spus că sunt o influență proastă. Jamie, care stătea pe pat, plângea și plângea, și plângea. (M-am simțit superaiurea.) (Dar îmi plăcea, în mod ciudat, toată drama aia.) „Ai grijă”, am avertizat-o eu. (Dylan e un nemernic, dar nu *atât* de nemernic, n-ar face asta.) „Nu poți să spui asemenea lucruri. Când spui cuvântul ăla, nu îl poți retrage”, tot insista ea. „Ce o să fac? Ce o să fac, ce o să fac, ce o să fac, ce o să fac, ce o să fac?”

Ar schimba totul.

Și n-am vrut să se schimbe nimic.

„Hai să pretindem că nu s-a întâmplat nimic”, i-am spus eu. „E mai ușor așa. Mai ușor pentru tine”.

— Jamie, haide. Am vorbit despre asta și am căzut de acord, nu? Am căzut de acord că va fi mai ușor să nu facem mare lucru din asta, mai ales când toată lumea de acolo era minoră și ar fi fost ca naiba dacă s-ar fi aflat. Ar fi însemnat ca oamenii să se enerveze pe tine pentru că i-ai băgat în probleme și ai fi pierdut toate petrecerile, pentru că prietenii lui Dylan n-ar mai fi vrut ca tu să vii…

Mă opresc brusc. Sper că nimeni nu ne poate auzi de afară.

— Ascultă, spun eu după câteva minute, verificându-mi telefonul. Cred c-ar trebui să mergi acasă.

Nu-mi răspunde, doar se întoarce cu spatele la mine, încercând să respire cum trebuie. Îi dau mesaj lui Danny, taximetristul, rugându-l să vină să o ia cât de repede poate.

— Emmie? E totul OK acolo?

E Conor, pare îngrijorat.

— Ali a spus că ai putea avea nevoie de ajutor.

— Super, spun eu, deschizându-i ușa. J. nu se simte bine. I-am chemat un taxi s-o ducă acasă.

Conor mă ajută să o ridic, punându-și brațul după umărul ei.

— Ce taxi e? întreabă el, sprijinind-o, în timp ce ei îi tremură genunchii.

— Danny.

— Nu-mi pot permite un taxi, bolborosește ea. Eu. Jamie Murphy. Nu-mi mai permit nici măcar un afurisit de taxi.

— Am putea să-l rugăm pe Fitzy s-o ducă? sugerează Conor, dar eu refuz.

Nu vreau să fiu nevoită să-l rog pe Fitzy să-mi facă o favoare. Îmi iau poșeta de pe marginea căzii și încep să caut bani prin ea, dând de machiaje, bețișoare de vată și o sticlă mică de vodcă.

— Mă ocup eu, spune Conor.

— Serios? întreb eu.

Încuviințează din cap.

— Ah, mulțumesc, îi zic eu, aplecându-mă spre el și sărutându-l pe obraz. Foarte frumos din partea ta. Aveam de gând s-o duc eu acasă, dar dacă tu pleci oricum…

Mă îndepărtez, ca să nu fiu nevoită să văd cum îi cade fața.

— Știi unde stă, nu?

Deschid ușa din camera unde e TV-ul.

— Hei, scuze…

Tac. Mia stă în poala lui Jack, iritant de micuță, toată o păpușică, dându-i mâna la o parte cu jumătate de inimă, în timp ce el încearcă să se apropie de coapsele ei.

— Nu mi-am dat seama că-ți plac copiii, Jack, spun eu fără să mă pot opri, ridicând vocea ca să acopăr zgomotele puternice de la Xbox.

Deschide ochii, vede că sunt eu, apoi chiar *ridică din umeri* și închide ochii iar, ca și cum a decis că Mia e cea cu care vrea să fie.

— Deja ai fost înlocuită de un model mai tânăr, O'Donovan?

— Taci, Matt, spun eu, scrâșnind din dinți când Mia scoate un mic geamăt.

Îmi deschid poșeta și scot sticla mică. Beau ce mai e în ea, simțind cum îmi arde gâtul.

— Serios, omule, trebuie să fi fost ca în cuptor ieri, pe terenul ăla.

— Mda, ați fost uimitori. E adevărat că a fost acolo un selecționer de la echipa Cork?

— Crezi că te va alege pentru grupul de seniori?

— Va fi nevoit.

Probabil că Paul O'Brien a venit după Jack aici, stă cocoșat pe un scaun jos, în partea opusă. E înconjurat de trei tipi din clasa a XI-a, toți aplecându-se cu atenție spre el, întrebându-l dacă mai vrea o bere, o țigară sau un fum din cuiul lor. Ochii lui negri mă privesc. Se apleacă în față ca să își așeze doza la picioare.

— Auzi, îl întrerupe pe tipul care stă pe cotieră. Îmi mai aduci una? Am terminat-o.

În drum spre frigider, tipul îmi zâmbește. Îmi dau părul într-o parte, vârfurile aproape că îmi ating talia, îmi fac loc printre fanii lui devotați și mă așez pe cotiera liberă.

— Scuze, zic eu, dar trebuie să mă odihnesc. Mă dor picioarele.

Mă aplec să-mi masez degetele și văd cum îmi măsoară picioarele.

— O'Brien, îl strigă Ben Coughlan, portarul echipei, din tocul ușii.

Și el merge pe treizeci de ani, are cam 1,78 metri înălțime, este roșcat și tuns foarte scurt.

— Eu plec, zice el și învârte pe degete un set de chei.

— Conduci? îl întreb eu.

— Evident.

— Și dacă te oprește poliția? încerc eu din nou. Nu ți-e teamă?

El își dă ochii peste cap și mă simt de parcă am zece ani.

— Cred că sunt în siguranță. Paul, m-ai auzit? încearcă Ben din nou. Eu plec acum.

— Super, zice Paul, dar se uită la mine. Eu cred că o să rămân.

— Fetele sunt în Reilly's și ne așteaptă. Aine a zis că Susan a început s-o ia razna. Ți-ai verificat telefonul?

Paul ridică din umeri, iar Ben nu se poate abține să zâmbească.

— Ți-ai bătut singur cuie în sicriu. Ai cumva…

— Aha.

Paul se ridică și scoate ceva din buzunar pe care i-l dă. Ben îl salută milităreste, se uită peste umăr în locul în care stau, șușotește ceva, iar Paul îi dă un ghiont în umăr.

— Ce i-ai dat? îl întreb pe Paul, când se așază înapoi pe scaun.

— Nimic ce-ar putea să o intereseze pe o fată inocentă ca tine.

— Cine a spus că sunt inocentă? zic eu, ridicând o sprânceană. Ce era?

— De ce? Vrei și tu? spune el, așteptând ca eu să cedez de parcă am juca „Adevăr sau provocare".

Eu ezit, iar el râde.

M-am săturat ca oamenii să creadă că mă cunosc. Sunt Emma O'Donovan, la naiba. Nimeni nu știe de ce sunt în stare.

— Da, zic eu, aplecându-mă să îi șoptesc la ureche, știind că mi se va vedea decolteul. Vreau.

Începe să respire mai greu și știu că din cauza mea, eu îl fac să se simtă așa.

(Mama îmi îndreaptă umerii. „Stai dreaptă, Emma, arată încredere, arată *că știi ce urmărești.”)*

— Haide, Paul. E bine să împarți.

Își trece provocator limba peste dinți și aruncă o privire prin cameră, ca să se asigure că nu se uită nimeni la noi. Ceilalți s-au întors la Xbox, dându-le instrucțiuni celor doi tipi care joacă FIFA. Bagă mâna în buzunar și scoate un pliculeț din plastic. Înăuntru se află ceva ce arată ca petardele cu care ne jucam când eram copii, bile mici din hârtie albă, răsucite la capăt. Se întoarce cu spatele ca să mă acopere și scoate una. O bag în gură. (Sper că Jack m-a văzut făcând asta, sper că vede că nu sunt cine crede el că sunt.) Paul întinde mâna de parcă așteaptă bani.

— Ah, eu nu plătesc pentru lucruri, zic eu.

Zâmbește, apoi își duce degetul la gură, făcându-mi semn să tac și zice:

— Nu spune nimănui, OK?

— N-ar da bine, presupun. Căpitanul echipei de fotbal, viitorul jucător de la Cork. N-ar trebui să fii un exemplu?

— Nu mai avem niciun meci următoarele trei săptămâni, zice el și se strâmbă la mine. Doar taci, ai înțeles?

Nu trebuie să-și facă griji. Sunt obișnuită să păstrez secrete.

— Ai de gând să iei și tu? îl întreb eu.

— Am luat una mai devreme.

— Serios?

— Rezist bine.

Mă trage de pe brațul scaunului până ajung în poala lui.

— Ăla nu-i Paul O’Brien? o aud pe o tipă în timp ce se deschide ușa camerei în care e televizorul.

Îmi scot pieptul și mai în față când văd cât e de geloasă. Mă uit din nou la Paul. Arată, cumva, mult mai chipeș, de parcă gelozia e un filtru Instagram de înfrumusețare.

— Credeam c-are prietenă.

— Nu îți face griji din cauza asta acum, îmi zice el.

Vreau să-i spun că n-am nici cea mai mică grijă. Cei cu prietene sunt preferații mei. Nu trebuie să te îngrijorezi că-și vor povesti experiențele după aia.

— Eu și Susan avem un aranjament.

Mâna lui urcă pe coapsa mea, dar Jack nu vede, e prea ocupat să-și bage limba pe gâtul Miei.

— Scuze, ce? zic eu, când îmi dau seama că Paul așteaptă să-i răspund.

— Te-am întrebat dacă ai fost la meci mai devreme.

— Da, bineînțeles.

— Ai văzut cât de înceți am fost la început? spune el, scuturând din cap. Fir-ar să fie! Toți așteaptă, pur și simplu, să câștigăm iar la nivel local, dar cum am putea să facem asta când tipi ca fratele tău ies din echipă din cauza colegiului și jumătate din ceilalți sunt în Australia sau în Canada?

Își scoate iPhone-ul din buzunar și intră pe Facebook.

— Cian Healy, de exemplu, continuă și îmi arată o poză cu el. A fost cel mai bun mijlocaș al echipei pentru că era foarte înalt.

Cian arată *minunat.* E atât de bronzat și pare că a renunțat complet la tricouri.

— Și pe cine avem acum? Kelly e bun, dar e prea scund. Ultima oară când am vorbim cu Cian mi-a zis că se simțea prea bine ca să se întoarcă acasă, că îi plăcea prea mult surful. Al dracului surf.

Se uită prin poze și îmi arată una dintr-o casă dărăpănată de lemn, cu vreo douăzeci și cinci de oameni îngrămădiți ca să încapă în cadru, fețele lor îmi sunt familiare de la meciuri, de la băutele din serile de sâmbătă în Casement Quay și mahmurelile de a doua zi, din timpul liturghiei de duminică de la biserică.

Bagă telefonul înapoi în buzunar.

— Nu e de mirare că Cian nu vrea să se întoarcă. Ballinatoom e o gaură. Același rahat în fiecare sâmbătă seară. Nimic nu se întâmplă niciodată pe aici.

— Atunci, de ce nu pleci și tu? îl întreb.

— Unde să plec?

— Australia.

El se blochează.

— Nu pot pur și simplu *să plec.* Ăsta e anul în care voi fi ales pentru echipa de seniori de la Cork. Am muncit din greu pentru asta.

(Sau a așteptat din greu ca unchiul lui să ajungă selecționer.)

— Scuze. Doar că m-ai făcut să cred că ai vrea tare mult să călătorești.

— Am călătorit. Am fost în Arizona anul trecut, a fost incredibil. Ai fost vreodată?

— În Arizona?

— Da.

— Nu, nu în Arizona. Am fost în Orlando totuși. Și San Francisco.

— Aia nu e *adevărata* America, zice el, uitându-se încruntat la mine. În Arizona trăiesc adevărații americani, nu cretinii cu mofturi de orășeni.

Mai vorbește câteva minute despre frumusețea Arizonei, despre oameni, mâncare.

— Uau, spun eu când se oprește să-și tragă sufletul. Cât timp ai fost acolo?

— Doar trei săptămâni jumate. Cea mai tare perioadă din viața mea.

Mă trece un fior atât de fin cum atinge suprafața unei piscine cu apă o pietricică minusculă. Întâi mă furnică în tălpi, apoi urcă ușor pe picioare și îmi place atât de mult senzația, *atât de mult* încât nu mă pot abține să nu tremur toată, îmi întind picioarele și degetele de parcă aș putea să-mi disloc.

— Bine, bine, zice Paul amuzat. N-a durat mult. Te simți bine?

Încep să zâmbesc, pleoapele mi se zbat. Se apropie ca să îmi șoptească ceva.

— Te-am văzut la gala GAA anul trecut, știi. Erai cea mai bună de acolo.

Cuvintele lui îmi pătrund până în piept, ducându-mi-se până în plămâni precum heliul.

Și, pentru un moment, e prea mult pentru mine, mirosul proaspăt al aftershave-ului său, atingerea fină a tricoului său pe brațul meu. Mă întind din nou, coloana mi se întinde atât de mult încât simt că ar putea să îmi iasă prin spate și să sară în tavan ca o petardă.

— Haide!

Mă ghiontește să mă ridic de pe genunchiul lui. Îmi cade capul în piept și încep să respir ciudat.

— Hai să luăm niște beri!

Mă trage după el, dar eu nu vreau să merg, vreau să stau întinsă undeva liniștit, de una singură, ca să simt cum mi se dizolvă sucul ăsta prin vene. Ajunși în living, îmi pun fața pe umărul lui, în timp ce el deschide doza. Dar muzica pune stăpânire pe mine și mă poartă în centrul camerei. Simt cum mă învăluie, cum îmi pătrunde în oase.

— Ești OK?

E Maggie. O îmbrățișez, încercând să mă lipesc de ea în așa fel încât inimile noastre să se atingă, *să bată* una peste alta.

Îi țin capul în mâini și îmi lipesc nasul de al ei ca să o pot privi în ochi cât de aproape posibil.

— Transpiri, îmi spune Maggie, dându-mă la o parte. Ai… *luat* ceva?

Îi dau drumul și ea dispare printre umbrele din cameră.

— … e terminată…

Mă las pe spate.

— Ce o să facem?

Îmi aud inima bătând și „Ar trebui să îi sunăm pe părinții ei?” și *cad în neant,* „A luat ceva?”, *nu mai deslușesc ce aud,* „Dar unde ar…? Probabil că e doar beată”, *simt cum mă moleșesc cu totul,* „Nu e ceva ce ar face ea, știi cât de obsedată e de control”, *îmi pun mâinile după umerii lui, atât de mari, atât de puternici, iar el o iubește pe ea (el sărută extraordinar, ea chicotește, iar eu trebuie să știu, trebuie să știu), îmi lipesc buzele de ale lui și el nu se dă la o parte, și:*

— Dumnezeule mare, ce faci?

Ce?

— Emma. Emma. Emma. Ce dracu’ crezi că faci? Emma. Emma.

Mai mult. Mai mult. Mai mult.

— Ce căcat, e terminată.

Înăuntrul meu.

— Emma. Emma.

— *Emma.*

— Hei!

E Paul, iar ceața începe să se ridice, simt cum muzica părăsește corpul.

(Îmi pot simți picioarele. Picioarele mele sunt pe podea.)

— Ia-o ușor, în regulă? zice el. E foarte evident.

Conor reapare cu un pahar cu apă. Mă duce la masă și mă așază pe un taburet.

— Jamie a ajuns OK acasă, îi spune el lui Maggie.

(Jamie, te iubesc, Jamie, îmi pare rău, voi îndrepta lucrurile, voi îndrepta lucrurile pentru tine.) Maggie nu ne ascultă, țipă la Eli. Conor e atât de drăguț (mult mai drăguț decât mine, dar pentru prima dată nu îl urăsc pentru asta) și îl îmbrățișez, lipindu-ne inimile. Îl sărut. Mă dau în spate.

Văd o străfulgerare pe fața lui, dar îmi dau capul pe spate și ceața dispare din nou.

— În sfârșit, spune Paul când reușește să mă facă să fiu atentă la el.

Nu mi-am dat seama că el încă stătea lângă mine. Îi zâmbesc, dar el nu îmi zâmbește înapoi, iar apoi, peste umărul lui, îi văd pe ei lângă sistemul de sunet, ținându-se de mână. Jack vorbește cu un tip pe care nu-l știu, în timp ce Mia mă privește. Maggie spune ceva și e furioasă, iar Eli își ridică mâinile ca să se apere. Jack aprobă ceva ce a spus prietenul lui și se uită prin cameră, apoi mă vede. Mă salută din cap, își ține mâna pe mijlocul Miei, iar eu am nevoie de el să… am nevoie de el să mă *vadă.*

Îl iau de mână pe Paul.

— Ei bine, nu a părut că încercai să o oprești prea mult, Eli, o aud pe Maggie spunând, în timp ce Conor vine în fața mea și a lui Paul.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

— Cine ești tu, tatăl ei?

— Nu e în stare să…

— Serios, zice Paul, dispari.

— Cred că ar trebui să vii cu mine acasă, Emmie.

Conor încearcă să mă prindă de încheietură, dar nu, nu. Nu-i de ajuns să mă vadă cu el. (Nimeni nu va fi impresionat de Conor.) Îi dau mâna la o parte și îl conduc pe Paul spre hol, trecem de hol, pe lângă Sean și Ali care are ochii roșii. Deschid a doua ușă de pe dreapta, ignorându-l pe Sean care strigă după mine:

— Nu acolo, aia e camera părinților mei, gen.

Îl împing pe Paul înăuntru și încui ușa în urma noastră.

— Hei!

— Hei!

Dormitorul lui John și Deidre Casey este imaculat, un pat dublu, imens, acoperă mult spațiu, așternuturile sunt albe cu trandafiri roz, draperiile și covorul sunt asortate. Pe partea cealaltă a camerei este dressingul, de o parte și de alta a patului se află câte o noptieră. Pe noptiera cea mai apropiată de ușă văd o fotografie înrămată, un tub cu cremă de mâini și o cutie cu șervețele. Pe cealaltă nu e decât un ceas de masă din plastic, al cărui afișaj electronic roșu indică ora 01:35. Paul pune jos doza de bere, mă prinde de talie și mă împinge pe pat, stând deasupra mea, sărutându-mă.

Am nevoie de apă. Mi-e atât de sete.

Catarama de la cureaua lui îmi apasă pe șold. Simt că plămânii îmi sunt storși de aer și nu îi pot umple la loc. Își dă tricoul jos. Pieptul lui e mare, acoperit cu păr negru și aspru. Își desface cureaua și-și aruncă șlapii. Stă în fața mea, în boxeri, apoi vine după mine și îmi trage rochia în jos. Mă întoarce și, cum stau pe spate, mă sărută pe gât, plimbându-și mâinile pe tot corpul meu, șoptindu-mi ce are de gând să-mi facă și ce vrea să-i fac.

— Intru… (*Emmie, de ce ar cumpăra un băiat toată vaca dacă poate avea gratis laptele?*)*…* acolo… acum. (*E diferit de la băieți la fete.*)

— …îmi place asta… (*Fii mai feminină.)*

— …îți place, nu-i așa…? (*Acoperă-te, Emmie, ce naiba*!)*…* Perversă mică…

(Nu îmi place cuvântul ăla…)

Nu folosi cuvântul ăla, așteaptă. Nu.

(… dar nu spun nimic.)

Mă cuprinde din nou un fior, unul rapid, trecător, care se pierde în mine când el îmi împinge fața în mijlocul pilotei cu imprimeu de trandafiri și mă simt de parcă floarea îmi mănâncă fața. Încerc să mă ridic.

— Ce e? spune el. Ce e în neregulă cu tine?

— Poate că ar trebui să… încerc să vorbesc, dar am gura prea uscată. Paul, poate că ar trebui să ne întoarcem la petrecere.

— Nu fi prostuță, zice el.

(Eu l-am adus aici. Asta a fost ideea mea.)

— Nu fi o afurisită care doar mă provoacă.

— Stai, încerc să spun. Stai, nu mă simt…

Dar el mă împinge din nou, îmi trage lenjeria intimă într-o parte și intră în mine, iar eu nu sunt pregătită și mă doare, nu mă simt bine, nu cred că folosește prezervativ. Ar trebui să-l opresc, ar trebui să-l opresc și să-i spun să ia unul. Am unul în portofel. Însă o să creadă că sunt o târfă dacă îi spun asta, dar în reviste mereu scrie că trebuie să avem la noi prezervative. E prea târziu acum și nu mă simt bine, și nu știu, nu știu, nu știu dacă are sens să-l opresc acum. Oricum, e prea târziu acum.

(Nu contează, nu contează, nu e mare lucru și, în cele din urmă, cui îi pasă?)

Mi-a prins părul cu mâna și îmi trage capul pe spate. Văd că în poza de pe noptieră e John Junior. Pare o versiune mai mică a lui Sean, cu părul lui roșcat, cu bucle dezordonate, salopeta scurtă îi scoate în evidență genunchii murdari de pământ. Mă întreb oare ce-a fost în sufletul lui când a fost îngropat de viu acolo, în groapa de compost acum mulți ani, strigând după ajutor, dar nemaiputând respira, nu mai putea respira că se îneca, la propriu, cu rahat. Paul mă mușcă tare de umăr și doare, *doare* și vreau să-i spun să se oprească, dar îmi dau seama că el crede că asta vreau, că asta e ceva ce-ar trebui să mă facă să mă simt bine (Altora le place asta?), așa că gem, lor întotdeauna le place asta, că termină mai repede, iar el se apleacă iar peste mine, mă mușcă de ureche, îmi spune că sunt o târfă și că știe că o vreau, știu c-o *vrei, Emma,* penetrându-mă mai tare, și mai tare, împingându-se și mai mult în mine. Vreau să termine odată. Și, într-un sfârșit, termină, îmi strânge șoldurile și iese din mine, scoțând un geamăt lung și disperat, în timp ce simt un lichid cald pe spate, în partea de jos. Se prăbușește lângă mine, respirând greu și repede.

Stau nemișcată, întinsă pe burtă, cu capul întors ca să nu mă uit la el. Îi aud pe ceilalți afară cum râd, cum șușotesc, apoi urmează un moment de liniște când cineva schimbă un cântec pe iPod și muzica se aude din nou în surdină.

— La dracu', a fost fantastic, spune el după câteva momente. Ți-ai dat drumul?

— Da, bineînțeles.

Mă mângâie pe ceafă.

— Ai face bine să te cureți.

Baia din dormitorul ăsta e îngustă; e loc doar pentru toaletă și chiuvetă. Îmi trag chiloții pe mine și iau un prosop dintr-un coș

în carouri roz și albe, de pe rezervor, îl țin sub apa care curge și curăț chestia lipicioasă de pe spate. Caut prin dulapul de baie de sub chiuvetă, dau de pastă de dinți, cremă pentru hemoroizi, lubrifiant KY Jelly, apă de gură și sticluțe cu pastile, până când găsesc un elastic de păr. Îmi prind părul sus într-un coc, îndesând dedesubt firele rămase. Îmi simt limba umflată de sete, pornesc robinetul și îmi bag capul sub el. Când mă ridic, îmi șterg gura în oglindă. Arăt cumva diferit, de parcă oasele feței mi s-au schimbat. Mandibula îmi iese în evidență într-un unghi ciudat, pupilele îmi sunt atât de dilatate, încât ochii îmi par complet negri, dar sunt tot eu, *Emma O'Donovan, numele meu e Emma O'Donovan, eu sunt Emma, Emma, Emma.* Mă lovește un val de amețeală și mă sprijin cu capul pe sticla rece.

— Iisuse, Susan.

E vocea lui Paul. E nervos. Aștept până se face liniște ca să deschid ușa. El stă întins pe pat, îmbrăcat la loc.

— Probleme cu iubita? zic eu și închid ușa de la baie ca să mă sprijin de ea, lăsându-l să mă privească.

— Poți spune și așa, zice el, bătând cu palma pe partea liberă a patului.

— Mda, unele sunt nebune, spun eu, așezându-mă lângă el.

Paul începe să mă mângâie pe tot corpul de parcă încearcă să mă revendice. De parcă încearcă să mă posede.

— Care e problema ei? întreb eu.

— Vrea să ne căsătorim, zice el, luându-și mâinile de pe mine.

— Dar tu cât ai? Douășopt, gen?

— Aine și Ben sunt pe punctul de a se căsători. Ben chiar a mers să-i cumpere un inel, continuă el, ignorându-mi întrebarea. Și alți câțiva tipi din echipă. Sunt cu Susan de șase ani. Ea zice că „e timpul să trecem la pasul următor". Ale dracu' femei.

— Eu nu vreau să mă căsătoresc niciodată, spun eu. Scârbos.

— Bineînțeles că tu nu vrei, zice el și mă trage mai aproape, punându-și un picior peste mine. Tu nu ești ca celelalte fete, nu-i așa?

Îi sună telefonul și îl dă pe silențios, aruncându-l lângă poza cu John Junior. Ne sărutăm, îmi bagă limba pe gât. Telefonul sună iar, vibrând pe noptiera de lemn. Se ridică, înjură și respinge apelul.

— Așa, zice el, care e numărul tău de telefon?

— Ce rost are? E doar o aventură de o noapte.

Mereu spun asta când băieții îmi cer numărul de telefon.

— Haide, insistă el, deși nu mă privește, ci doar își plimbă mâinile pe corpul meu, în sus și în jos. Susan e tot timpul plecată.

Râd.

— Haide, spune el din nou. Mi-ar plăcea foarte mult să ți-o trag iar.

Probabil că am fost bună, probabil că s-a simțit bine dacă vrea să mă mai vadă.

Îi dau numărul, îmi dă bip imediat, telefonul meu se aprinde și se stinge repede.

— Acum ai și tu numărul meu, zice el.

— Ia uite ce avem aici.

Țip, sar din pat și mă acopăr, Paul se ridică și el. Laura și prietena ei intră în cameră și rămân cu gurile căscate când mă văd goală – am doar chiloții pe mine, stau ghemuită pe podea, acoperindu-mă cu pilota și căutând rochia sub pat. Dylan și Paul stau în picioare în fața mea și mă privesc pur și simplu.

— Închide dracului ușa, bine?

Îmi trag rochia pe mine.

— Băieți.

E Sean care intră împiedicându-se în cameră și își pune câte un braț după gâtul lui Paul și al lui Dylan. Sughiță.

— V-ați distrat?

Se uită la mine și încearcă să zâmbească.

— Te-ai distrat, Emma?

— Vreți, *vă rog,* să închideți ușa? zic eu. Și cum de-ați intrat? Am crezut că am încuiat-o.

Paul își ia o față vinovată.

— Iar tu ești prea bună ca să nu o arăți! zice el, prinzându-mă de braț și ridicându-mă. Uită-te la ea!

Ăsta-i prețul frumuseții mele și sunt dispusă să îl plătesc. Sunt dispusă.

Dylan se strâmbă. (Dar cui îi pasă? Lui îi place de Jamie, unii au o slăbiciune pentru asiatice, dar asta nu mă afectează cu nimic.)

Zâmbesc, deși mă doare brațul acolo de unde m-a apucat Paul.

— Deci. Care-i treaba?

— Nimic interesat, spune Dylan, luând o gură din sticla de Cola înainte să i-o paseze lui Paul.

Se întoarce spre mine.

— Unde-i Jamie? mă întreabă, încercând să pară indiferent, dar nu-i reușește. A ajuns acasă?

— N-o să se întâmple niciodată, Dylan. Nu e interesată.

— Ce dracu'? Am spus eu că-s interesat de ea? sare el și se uită în altă parte. Am pus doar o întrebare.

Ia sticla de Cola de la Paul și bea din ea.

— Am auzit că mai e o petrecere în oraș. Sunteți interesați? schimbă el subiectul.

Îi întinde lui Paul sticla de Cola, dar Sean se îndreaptă spre el și i-o ia din mână.

— Rahat!

— Casey, zice Dylan, făcându-i semn din mână dezgustat să se îndepărteze. Nu mai am nimic de băut.

Se întoarce ca să plece, are mâna pe clanță, dar Sean îl strigă

— Așteaptă! Așteaptă! Tocmai mi-am amintit. Mama are niște chestii.

— Ce fel de „chestii"?

Sean șterge marginea fotografiei înrămate. Pune fotografia cu fața în jos și deschide sertarul noptierei, căutând prin el până scoate o borsetă crem. Trage fermoarul. Înăuntru sunt cinci cutii diferite, pline cu pastile.

— Bine, bine, bine.

Paul se ridică și merge să încuie ușa din nou. Îi ia lui Sean borseta, mormăind când caută prin ea. Dylan întinde mâna și înghite o pastilă mică, albastră, imediat ce i-o dă Paul.

— Poftim, zice Paul întinzându-mi una. Pentru tine, draga mea.

Nu știu dacă vreau.

— Haide, spune el când vede că ezit. Hai să luăm astea înainte să plecăm.

Dylan începe să râdă în hohote de parcă știe că Emma O'Donovan n-ar lua niciodată pastile, doar pe cele cu prescripție medicală. Crede că mă cunoaște. Crede că sunt plictisitoare și tradițională, o fată bună, că am de gând să studiez din greu pentru absolvire ca să merg la facultate, că îmi voi găsi un serviciu bun, că mă voi căsători cu cineva sensibil („Toată discuția este despre dragoste", zice mama oftând. „Important e

să aveți valori și credințe similare, să veniți din culturi similare, să fiți la fel. Toate astea contribuie la o relație de durată."), că voi avea copii și că mă voi transforma în mama. Că voi fi exact ca maică-mea.

M-am săturat de toți din orașul ăsta, care cred că știu ce-ar trebui să fac sau nu.

Mă întind și iau pastila, o înghit fără apă, înecându-mă de la gustul înțepător.

— Deci, spun eu, rânjind la Dylan, a zis cineva ceva de altă petrecere?

Duminică

— Emmie. *Emmie!*

Nu vreau să merg la școală, mamă. Nu mă simt bine. Încerc să mă ridic, dar mi se învârte capul de oboseală. Am nevoie disperată de aer. Sunt...

Aer.

— Denis, ajută-mă! Ai de gând să mă *ajuți*, pentru numele lui Dumnezeu? Trebuie s-o aducem înăuntru.

O înțepătură sub brațul meu, mă strânge tare. Prea tare.

Mă rănești.

— Emma, faci un spectacol imens. Ridică-te. *Ridică-te*, am spus.

Are un ton prea ridicat.

Îmi atinge fața.

— Ridică-te, Emma, ridică-te, ridică-te, ridică-te, îmi șoptește ea nervoasă.

Încerc să deschid ochii, dar nu pot, pleoapele mi se lasă în jos și se închid singure.

— Frige toată. Uită-te la bășicile astea, o aud pe mama panicată. Pune-i mâna pe frunte, Denis. *Denis, pune-i mâna pe frunte, am spus*! O să îi rămână urme pe piele.

„Tati? Tati, ajută-mă", vreau să spun, dar gura mi-e încleștată de durere.

El tace. Aud cum se deschide ușa de la intrare, cum scârțâie, iar mama îi spune să aducă repede termometrul. Simt mâini în jurul taliei, sunt luată de jos, rochia mi se freacă de piele, îmi

vine să țip. Văd ușa deschisă, holul, acoperișul verandei, apoi totul devine neclar, simt cum pământul se mișcă, se tot mișcă și mă mișc odată cu el, simt cum mâinile și picioarele mi se zdrelesc de asfalt. Întind mâinile în față și le văd pline de zgârieturi și de sânge, am zgârieturi până și în palmele care sângerează, picăturile se sânge se scurg pe asfalt.

— Denis. Ai de gând să nu mai stai acolo ca un idiot și să mă *ajuți*?

Îl văd din nou pe tata, are o privire ciudată. Bolborosesc ceva fără noimă. Face un pas în spate.

— Denis, ridic-o! Ai de gând să te miști odată, pentru numele lui Dumnezeu?

Mă ia în brațele lui și trece pragul. Mama îi spune să *aibă grijă la covor.* După ce ajungem în hol, mă întinde pe podeaua din lemn și simt cum respirația îmi miroase a vomă.

— Ce dra…?

Bryan e pe scări, încearcă să se trezească. Jen stă în spatele lui, poartă doar vechiul lui tricou al echipei Ballinatoom. Rămâne cu gura căscată, e terifiată și îmi dau seama că ceva trebuie să fie foarte, foarte în neregulă.

— Te rog, pune ceva pe tine, Jennifer, strigă mama.

— Nu-i vorbi așa, zice Bryan, făcând un pas în spate pe scări ca să o acopere pe Jen. Cum de ați ajuns așa devreme acasă? E ora patru după-amiaza.

Mama stă la baza scărilor, cu mâna încleștată pe balustradă, degetele i se albesc de la strânsoare.

— Am crezut că ai spus că nu vă întoarceți până în seara asta, adaugă Bryan.

Închid ochii din nou.

— Da, văd că asta ai crezut, zice ea pe un ton ridicat. Ți-am dat o singură sarcină. *O singură sarcină.* Să ai grijă de sora ta.

Îi aud tocurile scârțâind pe podeaua din lemn când se întoarce spre mine.

— Și uită-te la ea. Doar uită-te în ce stare e.

— Are optsprezece ani, mamă.

— Nu-mi pasă ce vârstă are. Asta este o casă *respectabilă* și mă aștept să respectați regulile câtă vreme trăiți sub acoperișul meu. Presupun că nici măcar nu te-ai dus la slujba de duminică?

Bryan se strâmbă – o greșeală din partea lui iar mama începe să țipe:

— Nu *îndrăzni* să-mi râzi în față!

Te rog, taci, te rog, taci, te rog, taci.

— Denis! Ai de gând să-l lași să-mi vorbească așa?

Tata bombăne ceva, mutându-se când pe un picior, când pe altul.

— Chiar crezi că e amuzant? continuă mama. Simt că mi se face rău.

Să nu ți se facă rău, să nu ți se facă rău, să nu ți se facă rău, să nu ți se facă rău.

— Tu trebuia să ai grijă de ea și noi ajungem acasă și o găsim zăcând pe verandă. Am crezut că e moartă – moartă, auzi ce spun?

Încerc să mă ridic, iar camera se învârte de parcă sunt în carusel.

— Te-am lăsat să ai grijă de ea.

Ah, rahat, simt cum vine, fierbe înăuntrul meu, mi se urcă în gât și încerc să mă abțin, mă ridic în patru labe (am nevoie se merg la toaletă, cineva să mă ajute să merg la toaletă), dar pereții și podeaua se unesc și simt c-o să mă înghită, mă duc în *jos, jos, jos...*

— Am crezut că putem avea *încredere* în tine, Bryan, am crezut...

Și brusc voma îmi țâșnește din gură și se împrăștie pe sandalele ei cu toc jos, ajungând și pe covor. Chiar n-am vrut, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Nu mai aud nimic și totul se transformă într-o beznă în care mă cufund.

Luni

Am ochii duși în fundul capului. E prea multă lumină. (Ce zi e azi?) Draperiile sunt trase, lumina pătrunde în cameră și mi se reflectă în cap. Văd particulele de praf strălucind prin aer. Îmi simt pielea strânsă, de parcă ar fi întinsă ca o folie alimentară. Mă chinui să mă ridic din pat și simt cum îmi vâjâie capul. (Ce oră e?)

Cad înapoi în pat.

— Ai fost o fată neascultătoare, nu-i așa?

Văd chipul doctorului Fitzpatrick, un Fitzy cu mai multe riduri, dar nasul nu-i este atât de turtit, pentru că a fost rupt și operat de prea multe ori de-a lungul anilor de rugby. O văd și pe mama, care încearcă să le zâmbească celorlalți pacienți din camera de așteptare de la SouthDoc.

— Presupun că e doar o insolație, îi spune mama doamnei Ryan, o femeie în vârstă cu o aluniță pe bărbie, din care îi crește păr, și cu degetele noduroase din cauza artritei. A adormit afară. Pe vremea *asta,* își dă mama ochii peste cap așa cum face când spune „copiii din ziua de azi”.

— Vai, știu, e aproape teribil, aprobă doamna Ryan. Totuși n-ar trebui să ne plângem, presupun. Avem destulă ploaie.

Încep să-mi pierd echilibrul pe scaun, mama mă sprijină, abia atingându-mă. Doctorul Fitzpatrick mă cheamă în sala de operație și mă ridic să merg spre el, dar genunchii îmi cedează și cad iar. Aud cum sunt târâte scaune pe podea, voci care spun „Faceți-i loc, dați-vă în spate și faceți-i loc să respire”. Și apoi nimic.

•

Partea frontală a corpului e roșie, ca și cum ar fi arsă de soare, inclusiv brațele și picioarele, apoi văd că-și recapătă culoarea normală – acel alb specific. Îmi pun o mână pe piept, apoi îmi cuprind obrajii cu mâinile și văd că ard. Mă ridic din pat și înjur când dau peste un pahar cu apă. Îmi iau repede iPhone-ul, ca să nu se ude. Un mesaj nou.

Bryan: Serios, Emma. DU-TE DRACULUI.

Las telefonul, simt cum îmi vine să vomit de parcă am un vierme în gât care se agită. Poate că, dacă nu mă uit la telefon, o să îmi treacă.

Iau telefonul.

Bryan: Mama și tata țipă la mine din cauza ta. Nu-mi mai dau bani și mi-au luat mașina pentru două luni. Trebuie să-ți revii dracului odată.

Citesc mesajul din nou. Cuvintele par greșite cumva, de parcă așezarea literelor n-are niciun sens.

Celelalte mesaje sunt trimise de mine aseară, către fete. Lipsesc vocale, cuvintele sunt scrise complet greșit, lui Jamie i-am trimis mesaje continuu, toate goale. Dar n-am primit răspuns la niciunul.

De ce n-au răspuns? Sunt supărate pe mine?

Am sute de notificări, dar nu deschid niciuna. N-am energie.

De ce nu mi-au răspuns fetele la niciun mesaj?

Încerc să-mi amintesc. Încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat sâmbătă seară, dar nu reușesc.

Asta nu înseamnă nimic. Doar am băut prea mult. *Cum am ajuns acasă*? N-ar fi trebuit să beau atât de mult. *De ce sunt arsă de soare*? Și a fost o prostie teribilă din partea mea să iau pastila aia de la Paul; de ce-am făcut asta? Văd o pungă cu pastile albastre, galbene și roz, nu, stai, ce? Visele se confundă cu amintirile, le fac să fie neclare și nu-mi pot da seama ce e real și ce nu.

Voci. Râsete. Mâini care mă prind, împingându-mă prin întunericul nopții. Niciun corp, nicio față, doar mâini albe. *Ce s-a întâmplat*?

— Oh, bineînțeles, uite cine e.

Sheila Heffernan stă în bucătărie, într-un colț. Are părul scurt, roșcat, dat cu gel și făcut țepi. Bea ceai cu mama – amândouă beau din cești de porțelan, iar între ele e o prăjitură Madeira pe jumătate mâncată, făcută de mama. Sheila își întinde obrazul pudrat ca să o pup, dar nu mă pot apropia de ea, parfumul ei este prea puternic.

— De ce ești încă în pijamale? mă întreabă mama.

— Nu mă simt bine.

— Da, mama ta tocmai îmi spunea despre excursia ta la SouthDoc.

Sheila scutură din cap, zornăindu-și cerceii cu mărgele care îi atârnă pe gât – și i-a făcut chiar ea la un curs de lucru manual.

— Ce *Dumnezeu* făceai?

— Ți-am spus, Sheila, zice mama. Stătea să se bronzeze și a adormit afară.

Îmi face semn să iau din prăjitură.

— Ia un pic, Emma. Am făcut-o de dimineață.

Mă întorc și trag aer adânc în piept. Mama n-o să mai vorbească niciodată cu mine dacă vomit în bucătărie în fața Sheilei.

— Sau ai cereale în cutia de la Cath Kidston.

Se întoarce către Sheila și îi zâmbește.

— Făcute acasă, desigur.

— Nu mi-e foame.

— Ei, ei, Emma, zice Sheila și mă atenționează cu degetul. Micul dejun e cea mai importantă masă a zilei. Știu că voi, fetele tinere, aveți grijă de felul în care arătați, deși, *slavă cerului,* n-am problema asta cu Caroline a mea, ea întotdeauna a fost slabă ca o gazelă, seamănă cu…

— Ah, Emma n-a avut niciodată probleme cu greutatea, o întrerupe mama, uitându-se la mine, deși mi se pare că privește peste mine. E slabă din naștere, ca noi, restul, slavă Domnului.

Sheila, care e cât pe ce să ia o gură de prăjitură, duce furculița jos și o pune ușor pe farfurie.

— Ar trebui să plecăm, Nora, spune ea, aranjându-și tunica turcoaz. Cursul începe în douăzeci de minute și m-am săturat ca Bernadette Quirke să ocupe mereu rândul din față. Ți-am spus? Săptămâna trecută, când am sunat-o ca s-o anunț că n-am timp să aranjez florile pentru biserică, a fost foarte răutăcioasă. Asta după ce i-am zis că Aidan are gripă. Alergasem toată ziua.

— Știu, Sheila, ai fost foarte ocupată.

— Nu cred că pot să merg la școală, le întrerup. Chiar nu mă simt bine.

— Ba mergi la școală, zice mama și văd cum ochiul stâng începe să i se zbată imperceptibil. Unde e Maggie? Ar fi trebuit să ajungă până acum.

Îmi verific din nou telefonul, dar nimic. Mă îndepărtez și mă întorc, stau în ușa bucătăriei cu spatele la ele. Încerc să dau de Maggie, apoi de Ali, apoi, ca ultimă soluție, de Jamie. Tot încerc și tot încerc, dar nu primesc niciun răspuns.

— S-a întâmplat ceva? o aud deodată pe Sheila care se furișează în spatele meu.

— Cred că e ceva în neregulă cu rețeaua, mint eu, făcând un pas în față.

— Oh, zice ea și se uită la telefonul ei Nokia, antic. La mine e semnal întreg, sunt toate cele cinci linii aprinse.

— Mamă, îi zic eu, întorcându-mă spre ea, te rog. Nu mă simt bine. Pot să rămân acasă?

— De ce mai discutăm despre asta? se aprinde ea, strângându-și buzele atât de tare de parcă vrea să și le înghită.

Îi zâmbește forțat Sheilei, făcându-i semn să o ia în față, spre hol.

— Mașina ar trebui să fie descuiată. Venim și noi într-o secundă.

Mama așteaptă până Sheila dispare din raza noastră vizuală, apoi începe să țipe la mine:

— Unde-i Maggie?

— Nu-mi răspunde la telefon.

— Probabil e dezgustată de comportamentul tău de sâmbătă-seară și nu aș învinovăți-o pentru asta.

— Te rog, mamă, te implor, chiar nu mă simt bine…

— Ai două minute să te schimbi în uniformă și să intri în mașină. Acum, Emma.

Ajung în fața sălii în care se ține cursul de irlandeză. Când deschid ușa, toți rămân cu răsuflarea tăiată. Sunt două rânduri de mese în fiecare parte a camerei, cu un spațiu strâmt între ele, suficient pentru ca profesorul să poată merge printre noi și să ne urmărească. Toate fetele se uită la mine. Îmi arăt mâinile și râd.

— Hei, arsurile de gradul trei sunt la modă acum, zic eu, acoperindu-mi fața arsă, de parcă aș fi pe coperta *Vogue.*

Dar nimeni nu râde. Aisting Leahy o înghiontește pe Catherine Whyte, mișcându-și limba de parcă ar face o felație, și încep amândouă să chicotească.

— *Bi ciuin*[9]! le atenționează domnul O'Leary.

Mă uit la covorul uzat, așteptând să fiu pedepsită.

— Știi cât e ceasul? mi se adresează apoi O'Leary.

Se așază înapoi în scaunul lui, privindu-mă fix prin ochelarii lui în formă de semilună. Apoi se uită la ceasul care atârnă deasupra tablei albe.

— Scuze, domnule O'Leary, eu…

— Nu am timp pentru scuze. Prezintă-te la detenție la prânz.

— Dar…

— Dacă mă contrazici, o să obții detenție și după școală, domnișoară Ní Dhonnabháin, mi-o taie, pocnind din degete și arătând spre cele două rânduri. *Suigh síos*[10]*.*

Ali, Maggie și Jamie stau în spate, pe rândul din stânga mea, unde stăm noi mereu, dar locul cel mai aproape de fereastră, *locul meu*, nu e liber. Chloe Hegarty stă acolo, uitându-se pe fereastră la razele de soare care se reflectă pe gazonul terenului AstroTurf.

— Ești surdă, Emma?

---

[9] „Liniște!", în irlandeză (n.t.).

[10] „La locul tău!", în irlandeză (n.t.).

Domnul O'Leary se ridică de pe scaun și se apropie prea mult de mine, încât mă simt stânjenită. Îi văd venele sparte de pe obraji și de pe nas – par că se mișcă precum niște viermi când vorbește.

— Am crezut că ți-am spus să stai jos.

— Locul meu e ocupat, spun eu, uitându-mă la fete.

— Nu-mi pasă.

— Dar…

— *Stai jos*! Irosești timpul prețios pentru *scrudu*[11]*.*

— Test? *Rahat, rahat, rahat, rahat.* Ce test?

— Tu, eh, îmi *testezi* și ultimul nerv, domnișoară Ní Dhonnabháin. Ai test la gramatică azi. Va conta în procent de 35% pentru nota de la examenele din vară. Cred că ți-am spus asta vineri, nu ți-am spus? Acum. Ia. Un Loc.

Mai e un singur loc liber, în rândul din față, lângă Josephine Hurley, despre care toată lumea știe că e lesbiană, pentru că ne urmărește pe toate când ne schimbăm pentru ora de educație fizică. Chloe a fost nevoită să împartă camera cu ea când am mers cu școala, anul trecut, în Roma, și mi-a spus că Josephine a tot intrat peste ea când era în duș, spunând că era o „greșeală". Mă așez, oftând exagerat, ceva ce de obicei ar provoca râsete, dar nu și acum, până și Josephine își trage scaunul de lângă mine, șoptindu-i ceva Lisei Keane, din cealaltă parte. Îmi aud numele și le văd pe amândouă cum chicotesc. Mă uit la o hartă cu Irlanda de pe perete, la toate râurile și lanțurile muntoase în diferite culori, încercând să respir calm.

Eu sunt Emma O'Donovan.

Eu sunt Emma O'Donovan.

Eu sunt Emma O'Donovan.

Eu sunt Emma O'Donovan.

Clopoțelul sună, iar eu trebuie să dau o foaie goală de examen.

— Amintește-ți, domnișoară Ní Dhonnabháin, zice O'Leary, în timp ce își strânge markerele pentru tablă și cărțile, detenție la prânz. Și, te rog, niciodată să nu mai întârzii la cursul meu. *A dhéanann tú a thuiscint?*[12]

— Da, domnule O'Leary.

El se încruntă la mine ca să vorbesc și eu în irlandeză.

---

[11] „Test", în irlandeză (n.t.).

[12] Ai înțeles?" în irlandeză (n.t.).

— Scuze. Am vrut să spun… *Tuigim*[13].

Apoi pleacă din sală îndreptându-se spre cursul următor, fiind urmat de câteva fete care sunt la clasa de engleză cu nivel redus. Ușa se închide în urma lor. Mă ridic în picioare, dând fără să vreau peste penarul lui Josephine. Îi ignor țipetele. Și-l poate ridica singură. Târfă proastă.

Mă duc spre rândul din spate unde stau fetele.

— Hei! Unde ați fost azi dimineață? Am încercat să vă sun pe toate de un milion de ori.

Maggie lasă capul în jos, dar Jamie se uită la mine. Ali încă nu și-a ridicat privirea din pământ.

— Presupun că l-ai sunat și pe Eli, nu? mă atacă Jamie.

— Eli? De ce l-aș suna pe Eli?

— Ai părut foarte prietenoasă cu el sâmbătă-seară.

— Jamie, o atenționează Maggie, ridicând brusc capul. Pur și simplu, uită!

— Să uit? se isterizează Jamie. Vrei să uităm că prietena ta cea mai bună l-a sărutat pe iubitul tău?

Sărutat? L-am sărutat pe Eli? *Fuuuuuck.*

— N-am făcut-o… n-am făcut-o… (Am făcut-o? Nici nu-mi pot aminti.) Ce dracu', J., ne prosteam toți. Doar ne-am necăjit puțin. Maggie știe asta. Nu-i așa, Mags?

Se uită la mine extenuată.

— Știu, Em. N-a fost nimic. Abia dacă îi pot spune sărut.

— Maggie! țipă Jamie, uitându-se exasperată la ea. Încă era *iubitul* tău. Ți-a sărutat iubitul.

Îmi strâng mâinile la piept.

— De ce presupui că eu l-am sărutat pe *el?* Poate că Eli a făcut primul pas.

— Emma, mi-o taie Maggie pe un ton dur. Nu face asta. Eli nu te place.

(Ce?)

(De ce nu?)

— Știu asta, spun eu. N-am spus că mă place.

— Toată lumea *trebuie* să te placă, nu-i așa, Emma? bombăne Jamie. Nu ți-ajunge un singur tip.

Se aud chicote din primul rând.

— De ce faci atâta caz? o întreb eu. Lui Maggie nu-i pasă, de ce ar trebui să-ți pese ție?

[13] „Înțeleg", în irlandeză (n.t.).

— De parcă nu știi, spune Jamie printre dinți. *De parcă nu știi*, Emma.

— Nu știu.

Apoi îmi vine în fire, amintindu-mi *că eu sunt Emma O'Donovan* și că Emma O'Donovan nu cedează în fața târfelor ca Jamie Murphy. Stau dreaptă.

— Uite ce e, J., nu știu care-i problema ta, dar am avut deja câteva zile de rahat și chiar nu-mi pică deloc bine că ești atât de afurisită cu mine. Gen, ai vreo idee ce e acasă la mine? Părinții mei…

— Nu dau doi bani pe părinții tăi.

Maggie îi pune o mână pe braț ca să o calmeze, dar Jamie i-o dă la o parte.

— Nu, Maggie. Nu mai încerca să îndrepți lucrurile. Nu e prima oară când ți-o trage. Adică, alo? Nenorocitul de Volvo? Nici măcar nu și-a cerut scuze pentru aia, nu-i așa?

— Tu n-ai avut nicio treabă cu asta. Și *i-am cerut* scuze lui Maggie.

Toate fetele de la curs se uită acum la noi, cu gurile căscate.

— Mi-am cerut scuze, nu-i așa?

— Ți-ai cerut, cred, zice Maggie, mușcându-și buza. Dar eu am avut multe probleme, Em, și tu ai tratat toată treaba de parcă a fost o glumă. N-aș fi ieșit pe vremea aia dacă nu-mi ziceai tu să te iau.

— Nu te-am *forțat,* nu? Eram în afara casei lui Aaron și niciun taxi nu ar fi venit din cauza inundației, iar mama mă tot suna. Ce altceva puteam să fac?

În cele din urmă, ridică și Ali capul și se uită direct la mine.

— Ei bine, Emma, poate că ar mai trebui să nu mai fi atât de târfă. E doar o idee.

Cuvintele ei mă lovesc din plin, ca un pumn în abdomen, lăsându-mă fără aer.

— Ce?

Mi se învârte capul. Ali tocmai mi-a spus asta? *Ali?*

— Ți-am spus, nu m-am culcat cu Aaron atunci, indiferent de ce a spus el apoi. Noi doar…

— Oh, nu mai minți.

Ali dă cu pumnul în masă, iar Maggie și Jamie se sperie.

— Asta faci mereu, *minți, minți, minți.*

— De ce ești așa? zic eu, ca și cum mai am puțin și izbucnesc în plâns. Ce-am făcut atât de groaznic, Ali?

— Ah, nu știu. De exemplu, când mi-ai zis că nu vrei să-mi împrumuți maioul roșu de la River Island pentru că ți-era teamă că o să ți-l agăț. Sau când ai vorbit o oră despre cât de frumoasă e maică-mea, pentru ca, după zece minute, să mi-o trântești așa din senin, spunând că e păcat că nu semăn cu ea. Sau când i-ai spus lui Maggie că Eli se tot dădea la tine, iar ei aproape că s-au despărțit. Sau când…

— OK, spun eu, abținându-mă să nu izbucnesc în plâns, înțeleg. Sunt o nemernică. Sunt cea mai rea prietenă din întreaga lume. Dar de ce faci atâta caz de data asta?

— Te-ai culcat cu el, îmi zice ea în șoaptă și izbucnește în lacrimi.

— Aaron? Sunt confuză. Ah, stai, *Paul O'Brien*? Dar de ce-ți pasă?

— Nu *Paul.* Deși presupun că faptul că are *prietenă* e irelevant. Emma O'Donovan trebuie să primească întotdeauna orice vrea, zice ea cu tremur în glas. Nu pot să cred c-ai făcut sex cu Sean.

— Sean? izbucnesc eu și aproape că-mi vine să-i râd în față. Sean Casey? Despre ce vorbești?

— Ah, taci, Emma!

Se uită pe geam pentru un moment ca să se adune, apoi mă privește din nou și am impresia că îmi vorbește un străin.

— Ești absolut dezgustătoare, știi asta? Patru băieți într-o singură seară? Ai vreun pic de demnitate, Emma?

Am încremenit. Aștept să-mi ia cineva apărarea. Dar nimeni nu o face. Ele par vesele, de parcă în ultimii optsprezece ani au așteptat momentul ăsta.

— Nu ți-a ajuns Paul, continuă Ali. A trebuit să îl călărești și pe Sean și pe nenorocitul ăla de *Dylan Walsh.* Serios, ce e în neregulă cu tine, Emma? Ești bolnavă. Ești de-a dreptul *bolnavă.*

— Julie te va snopi în bătaie, adaugă Sarah Swallows care stă în rândul din fața noastră. Doar ca să știi.

— Nu știu despre ce dracu' vorbește *niciuna* dintre voi.

Mă prind de marginea mesei cu vârful degetelor.

— Maggie, zic eu cu glas stins și mă urăsc pentru asta. Maggie. Te rog.

Întinde mâna ca să și-o pună peste a mea.

— Emma.

Face o pauză, așteaptă până o privesc cu ochii în lacrimi, dar nu plâng, nu în fața tuturor.

— Ascultă-mă, ai luat ceva la petrecere?

— Normal c-a luat, zice Jamie, dându-și ochii peste cap. N-ai văzut-o? Era schimbată toată la față.

— J., o atenționează Maggie, apoi mă strânge de mână. Emma, haide, spune-mi, ai luat ceva?

— Nu, normal că eu…

— Te rog, Emma, insistă ea, retrăgându-și mâna ca să-și maseze tâmplele. Te rog. Doar spune-mi adevărul. Din cauza asta ai făcut-o? Pentru că nu erai tu însăți?

— Dar n-am făcut-o. Nu știu despre ce vorbești. Asta e…

— N-are rost să negi, mi-o taie Maggie exasperată.

(E sătulă de mine. Toți sunt sătui de mine.)

— Dar nu mint. Recunosc că m-am culcat cu Paul, dar…

— Oprește-te! El are o iubită. Și, pe lângă asta, știai ce simte Ali pentru Sean. Nu merita așa ceva.

— Dar *n-am făcut* sex cu el. Și nu e vina mea că el n-o place. Vreau să spun, i-am zis că ea…

Mă opresc la timp.

— Ce i-ai spus? sare Ali îngrozită. Ce i-ai spus lui Sean, Emma? De ce i-ai spus despre mine?

Mă uit în altă parte.

— I-ai spus că îl plac, asta e? insistă ea.

Nu neg, iar ea mă privește de parcă vrea să mă ucidă.

— Ei bine, poate ar trebui să-i spun să-și facă un test BTS cât mai repede, spune ea. Chlamydia e *atât* de ușor de tratat în zilele noastre, nu?

Imediat ce o spune, am impresia că văd o urmă de regret în ochii ei, dar e ceva trecător. Poate nici n-a fost vreo urmă de regret.

— Du-te dracului! țip eu, în timp ce toată clasa răsună de bucurie.

Îi aud pe restul cum își caută telefoanele în ghiozdane, cum trimit mesaje. Lisa Keane și-a scos iPhone-ul și îl ține îndreptat spre noi.

— Dacă filmezi asta, am să te tai la propriu.

Mă reped spre ea, dar ea râde. Lisa Keane îmi râde *în față.*

— Ușor, Emma, zice Jamie, zâmbind satisfăcută. Da, Emma Ușuratica. Îmi place cum sună. E aproape la fel de bună ca Sarah Swallows.

— Hei, zice Sarah. Nu mă amesteca în treaba asta.

Trag aer adânc în piept.

— Nu cred că poreclele ajută, zic eu, încercând să o fac pe Hannah să intervină. Nu putem să mergem undeva să discutăm despre asta în privat?

— Nu.

N-am văzut-o niciodată pe Ali atât de hotărâtă și, brusc, mi-e tare teamă.

— Tu *ai știut* ce simt pentru Sean și n-ai ținut cont de asta. Emma O'Donovan primește tot ce vrea, nu-i așa?

— Dar *eu n-am...*

— Nu e suficient că toți ceilalți te preferă *întotdeauna* pe tine, zice ea și buzele încep să-i tremure, iar Jamie o prinde de încheietură ca s-o liniștească. A trebuit să arăți că și Sean te preferă.

Mă aplec ca s-o pot privi în ochi.

— Ali…

— Du-te dracului și lasă-ne în pace! mi-o taie Jamie.

— Dar eu…

— Emma, intervine Maggie pe un ton ferm. Cred că ar fi mai bine dacă ai pleca acum.

— Mda, în fine, zic eu, ridicându-mă și îndreptându-mă spre locul liber din fața clasei. Oricum, nu-mi pasă. Nu e vina mea că Sean nu te place. Probabil că nu-i plac *uriașii.*

Nimeni nu râde. Toată lumea râde la glumele mele.

— Mă bucur că nu mă place, zice Ali. De vreme ce acum e deja uzat.

— Ți-am zis doar, insist eu.

(Cine se crede? Ali n-ar spune niciodată așa ceva și mai ales mie. Ali e bună, drăguță și loială.)

— N-am făcut-o… adaug eu. Nici măcar nu-mi amintesc ce naiba s-a întâmplat sâmbătă-seară, dar sigur n-am făcut-o…

— Ce tot spui acolo, Emma? mă întrerupe Jamie, uitându-se lung la mine.

În încăpere se lasă tăcerea – o tăcere apăsătoare ca în acele dimineți în care te trezești și îți dai seama, fără să te uiți pe geam, că a nins cu o seară înainte.

Nu știu. Nu știu ce vreau să spun.

— Așa e, spune Jamie. Mai bine nu mai zici nimic. Nimănui nu-i place o fată care face scandal, nu?

*

10:00

Aștept câteva minute care trec de parcă ar fi ore întregi, apoi arunc un ochi din nou la ceasul de pe perete.

10:04

La pauza mică sună clopoțelul, iar Maggie și Jamie o înconjoară proiectiv pe Ali, care are ochii roșii. Ea e victima.

— Știi că n-ai voie să stai în clasă în timpul pauzei, strigă doamna O'Regan la mine din pragul ușii. Ieși afară.

Merg singură spre sala de mese. De ce mi-am uitat telefonul? Trebuie să le dau mesaje lui Sean și lui Dylan, trebuie să-i întreb ce-au spus, de ce zic lucruri care nu sunt adevărate. (Dar nu reușesc să-mi amintesc nimic, nu-mi amintesc nimic.) Sala de mese este o cameră mare, întunecată, din cauza linoleumului de modă veche și a pereților acoperiți cu lambriu din stejar prin care nu intră nicio rază de lumină. În mijloc sunt mese pliante, în față este galantarul, unde stau vreo sută de tipe – vorbesc, râd, se ceartă.

Mă pun la rând, tipele din clasa a VIII-a care stau în fața mea se întorc ca să mă privească, abținându-se să zâmbească. Îi fac semn alteia, o fată grăsuță, cu cozi împletite.

— Ce? exclamă ea.

Apoi face ochii mari când arată spre mine.

Iau un măr din coșul cu fructe care se află lângă stivele cu tăvi și merg la casierie. Domnul O'Flynn e de serviciu, așa că îi întind un euro, fără să spun ceva.

— Văd că te-ai bronzat un pic în weekend, mă tachinează el, în timp ce îmi dă restul.

— Hmmm.

N-am chef să flirtez azi. Stau în față, toate mesele sunt pline de fete care stau cu gura căscată, arată cu degetul și șoptesc cu mâna la gură. Ali, Maggie și Jamie sunt singurele care nu se uită la mine.

— Hei!

Mă așez la cea mai apropiată masă, îmi arunc ghiozdanul la picioare și îmi șterg mărul pe faldurile fustei.

— Doamne, sunt total nepregătită pentru examenul la irlandeză. Nu-mi vine să cred că am uitat de el…

— Nu poți să stai aici, mi-o taie Chloe Hegarty, strâmbându-se de parcă ar fi mirosit ceva putrezit.

— Poftim?

Chloe Hegarty mă sună de cel puțin trei ori săptămână și mă crede când îi spun că „n-am apucat să-i răspund”, pentru că eram în duș. Chloe Hegarty mi-a cumpărat un cadou când am făcut optsprezece ani, chiar dacă nu am invitat-o la petrecere. De fiecare Crăciun, Chloe Hegarty îmi face miniplăcinte cu mere, pentru că știe că urăsc plăcinta cu carne. Iar odată mi-a spus că sunt cea mai bună prietenă a ei.

— Scuze, spune ea, dar nu poți sta aici.

Nu știu cum reușesc să mă adun, dar mă ridic și plec.

Eu sunt Emma O’Donovan, îmi tot repet, stând pe WC-ul dintr-o cabină de baie, încercând să mănânc mărul și așteptând să sune soneria.

Ziua continuă. În timpul cursurilor mă concentrez asupra aceea ce zice profesorul și toată lumea tace, nu pot să-mi spună în șoaptă *târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă,* când sunt aici.

Dar apoi profesorul pleacă.

Așa că până la următorul curs sau în timp ce mă îndrept spre o altă sală de curs, primesc ghionturi, îmi sunt date cărțile jos de pe bancă, toată lumea șușotește. Doar asta aud.

Târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă.

Așteptăm să vină profesorul de geografie. E ultimul curs de azi. După, pot să merg, în sfârșit, acasă. O să mă trântesc în pat și o să-mi acopăr capul cu perna ca să nu mai aud nimic. O să adorm și o să uit de ziua de azi. Mâine totul o să revină la normal. Sean și Dylan o să admită că au mințit, iar Eli o să-i mărturisească lui Maggie, ea o să mă sune și o să-și ceară scuze. Apoi o să le convingă și pe Ali și pe Jamie să-și cearcă scuze. Tuturor le va părea rău.

Pretind că mă uit peste eseul despre schimbarea climatică, pe care l-am avut de scris pentru azi. Unde e domnișoara Coughlan? Are de gând să ajungă aici? Dacă ar fi aici, toți ar tăcea și s-ar opri din șoptit, iar eu n-aș mai fi nevoită să ignor vocile din jurul meu, când mai ridicate, când mai șoptite,

hohotele de râs. Dar pentru o secundă se face liniște când îmi aud numele.

Emma O'Donovan?

Un freamăt, toți își țin răsuflarea, întorc capetele în direcția mea ca să-mi vadă reacția, apoi încep să chicotească.

Râd de mine.

Toți râd de mine.

Iar eu mă ridic și fug, fug, fug. Fug de ei toți, de voci, de râsete, de zgomote. Alerg pe hol, iar în cap nu-mi răsună decât atât: „Emma O'Donovan? Emma O'Donovan? Emma O'Donovan?". Mă închid din nou într-o cabină de toaletă și mă așez pe W.C. Îmi bag degetele în ochii închiși, încercând să-mi amintesc cum să respir.

Încercând să-mi amintesc. (Nu-mi pot aminti nimic, nu-mi pot aminti.)

Emma O'Donovan? Emma O'Donovan? Emma O'Donovan?

Mă așteaptă când deschid ușa de la cabina toaletei, cu părul ei roșu-deschis prins într-o coadă nearanjată.

— Julie…

— Scutește-mă!

Se apropie de mine, împingându-mă înapoi în cabină, lovindu-mă atât de tare, încât aterizez pe scaunul de toaletă. Se apleacă, apropiindu-se la câțiva centimetri de fața mea.

— Dylan mi-a spus ce s-a întâmplat.

— Dar îți spun, eu n-am…

— S-a zis cu tine, mă auzi? S-a zis cu tine.

Își pune mâinile pe umerii mei și mă strânge tare, înfigându-și unghiile. Încerc să mă ridic, dar mă împinge la loc.

— Am zis eu cumva c-am terminat de vorbit? strigă ea.

— Tu… tu… tu nu poți să-mi vorbești așa.

Sunt îngrozitor de șocată, dar ea îmi râde în față.

— Sau ce? Ce-ai de gând să faci?

Dacă asta s-ar fi întâmplat săptămâna trecută, fetele ar fi fost aici cu mine, ar fi dat-o jos pe Julie de pe mine și i-ar fi spus să se potolească. Dacă asta s-ar fi întâmplat săptămâna trecută, n-aș fi fost singură.

— Julie, nu știu ce ți-a spus Dylan, dar nu e…

— Ah, taci dracului! mi-o taie, ieșindu-și din fire. Nu mă minți! Am văzut Snapchatul…

— E vreo problemă aici? zice domnișoara Coughlan cu capul de după ușă, strângând din buze.

— Nu, domnișoară, spune Julie. Emma a fugit din clasă pentru că se simțea rău. Și am vrut să văd dacă se simte bine.

— Și de asta ai țipat la ea? o întreabă domnișoara Coughlan, uitându-se neîncrezătoare la Julie. E totul OK, Emma?

— Da, domnișoară Coughlan, zic eu, încercând să-i zâmbesc. Sunt bine.

După școală stau pe trotuar și privesc cum mașina Fiesta a lui Maggie iese din parcare. Mă gândesc ce aș putea să le spun celorlalți dacă m-ar întreba de ce Maggie nu m-a luat.

„Am preferat să merg pe jos”, aș spune. „Aveam nevoie de aer proaspăt”.

Dar nimeni nu mă întreabă.

Mă îndrept spre ieșire, îmi fac loc printre fetele din anii mai mici, își trag bretelele ghiozdanelor lor colorate, aproape căzând pe spate din cauza greutății cărților. Aștept să mă salute, să-mi ceară sfaturi despre cum să își aranjeze părul, să mă întrebe cum de am tenul atât de curat sau să-mi spună „Ar trebui să fii model, ești atât de frumoasă”. Dar nimic, nimeni nu mă bagă în seamă.

Îmi aud numele strigat dintr-o mașină în trecere. O văd cum vine spre mine cu viteză, dar nu mă dau din drum. Aștept, se oprește brutal lângă mine, de parcă ar urma să dea peste mine pentru că mi-am încălcat o promisiune. Scap din mână doza nedesfăcută de Cola. În Yarisul verde-închis al Sarei o văd pe Julie care se apleacă peste geam și îmi arată degetul mijlociu, în timp ce mașina demarează în trombă.

— Cât e ceasul? Ar fi trebuit să fii acasă de acum o oră. Te-am tot sunat. De ce n-ai răspuns la telefon? se năpustește mama asupra mea, când eu mă strecor pe ușa din față.

Stă în capătul scărilor și mă așteaptă.

— Mi-am uitat telefonul.

— Nu-mi pasă. Ți-am spus să vii direct acasă după școală.

Mă uit la covorul de la ușă. E o nouă pată galbenă și decolorată de pe covorul acela crem. Rămâne cu răsuflarea tăiată când ridic privirea.

— Ce-ai pățit la față?

— Am intrat într-un dulap deschis. A fost un accident.

— Și de ce ai hainele ude?

— Plouă.

Deschid ușa ca să îi arăt – din cauza burniței totul este începătoșat.

— Vezi?

O mașină oprește vizavi de noi, mama lui Conor ne face cu mâna, grăbindu-se să intre în casă, cu un ziar pe cap.

— În sfârșit, a venit vremea bună, Dymphna! strigă mama, zâmbind până închide ușa.

Apoi se întoarce către mine.

— Și cum de te-ai udat așa de la mașina lui Maggie până pe verandă? Nu sunt fraieră, Emma. Sigur ai mers până la Connolly Gardens după școală, deși ți-am spus să vii direct acasă.

Așteaptă să spun ceva, apoi mă prinde strâns de braț.

— Ei bine?

Mă atinge pe arsurile de pe piele și îi dau mâna la o parte.

— Am mers pe jos.

— Tot drumul de la școală?

Ridică sprâncenele atât de tare încât aproape că-i dispar în păr.

— Dar de ce ai merge atâta drum pe o vreme ca asta? Emma, nu înțeleg ce te-a apucat. Tu nu ești așa. Nu pot să-ți spun cât de dezamăgită sunt de…

Urc scările încet, iar ea încă strigă după mine.

— Vino înapoi în momentul ăsta, domnișoară, încă vorbesc cu tine.

Îmi dau jos uniforma udă, care stă lipită pe mine, și o arunc în coșul de rufe cu Hello Kitty, pe care mi l-a cumpărat Ali, în glumă, din călătoria ei din Japonia. Aterizează peste rochia pe care am purtat-o sâmbătă seară. O iau de acolo. E distrusă, plină de vomă. O arunc în coșul de gunoi de lângă pat. Nu vreau s-o mai port niciodată. Închid ușa și stau goală în fața oglinzii mari de lângă duș. Partea din față a corpului meu este atât de arsă, încât e aproape mov, pe frunte, aproape de scalp, și pe mâini, mi se formează bășici. Sub arsuri se văd urme de vânătăi în jurul gâtului și șoldurilor. Stau pe toaletă, tresărind când urinez. Încă mă ustură, parcă mai rău decât ieri. După ce termin, mă aplec în oglindă și mă las în jos ca să verific zona – e iritată, carne vie, am aceleași vânătăi și între coapse.

Probabil că lui Paul i-a plăcut dur.

Picăturile de apă de la duș îmi ating pielea strânsă. Îmi spăl părul cu șampon, încerc să-mi masez scalpul ca să scap de tensiunea acumulată în corp. Inspir mirosul de cocos, clipesc când îmi intră apa în ochi.

Am făcut sex cu Paul.

Am făcut sex cu Paul.

Deschid gura, apa mi se scurge pe limbă.

De ce nu-mi pot aminti? Amintește-ți dracului ce-ai făcut, Emma!

Simt rânduri de gheață sub pupile. Se mișcă prin mine. Mâini care îmi împing oasele în centrul corpului, de parcă încearcă să mă facă mai mică. *Băieți, nu cred că e o idee bună.* Râsete, ceva ud curgând pe pielea mea.

Îmi sună telefonul când ies din duș.

— Alo?

Ating ecranul iPhone-ului, îl pun pe difuzor, mă așez pe pat și îmi usuc părul cu prosopul.

— Ce dracu’ crezi că faci, Emma?

— Bryan?

Îmi șterg mâinile de prosop, scot difuzorul și pun telefonul la ureche.

— Tu ești?

— Aha, bineînțeles că eu sunt. Presupun că ai văzut numărul meu, doar.

— Hei, zic eu, încercând să mă frec la ochi pentru că mă mănâncă ochii și clipesc greu. Care-i problema ta? Le-am spus părinților că n-ai avut nicio legătură cu faptul că am mers la petrecere, doar ți-am zis că rămân la Ali peste noapte.

— Nu asta mă interesează acum. Ți-ai verificat Facebookul?

— Nu. Mi-am lăsat…

— Verifică-l. Acum, îmi ordonă el.

Cred că a închis, dar apoi îl aud.

— Niciodată nu mi-a fost mai rușine ca acum.

Apoi îmi închide și scap telefonul să cadă din mâinile care au început să-mi tremure, mă uit cum cade de pe pilotă și aterizează pe podea cu un zgomot surd. Mă ridic, las prosopul să cadă de pe mine. Mă așez la birou și deschid laptopul.

Șase sute treizeci de notificări. Pot să-mi aud respirația, cum inspir și expir, până când camera se micșorează și se dizolvă în

respirația mea, înăuntru, afară, înăuntru, afară, înăuntru, afară. *Inspir. Expir. Inspir. Expir.*

E o pagină pe care nu am mai văzut-o, dar are la profil o fotografie cu mine. A fost făcută la gala GAA anul trecut și a fost folosită pentru coperta *Ballinatoom Opinion,* un panou imens pus la intrarea în oraș, pentru o întreagă săptămână din ianuarie. Arăt frumos. („Îmi place mai mult când ai părul desprins, Emma”, s-a încruntat mama. „Urechile nu-ți ies așa în evidență.”)

Pagina are sute de like-uri și văd că are o evaluare de cinci stele, fix sub numele „Emma Ușuratica”. Sunt etichetată în toate fotografiile.

Simt un gol în stomac.

Încă un like, încă unul și încă unul apare la una dintre fotografii. O singură fotografie are 234 de like-uri. N-am mai primit atâtea like-uri înainte, nici măcar când am încărcat o poză cu mine în bikini, pe Coasta de Azur. Maggie o distribuise pe pagina ei, spunând: „Putem să ne oprim un moment și să apreciem corpul pe care îl are Emma O’Donovan?”. Lui Eli i-a plăcut acel comentariu. (Și n-am putut să nu mă întreb ce-a însemnat asta.)

345 de like-uri.

Dau click pe poză.

Membre palide, păr lung, capul lăsat pe pernă. E o fată în pielea goală, întinsă pe niște așternuturi cu trandafiri.

Nu sunt eu asta.

Dylan e deasupra fetei (Nu pot fi eu, nu sunt eu asta!), cu mâna pusă pe fața (*mea – nu, a ei*), de parcă vrea să o acopere. Ea n-are față. E doar un corp, o păpușă umană cu care să te joci.

Ea e ceva. Ea e un obiect, (*eu, eu, eu, eu, eu*)

Nu-mi amintesc. Eu…

Acum Dylan are două degete îndreptate spre cameră. În fotografia următoare degetele lui sunt în interiorul corpului, în interiorul fetei (în mine, *oh, Doamne, mi se va face rău*), dar ea nu se mișcă. Capul și umerii îi atârnă pe marginea patului. Ea își desface picioarele, făcând semn să se apropie camera, următoarele fotografii sunt cu carnea roz și mă gândesc la sutele de like-uri, la toți care au văzut asta, care au văzut-o în postura asta.

Care m-au văzut pe mine.

Respir din ce în ce mai repede.

Cine face pozele?

Fitzy, am crezut că… Stă în colțul camerei, îi este rău (*De ce are o doză de bere în mână*? *Nu conducea*?). Paul ridică picioarele fetei, le ține în aer, în timp ce Dylan își bagă capul între ele. În poza următoare se uită spre cameră, făcând semn că fata, *adică eu, eu sunt* (*nu pot fi eu*), miroase urât și, citind comentariile din josul fotografiei, mă simt sfâșiată de rușine, dărâmată complet.

Apoi apare Sean. („Uite, ți-am făcut o felicitare de Valentine's Day", mi-a zis el timid, lipsindu-i cei doi dinți din față, cu părul făcut țepi. Aveam doar opt ani, dar el mi-a spus că voia să se însoare cu mine când va crește, iar Conor se certa cu el, pentru că și el voia să se însoare cu mine. Iar mama m-a îmbrățișat și mi-a spus că voi frânge inimi și că toți băieții se vor ține după mine. Mi-a spus că mă iubește.) Sean cade, e o fotografie cu el căzând, în următoarea zace pe podea, cealaltă fotografie e tot cu el ridicându-se în picioare, prinzând lenjeria de pat cu trandafiri, are privirea încețoșată și zâmbește. Apoi el se urcă în pat și…

Nu. Nu. Închide-l, Emma. Închide-l.

Brusc, parcă cineva a băgat cuțitul în mine și îl răsucește.

O fotografie cu Sean, are o grimasă ciudată, apoi încă una, voma îi țâșnește din gură direct pe fața mea și mi se prelinge în păr, iar ei toți râd. În poza următoare, el se dă de pe mine și stă în patru labe, încă vomitând. Fitzy se îndreaptă spre cameră, următoarea poză e cu el în timp ce întinde mâna, cealaltă e cu puloverul lui de aproape. Apoi e încă una cu Sean leșinat, cu fața în jos, Paul și Dylan stau aplecați deasupra lui și râd.

Matt Reynolds a comentat în josul fotografiei: „Se pare că *Rape me* de la Nirvana e cântecul serii". Douăzeci de oameni au dat like. Mă uit să văd cine – îi știu pe toți. Capturi de ecran cu Snapchaturi, una după alta.

O poză cu ei plecând, pe fundal e casa lui Casey, se vede răsăritul.

Fata e pe pământ în poza următoare. Zace acolo. Încă o poză. Dylan stă deasupra ei, cu penisul în mână, un jet galben țâșnește în capul ei.

Cineva a comentat la poză: „Unii oameni merită să urinezi pe ei”. Cinci oameni au dat like. Șase. Nu, doisprezece, cincisprezece. Douăzeci, douăzeci și cinci.

— Emmie?

E vocea unei femei care mă scoate din starea cataleptică. Închid repede laptopul când ea apasă pe clanță.

— De ce ai ușa închisă?

— Mă îmbrac după ce-am făcut duș.

Vocea mea sună atât de normal. Vorbesc de parcă nimic nu s-a schimbat.

— Bine, coboară repede. Cina e gata.

— Nu mi-e foame.

Mama oftează, dar nu mă ceartă.

— Bine.

Aștept până îi aud pașii ușori pe scări, apoi tocurile pe podeaua de lemn de pe hol.

Mă ghemuiesc și încerc să mă gândesc cum să opresc toate astea.

Marți

— Of, arăt ca naiba azi.

— Nu arăți, scumpo, sincer, dacă…

— Vai, Dumnezeule, nu trebuie să mă minți, știu că arăt ca…

— Dacă cineva arată ca naiba, eu sunt aceea. Dacă zonele astea nu se curăță…

— Jur că am văzut-o pe Lucy uitându-se la mine mai devreme, iar eu eram gen „OK, Lucy, știu că arăt nasol azi, n-am putut să dorm noaptea trecută”, iar ea parcă spunea „Despre ce vorbești? Nici măcar nu mă uitam la tine”, dar era *atât* de evident că se uita. Nu m-ar fi deranjat, dar nu e ca și cum era în măsură să vorbească. Ai văzut în ce stare…

— Hei!

O a treia voce. Se aud pași, ușa cabinei de vizavi se deschide, se aude cum cineva urinează. Apoi deschide ghiozdanul, se aud foșnituri în timp ce caută prin el și înjură încet.

— Are cineva un tampon? Mi-a venit ciclul mai devreme, zice apoi.

— Mai bine mai devreme decât mai târziu.

— Nici măcar să nu glumești cu asta. Adică aș fi pe primul vas spre Anglia.

Una dintre fetele de lângă chiuvetă se apropie, ezitând în fața cabinei de toaletă în care sunt eu. Îi pot vedea șosetele gri, scurte, și pantofii de la Dubarry. Îmi strâng picioarele și mă împing cu ele în ușa de pal, acoperind un penis desenat cu un marker roz, în timp ce țin caserola cu prânzul în poală.

— În ce toaletă ești?

— Aici.

O bufnitură.

— Scot piciorul afară.

— Super. Poftim!

Trage apa după câteva minute, deschide ușa toaletei, iar robinetul pornește din nou.

— Care-i treaba?

— Nu prea multe, spune tare prima voce, ca să se facă auzită peste sunetul uscătorului de mâini. Doar vorbeam despre noua tunsoare a lui Lucy Dineen.

Râsete.

— Uimitoare, nu-i așa?

— De parcă cineva s-ar uita la părul ei la ce sâni are. Sunt cam de mărimea capului ei.

— Dacă aș avea sâni ca ăia, aș purta o burka sau ceva de genul ăsta. Ai *văzut* ce maiou purta sâmbătă seara?

— Știu.

Chicote.

— Îmi venea să-i spun: „OK, Lucy, nu mai avem cinșpe ani și nu mai mergem la Attic Disco”.

— Totuși niciun tip nu și-a putut lua ochii de la ea.

— În fine. Ce târfă!

— Vorbind despre târfe, zice prima voce, ești prietenă cu Emma O’Donovan din clasa a XI-a, nu-i așa?

Abia îmi mai simt bătăile inimii. Ar trebui să trag apa? Ar trebui să ies și să mă spăl pe mâini, pretinzând că nu le-am auzit pronunțându-mi numele? Dar apoi ele ar ști că am luat prânzul singură, în toaletă. Nimeni nu va mai sta cu mine.

(Nu poți sta lângă noi.)

— N-aș spune că suntem prietene, spune vocea nouă. Mamele noastre sunt prietene bune.

Și îmi dau seama de ce îmi era cunoscută vocea ei. E Caroline Heffernan, fata Sheilei. Obișnuiam să ne jucăm amândouă când mamele noastre beau cafea și o bârfeau pe Bernadette Quirke. Îl abandonam pe Conor de câte ori ajungea ea, entuziasmată că mă puteam juca cu o fată cu păpușile Barbie. Apoi ea a trecut în clasa a șaptea și a început să iasă cu prietenele ei noi în oraș, iar eu eram încă în clasa a șasea și nu dădea bine ca ea să fie văzută cu cineva mai mic.

— Ai văzut fotografiile? întreabă o a doua.

— Fată, te rog, spune prima. *Toată lumea* a văzut fotografiile alea.

Mă aplec, ascunzându-mi fața în palme.

Asta nu se întâmplă, asta nu se întâmplă, asta nu se întâmplă, asta nu se întâmplă, asta nu se întâmplă.

— Ce curvă!

— *Știu.* De fapt, e dezgustător. Cine face asta? Cine face în realitate așa ceva? Și acceptă să fie *filmat*?

— Aparent, nu era ea însăși, spune prima. Olivia vorbea despre astă seară trecută și a spus că Emma O'Donovan s-a ținut după Paul O'Brien la petrecere, că el i-a tot spus că are prietenă, dar ea, gen, l-a forțat, *practic,* să se culce cu ea, chiar și așa. Dumnezeule, ea crede că e a naibii de superbă. Îți amintești gala GAA de anul trecut? Vreau să spun, de parcă nu era suficient de rău că o afurisită din *anul patru* a fost invitată, a trebuit să flirteze cu fiecare tip de acolo.

— Ei bine, *e* frumușică, trebuie să recunoști.

— Mda, știe și ea.

— Ce căuta, de fapt, Paul O'Brien la petrecere? întreabă Caroline. El trebuie să fie cu zece ani mai mare decât toți ceilalți.

— Olivia mi-a spus…

— Și cum de știe Olivia atât de multe? o întrerupe Caroline.

— Sora ei, Mia, a fost la petrecere, spune în șoaptă prima. Și știu că ești la ciclu, dar nu trebuie să te enervezi pe mine.

— Scuze, zice Caroline. Presupun… ezită ea. Bine, pozele alea sunt cam ciudate, nu crezi? Emma pare complet absentă. Era adormită?

— Nu știu, spune cea de-a doua.

— Mda, nici eu. Dar Olivia spune că Emma părea distrată, așa i-a povestit Mia, că sigur luase ceva. A dansat ore în șir, iar

rochia îi căzuse și a rămas în sânii goi timp de gen, cinci minute înainte ca Maggie Bennett să observe și să i-o ridice la loc.

Îmi vine să intru în pământ de rușine. Sunt dărâmată.

— Apoi l-a tras după ea pe Paul în camera părinților lui Sean Casey.

— Doamneee! În dormitorul *părinților* lui? E atât de scârbos!

— Știu.

— Mda, zice Caroline tot neîncrezătoare. Dar dacă ea leșinase?

— Car, o atenționează prima, părând să-și piardă răbdarea. Fii serioasă. Nimeni nu i-a turnat băutura pe gât sau a obligat-o să ia chestii. Și ce băiat ar fi refuzat-o când ea i se oferea pe tavă? adaugă ea, râzând. Și-a căutat-o, în puii mei.

Pun jos caserola cu prânzul și mă ridic, pășesc cât de apăsat pot, trântesc capacul toaletei și trag apa.

Cele trei fete tac imediat, apoi șușotesc. Se reped spre ușă, apoi râd când sunt afară, în siguranță. Râsetele mă urmăresc oriunde merg.

M-am săturat. Sunt atât de obosită.

Mi-e teamă să adorm. Mi-e teamă de visele mele. Fețe în umbre, mâini, atât de multe mâini. (Îți place asta.) (Nu fi o fricoasă.) Toate pozele și comentariile alea, și mai multe comentarii, și mai multe. („Unii oameni merită să urinezi pe ei.”)

De dimineață, i-am spus mamei că nu vreau să merg la școală. Am coborât în pijamale la micul dejun. Tata deja plecase. Mă simțeam de parcă mă detașasem de propriul corp, plutind deasupra lui. M-am rezemat tare de spătarul scaunului ca să rămân jos.

— Sunt bolnavă, i-am zis.

— Arăți bolnavă, mi-a spus mama, uitându-se îngrijorată la mine, în timp ce îmi dădea părul de pe față.

Mi-am amintit cum mă pieptăna când eram mică, trecându-și degetele peste chipul meu, mi-am amintit de bucuria ei din voce când îmi spunea cât de frumoasă eram. Când a făcut ultima data asta?

„Te rog, rezolvă totul, mamă”, am vrut să îi spun. „Te rog, fă totul să treacă”.

— Ei bine, este autosugestie, nu-i așa? Îmbracă-te! Vei merge la școală, mi-a tăiat-o pe un ton care mi s-a părut și mai dur ca în realitate.

Și am știut că ea nu mă poate ajuta.

Pun caserola înapoi în ghiozdan, cu brânza de capră, sandviciul cu ruccola, ciorchinele mici de struguri, iaurtul organic cu zmeură și lingura, toate împachetate bine în câteva șervețele din hârtie puse deasupra. (Nu-mi este foame.) Îmi verific telefonul. Încă o mulțime de apeluri pierdute în ultima jumătate de oră, toate de la numere private. Nu ascult mesageria vocală. Am atâtea cereri noi de prietenie pe Facebook și notificări pe Twitter de la conturi fără poze de profil și nume de genul XYZ90u4.

Târfă... Nemernică... Gunoi... Curvă...

Știm ce ești...

Târfă... Nemernică... Gunoi... Curvă...

Știm ce-ai făcut.

Un mesaj de la mama care mă întreabă dacă încă mă simt rău. Niciunul de la Bryan. Am unul de la un număr pe care nu l-am salvat în lista de contacte și îl șterg fără să îl citesc.

Sună clopoțelul, ușile de la toalete se tot deschid și se închid, se deschid și se închid, le aud pe bulimice cum își vomită prânzul în toaleta de lângă mine, cum trag apa, robinetele sunt pornite și oprite, o fată îi cere balsam de buze alteia, voci panicate care discută despre teste la matematică, „Vai, Doamne, pot să copiez răspunsurile tale? Nu am avut timp să învăț aseară”, un proiect pe jumătate terminat, ce afurisită e doamna Harrington pentru că i-a dat un procent de 45% la germană, „Tata o să mă omoare, mai ales pentru că a plătit pentru tabăra aia de germană”, apoi liniște. Ies afară și stau în fața chiuvetelor. Fotografiile de pe pagina Emma Ușuratica îmi apar în fața ochilor când mă privesc în oglindă, *carne roz, picioare depărtate, diferite părți ale corpului* („Unii oameni merită să urinezi pe ei”) și încep să danseze pe sticlă. Mă spăl pe mâini, mă clătesc, mă spăl din nou, văd cum dispare sub spumă pielea înroșită de la frecat, mă spăl din nou.

— Cât de frumos din partea ta că ni te alături, spune doamna O’Regan când intru târându-mă în clasă, căutând un loc ferit în sală.

E tânără și drăguță, are părul strâns într-o coadă perfectă. Așteaptă să-i răspund.

— Bine. Nu sta pur și simplu acolo.

Rânduri de fețe fără expresie. Ochi ațintiți spre mine ca niște monede sclipitoare, guri închise de parcă sunt cusute.

Mi-a plăcut asta cândva, să fiu în centrul atenției?

— N-am unde să stau, domnișoară.

Merge de-a lungul celor două rânduri de locuri.

— Ai dreptate, zice ea confuză. Pare că lipsește un loc. A mutat vreunul dintre voi un loc? Întotdeauna sunt douăzeci și patru de locuri în sală. Șase rânduri, patru locuri pe rând.

Nimeni nu spune nimic.

— Haideți, fetelor, toate faceți matematică la nivel avansat aici. Șase rânduri, patru locuri pe rând, douăzeci și patru de locuri. Număr doar douăzeci și trei.

Liniște desăvârșită.

— *Bine.* Emma, te rog să mergi să iei un alt scaun și să te întorci aici cât de repede poți. Deja ai pierdut destul din curs.

Am mâna deja pe clanță când văd fața domnișoarei McCarthy prin spărtura îngustă a geamului dintr-o parte a ușii.

— Îmi cer scuze că vă întrerup ora, domnișoară O'Regan, spune domnișoara McCarthy când o poftesc înăuntru, dar se poate, vă rog, să o învoiți pe Emma O'Donovan?

Nimeni nu spune „Oooh", cum ar face în mod normal.

Domnișoara O'Regan aprobă, cele două pretinzând că abia se cunosc, când noi toți știm că locuiesc în aceeași casă. Toată lumea știe că ele două merg să bea cu domnișoara Coughlan în fiecare vineri seară și cumpără trei sticle de vin alb, un Pinot Grigio și două sticle de Sauvignon Blanc, apoi merg la fast-food-ul Ahoy Matey ca să ia doi pești cod prăjiți, două porții mari de chipsuri și piure de mazăre, dar domnișoara Coughlan nu-și ia, pentru că ține dieta Weight Watchers cu mama lui Sarah Swallows și se cântăresc în fiecare dimineață de sâmbătă. Domnișoara Coughlan trebuie să slăbească șaisprezece kilograme până în octombrie, pentru că va fi domnișoară de onoare la nunta surorii sale și rochia care a fost cumpărată pentru ea e marca Vera Wang, dar au cumpărat-o de pe ebay și era disponibilă doar măsura 42, iar sora ei insistă că trebuie să slăbească pentru a încăpea în ea.

— Haide, Emma, spune domnișoara McCarthy.

Pot vedea cum toate fetele din clasă se gândesc la același lucru ca mine. A văzut pozele (carnea roz) și comentariile („Unii oameni merită să urinezi pe ei") și a venit să-mi spună că sunt

exmatriculată, că sunt o influență proastă, că nu pot avea o asemenea *târfă... nemernică... gunoi... curvă...* în St. Brigid. Aproape că se poate simți cum aerul din încăpere devine irespirabil și cum încep să se agite spiritele, iar eu o urmez pe domnișoara McCarthy.

O ia la stânga, coboară cele cinci trepte care duc în afara școlii către sala de sport și intră în capela din dreapta. Când eram în primul an, pe perete era un crucifix, o cristelniță cu agheasmă lângă întrerupător, dar toate lipsesc acum. În centru sunt scaune roșii așezate în cerc, câteva fotolii-sac, o bancă îngustă din lemn de-a lungul caloriferelor de sub cele trei geamuri pătrate. Pe bancă sunt cărți despre diferite religii din toată lumea, un CD-player vechi, o colecție de CD-uri cu ghiduri în meditație și muzica de rahat cântată la nai, pe care să o asculți când faci exerciții pentru relaxare. Ceilalți trei pereți sunt acoperiți cu opere de artă, proiecte despre rasism, toleranță și compasiune pentru omenire, colaje cu poze decupate din reviste, cuvinte scrise deasupra lor cu majuscule.

— Ia un loc, spune domnișoara McCarthy.

Buclele ei negre sunt prinse la spate cu o bentiță roz, asortată cu blazerul ei roz ieftin. Se așază, bătând cu palma pe scaunul de lângă ea. Mă privește, lentilele ei de contact fumurii le oferă ochilor ei o nuanță ciudată de albastru-deschis.

— Ești bine? Vrei ceva de băut? Pot merge în cancelarie să-ți aduc o cană cu ceai, dacă vrei.

Vorbește mai blând ca de obicei, nu mai are accentul ăla melodios specific orașului Cork, cumva neclar.

— Sunt bine.

Încep să-mi transpire palmele. Mi-aș dori să se grăbească și să termine odată.

— Ești sigură? zice ea și pune mâna pe umărul meu. Pentru că, dacă ceva ar fi în neregulă, mi-ai putea spune, să știi. Poți avea încredere în mine.

— Sunt bine, spun eu din nou, uitându-mă la niște fotografii cu modele slabe însoțite de mesajul „Îți dorești să fii slabă?”

— Emma.

Își drege glasul și apoi repetă mai ferm:

— Emma. Am prins două fete din clasa a IX-a uitându-se la fotografii indecente pe Facebook.

Simt cum mi se micșorează cutia toracică, cum pune presiune pe inimă, lăsându-mă fără aer.

— Știi despre ce vorbesc?

Toți pereții cad. Totul se dărâmă înjur.

(Carne roz, picioare depărtate.)

Corpul nu-mi mai aparține. Și-au imprimat numele pe tot corpul meu.

Emma Ușuratica.

— Da.

Cuvintele îmi ies greu din gură.

— Poți înțelege de ce sunt atât de îngrijorată?

Nu înțeleg de ce nu spune direct că vor să mă dea afară, că va trebui să merg la una dintre școlile acelea de tocilari ca să dau examenul de absolvire, că probabil nu voi putea rămâne nici acolo, pentru că va fi cineva care va avea un prieten care e prieten cu cineva de la Ballinatoom și că vor trimite un link al paginii, *al acelei pagini,* cu toate acele fotografii și toate acele comentarii, din ce în ce mai multe cu fiecare secundă. Este ca un incendiu pe care nu-l pot controla, iar eu ard în el. *Nu le citi, nu le citi.* („Unii oameni merită să urinezi pe ei.”) Într-o școală nouă se va face aceeași liniște când voi intra în sală, vor fi aceleași rânduri de ochi care mă privesc, aceleași momente de tăcere când voi ieși la tablă, aceleași hohote de râs când voi pleca. Doar gândindu-mă la toate astea îmi vine să mă întind și să adorm fără să mă mai trezesc vreodată.

— Emma?

— Nimeni nu vorbește cu mine.

— Nimeni nu vorbește cu tine?

— Nu mă lasă să stau cu ele la prânz, nimeni nu vrea să stea lângă mine nici în clasă. A trebuit să-mi mănânc sandviciul singură, în toaletă. Și pot auzi cum șoptesc de fiecare dată când trec pe lângă ele și nu cred că pot face față, domnișoară, chiar nu cred.

— OK, zice ea, făcând o pauză, de parcă își căuta cuvintele potrivite. Bine. Trebuie să-ți fie foarte greu. Dar nu există *altceva* despre care ai vrea să vorbești?

Mă uit la pliseul perfect călcat al fustei mele, încercând să nu plâng.

— Întorcându-ne la fotografii…

Își prinde un fir cârlionțat de păr pe degetul arătător, tresărind când încearcă să îl desprindă.

— Vreau să știi că poți vorbi cu mine. Este un loc sigur.

Așteaptă să spun ceva. Aș vrea să știu ce așteaptă să-i spun.

— Voi fi exmatriculată?

Se apropie de mine până când fețele noastre aproape că se ating. Pot simți mirosul de ton în respirația ei.

— Nu. Dumnezeule, Emma, bineînțeles că nu. Nu.

Picioare încep să-mi tremure, adrenalina acumulată începe să se elibereze prin corp.

— Ți-am verificat dosarul. Ai optsprezece ani, corect?

A fost ziua mea de naștere acum două săptămâni. M-am trezit cu părinții mei la capătul patului, tata mi-a spus că voi fi mereu fata lui mică, indiferent de ce vârstă aș avea. Mama mi-a făcut clătite cu afine, m-a lăsat să le mănânc în pat fără să se vaite că firimiturile vor atrage șoareci, mi-a povestit despre ziua în care m-am născut, despre cât de fericită a fost când moașa i-a spus că are fată, pentru că asta însemna că avea câte unul din fiecare și că familia ei era perfectă. Mi-a dat o cutie mică împachetată în hârtie aurie. „Îți place?”, m-a întrebat ea, în timp ce eu țineam în mână brățara din aur a bunicii. „O ador”, i-am spus eu, și pentru prima oară spuneam adevărul. Pentru prima oară nu mă uitam după chitanța cadoului când ea se plângea pentru cât de nerecunoscătoare sunt. Pentru prima dată am simțit că poate ea înțelegea cine sunt. Lângă patul meu erau o grămadă de cadouri, o cutie pătrată împachetată în hârtie în carouri roz și albastre, în care erau pantofii Jeffrey Campbell pentru care implorasem, un plic cu douăzeci de euro, bani pentru telefon de la Bryan, un voucher de 500 de euro la Topshop din partea mătușii Beth din Londra. Maggie și Ali ajunseseră să mă ia la ora 19:00. „Unde e Jamie?”, am întrebat eu. „Ah, nu poate veni”, a răspuns Maggie, „Trebuie să lucreze”, iar eu mă prefac că sunt dezamăgită. Aveau două baloane cu heliu, cu numărul optsprezece pe ele și un coș cu dulciuri de Auntie Nellie. Ne-am îmbrăcat și ne-am dus la cină la restaurantul italian Corleone’s, am împărțit două pizza și l-am convins pe ospătar să ne aducă sticlă după sticlă de vin, folosind ca dovadă a vârstei noastre eșarfa mea pe care scria „La mulți ani” și coroana. Am lăsat mașina lui Maggie în oraș, am mers clătinându-ne pe Main Street, dar nu ne-au lăsat să intrăm în

Voodoo, pentru că eram singura care avea act de identitate, așa că ne-am furișat prin spate și ne-am cățărat pe peretele de doi metri, am aterizat zgomotos în spațiul pentru fumat, cu pantofii în mână. În câteva minute, eram înconjurate de băieți, bărbați, de fapt, toți având aproape treizeci de ani, ba chiar aproape patruzeci. I-am lăsat să probeze pe rând coroana mea din plastic și eșarfa și le-am ignorat pe toate femeile care șușoteau că noi „ar trebui să ne întoarcem la Attic Disco”. În dimineața următoare m-am trezit de-a curmezișul pe podea, peste perne, cu capul lipit pe noptieră. Maggie și Ali dormeau întinse pe pat. Mama striga din bucătărie ca să ne anunțe că ne pregătea micul dejun, întrebându-ne dacă voiam pâine prăjită, clătite sau omletă. Eram atât de fericită.

— Da, îi spun domnișoarei McCarthy, am optsprezece ani.

Ea se încruntă.

— Bine, atunci legal… Emma, eu doar… Uite, pozele acelea chiar m-au îngrijorat. Înțelegi de ce sunt îngrijorată?

Urmează o pauză lungă. Pot auzi ticăitul unui ceas și mă uit în sus la colajele de pe pereți din stânga mea, de deasupra domnișoarei McCarthy, încercând să-l identific. E un ceas plat, cu limbile și numerele de un negru-intens. Urmăresc secundarul, care se învârte și se tot învârte.

— Motivul pentru care… începe ea, dregându-și glasul. Motivul pentru care sunt îngrijorată este acela că în poze tu păreai… adaugă, apoi face o pauză. Inconștientă.

Îmi șterg mâinile transpirate pe furiș pe marginile scaunului.

— Îți amintești ce s-a întâmplat, Emma?

Nu-mi amintesc.

Nu-mi amintesc.

Nu vreau să-mi amintesc.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Înțeleg, dar e datoria mea să am grijă de studenții mei, să verific dacă sunt în siguranță. Nu s-a întâmplat în școală, nu? Pot să înțeleg de ce ești supărată.

— Nu mai spuneți că înțelegeți, înțelegeți, înțelegeți. Asta vă învață să spuneți? Citiți din vreun afurisit de manual?

Îmi duc mâinile la gură când înjur, de parcă mi-aș fi înghițit cuvintele.

— Îmi cer scuze, șoptesc.

Mă aștept să țipe la mine, dar nu o face.

— Emma, crezi că există posibilitatea ca în băutura ta să fi pus cineva ceva?

Da, mai multă băutură, parcă o aud pe Ali cum râde, anul trecut, după ce o fată din anul nostru a susținut că a fost drogată.

— Nu.

— OK. Te cred, Emma și te respect. Doar că, în acele poze, ei bine, tu arăți…

Nu mai vorbi despre pozele alea. (Picioarele depărtate. Carnea roz.)

— Mă prefăceam.

— Te prefăceai?

— Aha, zic eu și mă uit peste umăr spre ușă. Mă prefăceam că dorm. A fost o glumă.

Niciuna dintre noi nu spune nimic. Mă prind de marginile scaunului, am picioarele ridicate pe vârfurile degetelor și aștept semnalul să plec în fugă. Te rog, Doamne, te rog, fă să sune clopoțelul, ca să pot merge acasă în patul meu, voi dona cinci euro în cutia pentru acte de caritate din Spar dacă faci asta. *Te rog, te rog, te rog.*

— OK, Emma. Poți pleca dacă vrei.

Mă ridic de îndată, dar când ajung în fața ușii îmi amintesc ceva.

— Domnișoară?

— Da? zice ea și se întoarce, stând tot pe scaun, ca să se uite la mine.

— Asta rămâne între noi?

— Pagina aceea de Facebook este publică. Cred că am depășit de mult faza asta.

Dar mama și tata nu știu să folosească Facebookul, mă gândesc eu, și încerc din nou.

— Da, dar nu e nevoie să mai spunem și altcuiva, corect?

— Emma, nu-ți pot promite asta. Știi foarte bine.

Mi-l imaginez pe tata văzând pozele – e șocat, apoi dezgustat. (M-ar privi cu dezgust.) S-ar îndepărta de mine. N-o să mai poată să se uite vreodată la mine fără să-și amintească de acele poze. (Picioarele depărtate. Carnea roz.) N-o să vrea să mă mai vadă vreodată.

„Am crezut că ești mai bună de atât”, ar spune el. „Am crezut că știi care-i diferența dintre bine și rău”.

— Vă rog, domnișoară, zic eu și mă așez pe vine la picioarele ei. Ce rost are să le spuneți părinților mei?

— Mă tem că nu am de ales în această privință, Emma. Odată ce există indicii ale unui astfel de comportament, este datoria mea să raportez către D.L.P.[14]

Cred că par confuză, pentru că adaugă:

— Asta înseamnă Protecția Copilului. În acest caz, domnul Griffin.

Domnul Griffin? Îi va spune domnului Griffin? Îi va arăta acele fotografii domnului Griffin?

— Vă rog, domnișoară. Vă implor. Voi face orice, dar nu-i spuneți domnului Griffin sau nu-i arătați acele fotografii.

O să am atâtea probleme!

— Nu am de ales, repetă ea. El deja știe. Cred că deja a luat legătura cu părinții tăi. Emma, probabil poliția va trebui înștiințată.

Pentru un minut uit de teroarea mea și aproape că încep să râd. Ce dracu', poliția? De ce i-ar interesa niște adolescenți care s-au îmbătat și au făcut sex?

— Fiți serioasă, domnișoară.

— Nu. Am. De. Ales, spune ea fiecare cuvânt apăsat și clar. Nu când există posibilitatea să fi fost viol.

Viol.

Mă simt de parcă sunt biciuită pe spate.

Cuvântul umple încăperea până nu mai rămâne nimic, toate simțurile îmi sunt paralizate de acel cuvânt. Viol.

— Nu, zic eu și scutur din cap, încercând să-mi alung acel cuvânt din cap. Despre ce vorbiți?

Cad.

(Pereții cad. Se dărâmă.)

— Ești bine? Vrei să iei niște aer? Vrei să îți aduc un pahar cu apă?

Se apleacă lângă mine și mă mângâie pe spate.

— Nu, nu, nu… îngaim eu.

Dar îmi pierd șirul gândurilor, toate imaginile de pe pagina Emma Ușuratica îmi apar în minte și simt că nu mai pot respira.

(Carne roz. Picioare depărtate.)

[14] *Designated Liaison Person,* în original. Reprezentant al Protecției Copilului care acționează ca mediator între victime și instituție (n.t.).

— Nu puteți să *spuneți* pur și simplu asemenea lucruri. Le-ați spus asta părinților mei?

— Ce să le spun?

Nu pot repeta cuvântul ăla.

Ia loc din nou pe scaun, își duce genunchii la piept și pare atât de tânără, încât ar putea fi confundată cu o elevă din ultimul an.

— Îmi pare rău, spune ea. Chiar îmi pare. Dar trebuie să urmez protocolul. Protecția Copilului trebuie informată, urmează să contactăm și HSE[15]. Și apoi, după cum am spus, dacă vor considera că e necesar, vom anunța și poliția.

Își mușcă buza.

— Și, Emma, trebuie să fiu sinceră cu tine. Cred că e mai bine să fie implicată și poliția.

Țip tare, din toți rărunchii, așa cum nu am mai făcut-o vreodată.

Domnișoara McCarthy îmi spune *să respir normal,* să *încerc să-mi trag sufletul,* dar totul se încețoșează. Ce-o să spună ai mei, ce-o să spună poliția și ce se va întâmpla cu Paul, o să-l contacteze, o să creadă că le-am spus despre *treaba aia,* dar nu le-am spus, nu le-am spus. Însă el n-o să mă creadă, nimeni n-o să mă creadă când o să spun că nu-i vina mea, că eu niciodată n-am spus că am fost... *acel cuvânt...* și tata o să spună „Am crezut că ești o fetiță cuminte”, iar eu nu vreau să aud asta. O urăsc pe domnișoara McCarthy, o urăsc atât de mult, încât vreau să îi îndes pe gât bentița aia idioată și să o fac naibii să tacă pentru totdeauna. De ce a trebuit să vadă ea pozele alea, de ce a trebuit să mă îmbăt atât de tare, de ce n-am mers acasă cu Jamie? Ar fi trebuit să fiu o prietenă bună și să merg cu ea acasă (iar când ea a încercat să-mi spună despre ce i-a făcut Dylan și a folosit acel cuvânt sau, cel puțin, l-a sugerat, i-am spus să nu zică așa ceva. „Când spui acel cuvânt, nu-l mai poți retrage, J.”, i-am spus eu. „Trebuie să fii atentă”. Ce-o să-mi zică Jamie acum?)

— Haide, Emma!

Domnișoara McCarthy îmi zice să respir normal, ducându-și mâna în sus și în jos, în timp ce inspiră și expiră exagerat.

— Haide! Inspiră adânc, bravo, haide! Inspiră și expiră, mă încurajează în timp ce face și ea asta. Haide, poți s-o faci! Haide!

[15] Health and Security Executive, Autoritatea pentru Sănătate și Siguranță (n.t.).

Mă cuprinde de talie și mă ajută să mă așez din nou pe scaun. Cad pe spate, cu mâinile atârnate pe lângă glezne.

Anul trecut, în cadrul unui control, medicii i-au descoperit mamei câteva celule precanceroase în ovare, spunându-i cât de norocoasă fusese că le găsiseră devreme. Au putut să le elimine, o operație simplă, nimeni nu a trebuit să știe nimic, a fost ușor. „Asta e beneficiul depistării precoce”, ne-a spus mama la cină, punându-i tatei în farfurie piure de spanac. „O să vezi cum e, Dymphna”. Aș fi vrut să țip la ea, să-i spun să nu se mai compare cu Dymphna, când ea nici nu avea nevoie de chimioterapie. (M-am gândit cum ar fi fost dacă mama ar fi murit, ce aș fi purtat la înmormântarea ei, faima pe care mi-ar fi oferit-o tragedia. M-am gândit că mi-ar fi fost mult mai ușor dacă aș fi rămas doar cu tata și cu Bryan.) Dymphna și Conor mâncau cu noi, capul chel al Dymphnei era acoperit cu o eșarfă, Conor îmi arunca pe furiș priviri îngrijorate, iar eu nu înțelegeam cum putea să-și facă griji din cauza mea când maică-sa era mult mai bolnavă. „Doctorul spune că îl pot opri și pot scăpa de el înainte să se răspândească”, zice mama, ducându-și degetul de-a lungul gâtului, semn că ar fi murit. Așa mă simt acum, ca și cum cancerul se răspândește, iar eu nu pot face nimic ca să-l opresc. N-am niciun control asupra lui.

Domnișoara McCarthy mă ajută să mă ridic, ținându-mi o mână în jurul taliei. Ieșim împreună din capelă. Mă aplec spre ea când urcăm câteva trepte, apoi trecem pe lângă sala în care facem matematică. Le pot vedea prin geamul laminat – Josephine e în primul rând, ridică mâna agitată ca să răspundă, celelalte cască pe ascuns. Sunt plictisite rău de tot, și-ar dori ca timpul să treacă mai repede, *să le treacă viața,* cum ar spune mama. Și apoi dispar din raza mea vizuală, în timp ce domnișoara McCarthy mă conduce către biroul directorului.

Și îi văd pe ei. Pe părinții mei.

— Vă vor aștepta la secție, îl aud pe domnul Griffin cu accentul lui din Midlands.

— Și băieții implicați? întreabă mama.

— A, uite-o, spune domnul Griffin, cu mâinile încrucișate pe burtă, mari cât niște lopeți.

Mă întorc spre tata, vrând să-mi cer scuze sau să-l liniștesc, ceva de genul ăsta. Dar el nici nu se uită la mine. Pur și simplu stă acolo, cu umerii lăsați, cu privirea în pământ.

„Deci, da… Sper că suntem în regulă, pentru că n-am avut nicio legătură cu asta, bineînțeles. OK. Deci, sună-mă când poți. OK. Pa”.

Închid. E al cincilea mesaj vocal pe care i-l las lui Paul O’Brien de când am ajuns acasă de la școală. Și lui Dylan, lui Fitzy și lui Sean le-am lăsat mesaje similare. Dar niciunul n-a răspuns la sutele de mesaje scrise și trebuie să rezolv asta, trebuie să rezolv asta chiar acum.

Biroul directorului, fereastra imensă cu vedere către școala primară și marea de după ea. Stau cu mama pe câte un scaun de plastic în fața mesei uzate, din lemn de pin, din biroul domnului Griffin, cu tata în spate, bătând cu degetele în spătarul scaunului pe care stă mama.

— Nu înțeleg, spune tata. Pur și simplu nu înțeleg asta. De ce nu pot să șteargă pozele?

Domnul Griffin oftează.

— Mă tem că nu merge așa, domnule O’Donovan.

Secția de poliție. (Nu-ți face griji. Nu-ți face griji.) Tăcerea din timpul drumului înapoi spre casă. Am stat în spate, degetele mele păreau mici și grase în reflexia geamului. Priveliștea e frumoasă, dar nu și acum, de parcă *acel cuvânt* a umplut de sânge toată marea aceea albastră ca de sticlă. Tata s-a uitat la mine în oglinda retrovizoare și și-a ferit privirea ori de câte ori l-am surprins. Mama era încordată, stătea aplecată în față, își ținea strâns marginile fustei bej până la genunchi, de i se albiseră degetele, era incoerentă, nu-și încheia propozițiile. „Nu… n-are sens… familii bune… n-am crezut că Ethan putea fi interesat de fete la modul ăla…” A spus asta de cel puțin cinci ori, fără să folosească cuvântul „homosexual”, deși era evident că asta gândea. A zis de mai multe ori că se îmbracă bine, că pare un tip deștept, m-a întrebat dacă a avut vreodată iubită, dacă a practicat vreun sport sau dacă era interesat „doar de artă”. A continuat să vorbească în șoaptă, să răsucească între degetele materialul fustei, până când tata a pornit radioul ca să o acopere. Am mers prin parcare în șir indian, mama i-a zâmbit Dymphnei O’Callaghan. „Păcat că s-a stricat vremea bună. Totuși, nu ne putem plânge, am fost norocoși să o avem cât a durat”, i-a zis ea. Tata a deschis ușa de la intrare și s-a dus direct în birou, închizând ușa. Mama a mers în bucătărie și a făcut același lucru.

Iar eu am rămas singură.

Aud un ciocănit, apoi vocea mamei.

— Ai un musafir.

Deschid repede ușa. Maggie? Ali? Poate Sean Casey a venit să-mi spună că totul a fost o neînțelegere?

Off!

— Hei!

Conor e încă în uniforma de școală, cei trei nasturi de sus ai cămășii lui sunt descheiați, e iritat pe gât din cauză că e stresat. Întotdeauna pățește asta când e stresat, ca atunci când ne-am dat de gol în fața părinților noștri că am tăiat părul păpușii Barbie a surorii lui, că am mâncat ultimele brioșe făcute de mama pentru azilul de bătrâni sau că le făceam farse la telefon vecinilor.

Mă duc înapoi în pat, tresar când mă văd în oglindă. Am părul prins într-o coadă nearanjată, am fața umflată de la atâta plâns și din cauza bășicilor de la arsurile de soare, iar tricoul de la Universitatea din Limerick, pe care l-am furat din camera lui Bryan, nu mă avantajează deloc.

— Sunt un dezastru.

El nu spune nimic. Înainte de toate astea mi-ar fi spus că sunt frumoasă. Tipii îmi spun mereu că sunt frumoasă, mă privesc pătrunzător, de parcă ar căuta un loc în care să pună un steag, ca să mă revendice. Când mi-o spunea, Conor mă privea mereu în ochi, de parcă făcea un jurământ.

— Am vrut să vin ieri, spune el, în cele din urmă. Imediat ce-am văzut pagina de Facebook, am vrut să vin, dar nu-am știut dacă ai fi vrut să mă vezi.

— Ai văzut pagina?

Când eram mici, făceam baie împreună și îi cunoșteam prea bine corpul gol de copil, ca pe al meu. Apoi am crescut prea mari ca să mai facem asta.

(El m-a văzut goală.)

Niciunul nu spune nimic. Amândoi știm că toți au văzut pagina aceea. Mă gândesc la cei pe care îi cunosc, la toți oamenii din Ballinatoom, la toți prietenii lor de pe Facebook, la prietenii prietenilor lor cum se uită la mine (carnea roz, picioarele depărtate) și citesc comentarii, cum îmi spun *târfă, nemernică, curvă.* Stau pe marginea patului, trecându-mi degetele peste modelul pilotei. El se așază lângă mine.

— Ești OK?

— Tu ce crezi? îi zic eu, încercând să par calmă.

Dar îmi tremură vocea, încă o parte a corpului meu care mă trădează.

— Nu știu ce să spun. Nu e mare lucru.

— E implicată și poliția?

— Cum de știi asta? zic eu și simt cum mi-e tot mai greu să respir. Cine ți-a spus asta?

Nu răspunde.

— Cine ți-a spus asta, Conor?

— Fitzy m-a sunat, îmi zice, trăgând de gulerul tricoului, simțind că se sufocă. Sergentul Sutton l-a sunat ca să-i spună că o să-l interogheze în câteva zile.

— Nu știam că au dreptul să facă asta.

— Ei bine, acum știi. E prieten cu doctorul Fitzpatrick, deci… zice el și-și mușcă buza. I-am închis, Emmie. I-am spus că nu mai vreau să vorbesc cu el vreodată, nu după ce ți-a făcut ție…

— Fitzy n-a făcut nimic, nu chiar. El doar a stat acolo.

— Ce dracu', Emma, am văzut pozele. Știu ce ți-au făcut.

Și în acel moment îmi dau seama că nu mai pot opri toate astea. Nu mai pot opri asta acum.

Mă aplec de durere, simt cum suspinele își fac loc în pieptul meu, cum îmi ard ochii și mă legăn în față și în spate. O suferință fără sfârșit. O gaură neagră. Un spațiu negru. Cad, cad, cad.

Îmi revin treptat, sunt din nou în cameră și simt mirosul de vanilie și de cocos al lumânărilor, cel de mere al săpunului și al șamponului (folosesc șampon cu mere?), îmi amintesc că e Conor cu mine în cameră, că încă e lângă mine, mă mângâie pe spate, are capul aplecat spre al meu, buzele îi sunt lipite de capul meu.

— *Ești ok, ești ok, ești ok,* îmi șoptește el prin păr.

— Îmi pare rău.

Mă ridic dreaptă, mă întorc, ca să nu-mi vadă fața. El continuă să-mi mângâie părul lăsat pe spate. Brusc, am patru ani și tata mă ține strâns, îmi spune că sunt *prințesa lui mică, fetița lui* și că mă va iubi întotdeauna.

— Ești OK, îmi spune din nou Conor, trăgându-mă mai aproape de el. Sunt aici, am grijă de tine.

Mă las pe el, îmi pun fața pe pieptul lui, simt atingerea lânii uzate a uniformei lui. Îi ascult bătăile inimii, constante și ușoare, în timp ce el îmi șoptește „ș-ș-ș-t, ș-ș-ș-t”. E atât de bun cu mine. Întotdeauna a fost atât de bun cu mine și niciodată nu i-am mulțumit pentru asta. („Am crezut că putem avea încredere că ești o fată cuminte, Emma. Am crezut că te-am crescut mai bine de atât.”) Văd chipul tatei, mă sfâșie să văd cum mă primește și nu pot să nu mă gândesc la asta, nu mă pot abține. Îmi strecor mâna dreaptă în spatele lui Conor, o așez în jos, pe spatele lui, cealaltă mâna mi-o las pe genunchiul lui, făcând cercuri mici cu vârful degetelor, urcând spre coapsă. Încremenește și se îndepărtează de mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Ar fi bine să plec, spune el, privind fix în față.

Îmi pun capul pe umărul lui, abținându-mă să nu plâng.

— Nu plânge, Emmie, îmi zice el și își pune mâna în jur taliei mele.

Îmi dau seama că se relaxează, așa că mă apropii pentru ca buzele mele să fie din ce în ce mai aproape de gâtul lui. Geme involuntar. Pot face asta. Știu că pot face asta. Mă pregătesc să îl sărut, gata să-i ofer ce-a așteptat în toți acești ani. Mâna mea urcă mai sus pe coapsa lui, dar brusc mă prinde de încheietură, mă dă la o parte și se ridică, întorcându-se ca să-și vină în fire.

— Conor, îi zic eu și mă întind spre el. N-ai de ce să fii agitat.

Îi desfac nasturii de la pantalonii. Știu că, dacă va fi înăuntrul meu, mă va putea face să uit, mă va scăpa de tot. E atât de bun cu mine, o să mă ajute să-mi revin. Mă prinde de mâini ca să mă oprească.

— N-ai de ce să fii timid, insist eu, înclinându-mi capul spre zona dintre picioare unde văd deja o umflătură. E destul de evident că și tu vrei asta.

E roșu la față.

— Ce e? îl întreb. Ești îngrijorat că poate intra cineva? Pot să încui ușa.

El se lasă în jos ca să mă privească în ochi.

— Emma. Nu trebuie să faci asta.

— Știu, spun eu. Dar vreau. Tu nu vrei să fii cu mine?

Bineînțeles că vrea să fie cu mine. *Trebuie.*

Își pune mâinile pe umerii mei și mă împinge ușor de lângă el.

— Ce dracu’ e în neregulă cu tine? izbucnesc eu.

— Eu doar… zice el și se oprește.

Se uită în jos, apoi mă privește în ochi cu părere de rău.

— Nu vreau să simți că trebuie să faci asta.

— Nu simt că „trebuie” să fac asta, Conor. Vreau să fac asta. Am crezut că asta vrei și tu.

— Eu doar vreau… Eu doar vreau…

— Eu doar vreau, eu doar vreau, îl iau eu peste picior, dar el nu reacționează.

— Eu doar vreau să te ajut. Vreau să te protejez, Emma.

Și îmi dă un fir de păr de pe față. Niciodată nu m-a mai privit așa. E milă. Îi pare rău pentru mine. (Nu pot suporta asta.)

— Doar pleacă, zic eu.

— Emma…

— Doar lasă-mă naibii în pace, poți?

Se ridică.

Îl privesc cum pleacă.

ANUL ACESTA

Joi

Mă trezesc. Și apoi îmi amintesc.

Mă trezesc și apoi, brusc, îmi doresc să nu mă fi trezit.

(Distrugătoare de vieți.)

(Le-am distrus viețile.)

Simt cum vinovăția pune stăpânire pe mine. Mă prinde în ghearele ei și mă torturează.

În dimineața asta se strecoară pe după draperii ca și cum m-ar vâna. Până și lumina e diferită. E mai gri ca de obicei, se transformă în umbre care vor să mă prindă în strânsoarea lor.

Mi-e sete. Simt că parcă am nisip pe limbă. Mă uit prin cameră, în oglindă, la birou, la geamuri. Văd vârfurile și marginile dure, zonele în care mă pot tăia.

Pe noptiera mea e un radio vechi, cu ceas deșteptător, unul pătrat, din plastic și ieftin pe care mama l-a cumpărat în loc de iPhone. N-am voie să folosesc iPhone-ul. Și nici laptopul.

08:51

Am dormit zece ore și cincisprezece minute.

Destul de mult. (Dar nu suficient de mult.)

Îmi trag halatul, e o mărime prea mare, și mă înfășor în el. Mă așez pe scaunul de la birou, învârtindu-mă o dată, de două ori, de trei ori. Obișnuiam să învârt așa globul tatei, când eram copil, cu ochii închiși, întinzând mâna când voiam să îl opresc. Insistam că oriunde mi s-ar fi oprit degetul, acolo se afla viitorul meu soț, viitoarea mea casă, viitoarea mea viață. Eram atât de sigură atunci. Eram sigură că e atât de ușor.

Scaunul se oprește. Mă concentrez mai întâi pe marginile ferestrei, la rămășițele lipicioase de la fotografiile rupte, cărți poștale, bilete pentru concerte. Merg încet spre centrul camerei, până o văd pe fata aceea. Fața ei e un pic mai rotundă acum, ochii ei sunt ca două bucăți de sticlă albastră lipite pe o lampă cu abajur din hârtie creponată care arată ca o lună.

Iau o perie de păr de pe masa de toaletă, îmi dau lacrimile când încerc să-mi desfac câteva șuvițe încâlcite (*Când te-ai pieptănat ultima oară, Emma*?) și, pentru o secundă, mi se pare că văd urme de vomă în părul meu, de parcă sunt acoperită în vomă. „Ce scârbos, Sean a vomitat pe ea, ai văzut poza?”

Mă întind, caut.

Dar nu e nimic acolo.

08:57

O oră potrivită pentru micul dejun.

Stau în vârful scărilor, privind în jos. Dacă aș cădea… (Îmi rup gâtul? Mă aleg cu vreo leziune la creier?) Oamenii cad pe scări tot timpul.

Una. Două. Trei.

Număr fiecare treaptă până ajung pe covorul de la baza scărilor. E nou. Stau pe ultima treaptă de jos, atingând cu vârfurile degetelor materialul de un verde-smarald. Mama n-a putut scoate urmele de vomă din cel vechi. Ăsta nu-i la fel de drăguț. E mai ieftin, cred.

— Eh, uite, e foarte simplu, Ned, se aude din bucătărie o voce de bărbat, cu un accent specific zonei centrale din Dublin. Nu sunt genul de om care să judece, nu sunt. Dar, dacă fata asta a fost în pat cu el, la ce se aștepta?

— Nu cred că se aștepta să fie violată, Davey, ripostează o voce nazală.

E o voce distinsă, iar după accent pare să fie chiar din districtul Dublin 4.

— Deși, asta pare să creadă toată lumea. Ești de acord cu el, Eileen? adaugă vocea.

— Desigur că sunt, spune o femeie mai în vârstă, care începe să tușească răgușit, are o tuse de fumătoare. Le văd pe fetele astea plimbându-se prin oraș sâmbătă-seara, aproape dezbrăcate, îți spun eu…

— Ele sunt… încearcă să i-o taie Davey, dar ea vorbește peste el.

— Fustele scurte până la fund, bluze scurte până la buric, toate beau foarte mult și cad pe străzi, practic cer să fie atacate și, când se întâmplă, încep să strige și să se plângă. După cum s-a mai spus, la ce se așteaptă fetele astea?

— Hmm, spune moderatorul. OK, e timpul pentru știrile de la ora 09:00, dar rămâneți cu noi, aici, la *Irlanda FM,* pentru că, după buletinul de știri, vom continua să discutăm „Cazul Ballinatoom”.

Mă ridic în timp ce aud promoul pentru *The Ned O’Dwyer Show.* „E foarte important să vorbim despre asta”, le spune el ascultătorilor să-i „Trebuie să avem o dezbatere despre asta la nivel național”.

Îmi doresc ca altă fată să fi declanșat o astfel de dezbatere națională.

Se discută în mod constant despre mine în emisiunea lui Ned O’Dwyer. Nu-mi pot divulga numele, așa că îmi zic „Fata din Ballinatoom”. Nu pot divulga nici numele celorlalți, din motive legale, dar toată lumea știe cine sunt. Viețile lor sunt ruinate din cauza asta. Eu le-am distrus.

Fata din Ballinatoom. Povestea ei spusă până la refuz, până când nu-i mai aparține.

Ea pretinde. Ea susține. Ea spune.

Eu n-am nimic de spus, dar ei vor să audă oricum. Jurnaliști de la *Jezebel,* de la *xoJane,* de la *Guardian,* de la *New York Times.* Toți vor ca eu să-mi prezint versiunea.

Dar eu n-am nimic de spus.

Din cauza emisiunii lui Ned O’Dwyer, a devenit o știre națională, apoi internațională, astfel că mii de oameni au început să discute despre mine pe Twitter, folosind hashtagul #OcredpeFatadinBallinatoom.

Să zicem că-mi aduce o oarecare alinare asta, cred.

„O sursă apropiată familiei” le-a dat pontul producătorilor printr-un apel telefonic. („Cine?”, s-a tot întrebat tata. Cine le dă toate informațiile astea? Am rupt legăturile. Vorbim mai puțin cu vecinii noștri. Suntem atenți la cei care dau semne că ne-ar trăda.) Sursa a cerut să rămână anonimă. „E un oraș mic, toată lumea cunoaște pe toată lumea”, au spus ei. „Și nimeni nu vrea să supere pe cineva”.

Oamenii sună să spună că am meritat-o. Ca să spună că eu mi-am căutat-o.

La început, m-a durut când am auzit ce spuneau. Am plâns mult la început.

Probabil că n-ar trebui să ascult. Dar nimeni nu-mi spune nimic. Mă simt de parcă încerc să termin un puzzle, din care tot lipsesc piese.

În bucătărie, mama stă aplecată peste blat, întinsă spre vechiul radio și cu mâna pe antena stricată. Vocea tăioasă a unei femei spune: „Bună dimineața. Ascultați știrile. A trecut un an de la «Cazul Ballinatoom» și e…”

Tușesc, iar ea bate cu palma în radio ca să îl oprească. Se preface că nu asculta. Eu mă prefac că n-am auzit.

— Nu te-am auzit coborând.

Are cearcăne și fața umflată. Pare palidă, ștearsă, cu trăsăturile neclare. În spatele ei văd calendarul pe dulap, cu o poză cu un buldog francez într-un ghiveci. Aniversarea se apropie din ce în ce mai mult. Vreau să o marchez, să pun un X mare și negru pe dată. Dar niciodată nu știu ce zi să aleg.

„Așa pretinsul atac s-a întâmplat la primele ore ale dimineții de duminică”, au scris ziarele, chiar dacă, atunci când mă gândesc, când mă forțez să-mi imaginez ce s-a întâmplat (ce s-ar fi putut întâmpla – nu pot să-mi amintesc, nu pot să-mi amintesc, nu pot să-mi amintesc), întotdeauna mă gândesc că a fost sâmbătă-seara. Când nu-ți poți aminti ceva (iar eu nu-mi pot aminti, le-am spus de atâtea ori că nu-mi pot aminti), e ca și cum nu s-a întâmplat niciodată.

Dar s-a întâmplat. Acum știu asta.

— Ai întârziat la școală, îmi atrage atenția mama, în timp ce-și strânge pe ea halatul cu dungile albe, îngălbenite, și cu o pată de ceai mai jos de gât.

— Nu merg.

— Dar aseară mi-ai promis că mergi, Emma. Mai e doar o lună până la examene.

— Poate mâine.

E un joc pe care îl tot jucăm. Eu pretind că o să mă întorc la școală. Ea pretinde că mă crede. Amândouă pretindem că aș putea să absolv în iunie. Acum ne pricepem să pretindem.

Mă așez la masă, încercând să-mi fac mâna să nu mai tremure, în timp ce pun câteva cereale Alpen în castron, apoi torn lapte peste. Dar din cutie nu se mai scurg decât câteva picături care pătrund în cereale. Mă uit la castron. Ar trebui să mă ridic. Ar trebui să arunc cerealele. Ar trebui să spăl

castronul. Îmi trec toate acțiunile astea prin minte, privindu-mi corpul cum se mișcă, de parcă ar fi simplu.

— Laptele… zic eu și mă opresc brusc, am gâtul uscat, beau niște apă. Nu mai e.

— Rahat, zice mama, apoi ia cutia, o miroase, se strâmbă. Nu-i spune lui taică-tu despre asta.

Aruncă resturile în chiuvetă, deschide zgomotos dulapul, îmi dă alt castron și un iaurt natural.

— Va trebui să te mulțumești cu asta până când apuc să merg la cumpărături.

O iau de la capăt. E un proces și fiecare pas trebuie făcut cu grijă. Cereale Alpen în castron. Iaurt. Amestec. Sunt concentrată pe ceea ce fac. Mindfulness, așa zice terapeuta.

Dacă fac asta cum trebuie, dacă fac fiecare pas corect, poate azi va fi OK.

— Unde-i tata?

Mama se întoarce cu spatele. Ia câteva vase și le pune în mașina de spălat.

— Unde-i tata? repet, forțându-mă să gust din cereale.

Are gust de lipici și carton, dar înghit. „Trebuie să ai energie”, îmi spune doctorul. Iar înfometarea pare un drum lung și încet spre moarte.

— A trebuit să plece la serviciu devreme, spune ea.

Deschide ușa dulapului și se ridică pe vârfuri să ajungă la raftul de sus.

— Niște probleme la birou, adaugă.

— Ah!

Mă uit la ușa dinspre curte. Helen O’Shea îi duce pe Ollie și pe Elliot la mașină. Amândoi poartă pelerine de ploaie peste uniformele de școală, sar în bălți și râd atât de puternic, încât îi pot auzi prin geam.

Îmi vine să îi mănânc. Vreau să mă îngraș cu inocența lor.

„Nu e vina ta”, îmi spune terapeuta, dar greșește.

— Mi-a lăsat tata telefonul?

— Am crezut că am discutat asta.

— Mi-am șters Snapchatul. Mi-am schimbat numărul, ridic eu vocea. Ce vrei mai mult?

N-am vrut să-mi schimb numărul. M-am temut că unul dintre băieți și-ar fi schimbat părerea, că ar fi vrut să-și ceară iertare, că ar fi decis să pledeze vinovați și poate că n-ar fi trebuit să

trec prin toate astea, iar oamenii ar fi știut că nu sunt o târfă care vrea atenție, că n-a fost vina mea.

(Kevin Brennan a scris pe Twitter: „OK, fetelor, îmbătați-vă și fiți vulgare, iar a doua zi strigați viol”. O sută treizeci și șase de oameni au fost de acord cu el.)

— Dar asta doar te supără, Emma, și…

— Azi îmi vreau telefonul.

— Bine, spune mama. Ți-l voi da după micul dejun.

Umple un pahar cu apă de la robinet și îl pune pe masă, în fața mea. Întinde mâna – are în ea o pastilă cu dungi verzi și crem și una albă și rotundă.

— Încă? întreabă ea când aproape îmi cade paharul din mâna tremurândă. Poate că ar trebui să mergem iar la Jimmy să-i spunem să modifice dozajul.

— Doctorul Manning.

— Poftim?

— E doctorul Manning acum. Ai spus „Jimmy”.

— Da?

Mă strânge de umărul drept un pic cam tare decât ar trebui.

— Limba?

Scot limba afară. Trebuie să-i arăt că vreau să mă fac bine, că îmi respect promisiunea de a nu mă lăsa prostită din nou.

— Bravo.

Casa e cufundată într-o liniște profundă, odată ce toți vecinii pleacă la serviciu sau la școală și nu se mai aude niciun zgomot. Viețile lor își continuă cursul. Poate că ar trebui să-i spun să pornească radioul din nou. Am putea să stăm aici, ascultându-i pe acei străini care ne spun ce-am greșit.

„Ea ar fi trebui să știe mai bine”.

„Și-a căutat-o”.

„La ce se aștepta?”

„Să nu fie…”

Să nu fie. Să nu fie *acel cuvânt.*

Ascult rumoarea dimineții, o aud pe mama cum înghite ușor când soarbe din cafea, aud cum lingura lovește castronul din porțelan, cum ploaia bate în geam.

— Vremea asta, zice mama, uitându-se pe geam. Dumnezeule, îți amintești…?

Se oprește. „Îți amintești cum era anul trecut pe vremea asta?”, voia să spună.

Anul trecut, pe vremea asta, era însorit. Anul trecut, pe vremea asta, era toiul canicule și așteptam să treacă.

— Ce dra…? se oprește ea, mirosind înjur și încruntându-se.

Își împinge scaunul în spate și fuge la cuptor, deschide ușa și dă cu mâna prin norii de fum care ies din el.

— Brioșele mele, se vaită ea, în timp ce salvează tava, trântind-o pe plită.

Merg după ea în bucătărie și stăm una lângă alta, ea se uită la tava de copt.

— Nu sunt atât de rele, spun eu. Doar arse pe margine. Nu-i nicio problemă.

„Și nici nu contează”, aș vrea să-i spun.

— Mai mergi la piață? o întreb.

— Serios?

— Da.

— Dar…

— Vii cu mine? întreabă ea, curățând bucățile arse.

— Nu.

Răspunsul vine automat. *Nu. Nu. Nu.* Doar asta răspund acum. De parcă îmi iau revanșa pentru atunci când nu l-am putut spune. Când nu mi s-a oferit ocazia să-l spun.

Nu.

Mama se uită fix la mine, își pune mâinile în șold.

— N-ai mai ieșit afară de două săptămâni, Emma.

— Am mers la terapie.

— În afară de asta.

A trecut un an, Emma. E timpul să treci peste, Emma. Nu crezi că ar fi mai bine dacă ai lăsa totul în urmă, Emma?

— Ți-ar face bine să ieși afară, scumpo.

Am ieșit singură din casă acum șapte săptămâni. Mama mi-a împrumutat mașina ei și m-a rugat să iau câte ceva pentru ea din oraș. Am avut o interacțiune ciudată cu fata de la casieria din Londis, niciuna dintre noi nu a știut cum să se poarte. M-am simțit de parcă jucam un rol, de parcă ar fi trebuit să izbucnesc în plâns pentru că aveau să mă acuze dacă zâmbeam sau râdeam.

Când băieții au fost aduși prima oară la interogatoriu, am postat pe Twitter că mă uitam cu Bryan la reluări cu SpongeBob. Stai. „Spui că ai fost «violată» și apoi postezi căcaturi vesele? #NuÎnțeleg #TârfăProastă”, a scris Sarah Swallows. (A fost

distribuit de patruzeci de ori. Paul O'Brien l-a distribuit. La fel și Dylan Walsh.)

I-am mulțumit când mi-a dat restul. Apoi, în timp ce plecam din Londis, i-am văzut pe Paul și pe doi prieteni de-ai lui ieșind din casa de pariuri, îndesându-și în buzunare bilete la pariuri. Am mers săgeată înapoi în magazin, dar el m-a văzut și a știut că și eu l-am văzut, la rândul meu. I-a făcut semn unuia dintre prietenii lui, care s-a întunecat la față când m-a văzut. Am putut citi pe buze ce-a spus. *Târfă.*

Sunt anumite cuvinte pe care le pot citi acum pe buze. Le știu atât de bine.

Paul a rămas unde era și și-a comandat mâncarea, în timp ce prietenii lui au trecut. El trebuie să stea departe de mine. „Dacă vreunul dintre ei încearcă să te hărțuiască, să te intimideze sau să te atace", mi-a zis pe un ton plictisit sergentul Sutton, „anunță imediat poliția". O voce îmi striga în minte să o iau din loc, să plec de acolo cât mai repede, dar nu m-am putut mișca. (Corpul nu-mi mai aparține.)

— Ups! a spus unul dintre prietenii lui când s-a lovit puternic de mine.

Am dat drumul involuntar pungii de plastic, care a căzut cu o pocnitură, când o sticlă a atins solul.

— Ai grijă, Timmy, probabil o să spună că ai violat-o și tu, a zis celălalt.

Am simțit imediat că mi-e tot mai greu să respir.

„Nu ești pe moarte", mi-a spus terapeutul. „Nici nu riști să faci infarct. Sunt doar atacuri de panică. Sunt foarte comune. Trebuie să înveți să le controlezi, să-ți controlezi respirația, încât să faci față unui astfel de atac".

Mă simt de parcă o să mor. (Îmi doresc, îmi doresc, îmi doresc asta.)

Cei doi au trecut pe lângă mine în magazin, au comandat rulouri din file de pui și aripioare picante, flirtând cu fata de la casierie în timp ce plăteau. Paul s-a rezemat de fereastra de la Molly's Bar, trăgând din țigară, scoțând cercuri de fum pe gură, fără să mă slăbească din privire vreo secundă. S-a îngrășat, dar asta a fost singura diferență pe care am putut să o văd. A stat și m-a privit, fata care i-a distrus viața, în timp ce și-a așteptat prietenii. Au mers toți trei spre Main Street, iar el s-a întors și mi-a zâmbit. Părea că el deja câștigase, o știam amândoi.

— Unde e vinul? a întrebat mama când am ajuns acasă. Ți-am zis să iei o sticlă de Shiraz, cel care era la ofertă specială.

Am vrut să îi spun. Dar n-am putut. „Ce s-a întâmplat?”, ar fi întrebat ea. „Ce-ai spus? Sper că nu ai reacționat, sper că ai rămas demnă, sper să nu i-ai arătat că ești supărată. Sper că nu i-ai dat de înțeles câtuși de puțin”. Apoi și-ar aminti singură ce-ar trebui să facă o mamă, cum i-a spus terapeutul că ar trebui să se comporte. M-ar cuprinde cu un braț, m-ar mângâia pe cap, spunându-mi cuvinte dulci, fără rost, care se presupune că ar trebui să mă aline, iar eu aș fi întrebat-o: „Tu crezi că n-am vrut asta, mă crezi că n-a fost vina mea?”

Dar nu am întrebat-o asta. Mi-a fost frică să aud răspunsul ei. Așa că am mințit.

— Am uitat, i-am spus. Îmi pare rău. Am uitat de vin.

— Nu, spun din nou, mai ferm. Nu ies din casă.

Lumea mea a devenit din ce în ce mai mică în ultimul an, s-a micșorat ca să poată încăpea în spațiul casei ăsteia.

Mama strânge buzele.

— Ei bine, ori mergi la piață cu mine, ori la școală. Ce preferi?

•

— Putem să nu ne apropiem mai mult de atât? îi spun mamei, în timp ce se îndreaptă spre parcarea de lângă catedrală, așteptând ca o femeie bătrână cu o fustă de stofă să traverseze trecerea de pietoni.

— E ziua de cumpărături, răspunde ea.

Întoarce mașina într-un loc și oprește semnalizarea.

— N-o să găsim loc de parcare nicăieri. Întotdeauna e aglomerat în oraș.

Drumul a fost tăcut, evident că mama n-a îndrăznit să pornească radioul.

„Se presupune… ea susține… Fata din Ballinatoom a fost subiect de discuție în toată lumea… un trend pe Twitter…”. „Nu înțeleg de ce e atâta agitație din cauza acestui caz”, am auzit-o spunându-i tatei acum câteva săptămâni, prin zgomotul aburilor fierului de călcat. Am dat televizorul pe mut ca să pot trage cu urechea.

„Oamenii devin… lucrurile de genul ăsta se întâmplă tot timpul”. Tata n-a răspuns. Am urcat, mi-am deschis jurnalul pe care terapeuta mea, o femeie pe nume Hannah, mi-a

recomandat să îl cumpăr, pentru că a avut astfel de experiențe, și am făcut o listă.

Motive pentru care oamenii sunt interesați de „Cazul Ballinatoom”:

1. Patru băieți, o fată.

2. Efectul social media asupra tinerilor din ziua de azi.
3. Când vor învăța tinerii importanța vieții private?
4. Ar trebui ca pozele din „Cazul Ballinatoom” să fie folosite ca exemplu?
5. Americanizarea culturii irlandeze.
6. „Cultura sportivă” susține cultura violului?
7. Există măcar „cultura violului”?
8. Unul din trei cazuri de viol are loc când victima a băut.
9. Trebuie să vorbim despre consimțământ.

Acestea sunt doar titluri de editoriale din ziare. Au fost atâtea. Le am salvate în laptop, ca să le pot citi oricând vreau. Terapeuta mea crede că e o idee rea.

— Vreau să-mi desenezi o imagine, mi-a spus ea la ultima noastră ședință.

Eram amândouă într-o cameră minusculă cât o cutie, deasupra unui supermarket în Kilgavan, un oraș aflat la vreo 25 de kilometri de Ballinatoom. Camera era vopsită într-un galben-deschis, cu două fotolii albastre prea apropiate și o cutie cu șervețele la picioarele fotoliului meu. Pereții erau plini de afișe înrămate, tablouri cu munți acoperiți cu zăpadă și cai care galopau pe plajă, lângă ele, citate de genul „Niciodată să nu te dai bătut” și „Nu lăsa ca rănile să te transforme în ceva ce nu ești”, scrise cu majuscule. De asemenea, acolo erau și câteva certificate, la care tata a cerut să se uite în timpul primei și singurei noastre ședințe în familie. A fost mulțumit după ce le-a văzut. Femeia era calificată. Putea să mă ajute. Putea să mă lase pe mâna ei.

— Desenează-ți corpul așa cum îl percepi tu, mi-a spus ea, întinzându-mi o foaie goală și câteva culori.

— De ce ai astea? am întrebat-o.

— Pentru pacienții mei mai tineri, mi-a explicat, aranjându-și ochelarii pe nas. Am și o diplomă în terapia prin joacă.

M-am întrebat de ce veneau oare acolo și puștii. Erau hărțuiți? Le murise vreun părinte? Fuseseră abuzați sexual? Le-a fost folositoare terapia? I-a vindecat pe vreunul dintre ei? Terapeuta mi-a făcut semn spre foaie și și-a dres glasul, așa că am început să desenez. Am desenat corpul care e vinovat pentru toate astea. (Vreau să îl șterg. Vreau să îl fac să dispară.)

— Și unde ești tu? a întrebat ea. Unde ești tu, Emma?

Am desenat un punct mic la celălalt capăt al paginii, cât de departe am putut, iar terapeuta a scuturat din cap. Mi-a spus cât de important este să-mi accept corpul din nou, să fiu prezentă, să fiu conectată cu sinele meu. Mi-a recomandat ședințe de yoga, acupunctură și masaj. Am spus că mă voi gândi la asta.

Dar a fost o altă minciună. Spun atât de multe. („Asta va funcționa doar dacă suntem complet sincere una cu cealaltă, Emma.”)

Nu vreau să fiu „în corpul meu”. Sunt ca o umbră, încă atașată de cea pe care oamenii o strigau Emma, o urmăresc oriunde vrea să meargă, dar sunt mai ușurată acum fără *toate* acele detalii legate de corp, amintirile, atenția pe care o atrăgea. Mă simt mai puțin importantă.

— Oh, părinte Michael, ce mai faceți? zice mama pe cel mai cuviincios ton posibil, în timp ce luăm din portbagajul mașinii două cutii mari de la Tupperware cu prăjituri, biscuiți, brioșe și pâine. Oribilă zi, nu-i așa?

Părintele închide ușa laterală a sacristiei. E un om mic de statură și simplu, aproape chel – cele trei șuvițe grase îi sunt pieptănate –, cu pete de pigmentație din cauza bătrâneții pe obraji și pe frunte. Se uită la cer.

— Doar puțină ploaie, Nora. Slavă Domnului.

— Da, așa e, aprobă mama, așezând înapoi în portbagaj cutia grea. Vrei o brioșă? Sunt proaspăt scoase din cuptor.

— Nu, Nora.

Se uită spre mine și știu ce gândește, a văzut pozele. Carnea roz. Picioarele depărtate. („Am crezut că ești o fată cuminte, Emma.”)

Nu-mi pot aminti, așa că acele poze și comentarii au devenit amintirile mele.

Pune mâna pe burtă.

— Glutenul e un păcat mortal. Acum, Doamne ajută, spune el și se îndepărtează.

Părintele Michael obișnuia să spună că mama face prăjituri atât de bune, încât ar trebui să își deschidă propria cafenea, iar Cake Shack s-ar desființa imediat. Ne uităm cum se îndepărtează grăbit, oprindu-se să vorbească cu un cuplu mai în vârstă, la porțile catedralei.

— Haide, zice mama brusc. Ai de gând să te grăbești sau ce naiba? Întotdeauna trebuie să fii atât de înceată?

Se oprește, trage aer în piept și încearcă din nou.

— Scuze, Emma. N-am vrut să reacționez așa, eu…

Intrăm pe poarta din fier forjat a catedralei cu acele cutii în brațe. Mama e în fața mea cu doar câțiva pași. O urmez pe Main Street, lăsându-mi capul cât mai în jos, ca să evit privirile celorlalți.

Uite-o (șoapte, înghionteli), *uite-o pe fata aia care spune că a fost… știi tu.*

De acum încolo o să fiu doar „fata aia”.

— Hei! Hei, tu!

O Toyota roșie și nouă, strălucind de la picăturile de ploaie de pe ea, oprește lângă mine. E vocea unui bărbat. Mă încordez, mi se pune un nod în gât și mă grăbesc să o prind din urmă pe mama.

— Tu. Fata în puloverul bleumarin. Alo? Mă auzi?

Sigur e un grup de băieți care se holbează la mine. Își vor ține degetele în formă de V în dreptul gurii și vor scoate limbile – acel gest obscen întrebându-mă ce tarif am. Îmi vor spune că au auzit că sunt bună, că au auzit că îmi place s-o fac dur. O să râdă de mine. Dar nu sunt ei, e doar un cuplu tânăr, unul dintre ei ține întinsă o hartă. Uit de mine un minut și zâmbesc. Cine mai folosește hărți?

— Bună, căutăm Sheep’s Head, spune bărbatul, în timp ce iubita sau soția lui oprește mașina.

După accent, par germani. Sunt blonzi și bronzați, poartă hanorace bleumarin asortate.

— Nu știu, le șoptesc eu.

Bărbatul se încruntă și mă roagă să vorbesc mai tare, dar nu pot. Îi las acolo, strigând după mine.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă mama când o prind din urmă.

— Doar un cuplu de germani care îmi cereau indicații către Sheep's Head.

— Bine, sper că i-ai ajutat. E foarte important să fii prietenoasă cu străinii. Nu vrem să spună că irlandezii n-au fost drăguți cu ei când se întorc în țările lor. Trebuie să încurajăm turismul.

Ballinatoom era plin de turiști înainte, fiind cunoscut pentru localnicii prietenoși, barul de folk, plajele frumoase. Orașele ca al nostru supraviețuiesc doar prin turism.

Dar acum afacerile merg prost, asta se spune acum. Nimeni nu mai vrea să-și petreacă vacanța într-un astfel de oraș. Deci mai puțini bani din turism. (Greșeala mea.)

Intrăm în Camden Lane, unde e piața. Mama îi strigă „mulțumesc" vânzătorului de mere, pentru că i-a pus masa sub copertină, protejându-ne de ploaie. Aranjează câteva prăjituri pe farfurii cu imprimeuri florale, apoi taie câteva bucăți pentru degustat și le pune pe o farfurie albă mare, în mijloc. Ceilalți vânzători se instalează la mesele lor, bărbatul care vinde burrito vegetarieni încălzește grătarul, negustorul de pește, îmbrăcat în halatul lui alb și cizmele verzi, toarnă găleți de gheață peste somon, cod și midii ca să le păstreze proaspete și trece în cretă specialitățile pe un panou, un bărbat cu mustață și cu o eșarfă cochetă la gât interpretează la chitară câteva cântece folk. Apoi încep să vină clienții. Femeile mai în vârstă, îmbrăcate toate în crem, cu pungi de plastic pe cap, legate în jurul gâtului, pentru a-și proteja de ploaie coafurile abia făcute, încep să se plângă de merele stricate, în jur aleargă copii în cizme de ploaie, în culori țipătoare, sar în bălți, ignorându-și mamele îngrijorate, care împing cărucioarele cu bebeluși, spunându-le să fie atenți. Văd cuplurile de hipsteri care s-au mutat în oraș pentru un nivel de trai mai ridicat cum își cară pungile reciclabile, îi văd pe tații care își poartă mândri la piept bebelușii în hamuri din bumbac. Glumesc și zâmbesc, încuviințează din cap când vânzătorul de la o fermă organică de porci le arată niște cotlete, grăsimea de pe ele și le oferă „un preț special". Mi-i imaginez acasă, făcând chipsuri din napi pentru copiii lor, mândri de ei că s-au adaptat complet la viața dintr-un oraș mic, uitând că sunt și vor fi mereu intruși. Mai sunt și alți străini, cei cu accent polonez care întreabă cât costă un borcan cu miere, femei cu părul împletit în cozi strânse se tocmesc cu măcelarul pentru bucăți de carne pe

care nimeni nu le-ar vrea, oricum. Nimeni nu pare a ști exact de unde au venit toți refugiații din oraș, pielea lor închisă la culoare este un semn distinctiv, care îi divide și îi unește în același timp, o masă compactă.

Totuși nu și Eli. El e unul dintre noi.

Scutur din cap. Nu vreau să mă gândesc la Eli.

Stau cu mama la masa noastră și mă uit la oamenii care trec prin piață. Unii se opresc când mă văd. Cumpără tartă cu mere de la standul nostru și își pun o mână pe brațul meu. Par răniți când eu tresar. Alții vorbesc în șoaptă cu mama, întreabă despre proces, despre șansele acuzării, „Bineînțeles că îi vezi prin oraș, fără să le pese, e o rușine, asta e, o rușine absolută”, făcând ochii mari în mod exagerat. Vor să audă că am luat multe droguri ca să fiu o pradă ușoară, vor să audă că am fost hărțuită de întreaga echipă de fotbal, că am rămas însărcinată, că trebuia să am tripleți, dar am mers în Anglia să fac avort, vor să audă că încerc să mă sinucid în fiecare zi, de două ori duminica – ca să am mai mult noroc.

Surprind un cuplu tânăr uitându-se în direcția mea, care se înroșește imediat când își dau seama că i-am observat. Se apropie de standul nostru, el, cu barba lui neagră și stufoasă, ea în pantaloni largi cu imprimeu.

— Puneți și agave în prăjituri? o întreabă ea pe mama. Sau sirop de arțar?

— Înseamnă că e un sirop de arțar de calitate superioară, sută la sută, adaugă soțul.

Se strâmbă când mama le spune că nu folosește, că e un simplu bucătar, tradițional, și îi invită să guste. Ei se dau în spate de parcă le-ar fi oferit otravă de șobolani, dar e clar că sunt dezamăgiți, de parcă ar fi vrut să-mi arate cumva sprijinul lor.

Mă trezesc în mijlocul nopții, îmi amintesc. Carnea aia roz e a mea. Picioarele alea depărtate sunt ale mele. Toate fotografiile alea îmi vin în minte. Deschid laptopul. Citesc articolele din *Jezebel, xoJane, Journal, The Guardian* și *New Statesman.* Apoi dau scroll în jos ca să citesc comentariile.

„Ea a intrat în camera aia”.

„Ea a băut prea mult”.

„Ea a luat droguri”.

„Nimeni nu știe ce s-a întâmplat, în afară de cei care au fost în camera aia”.

„A spus poliției că doar se prefăcea că dormea”.

„A mers la altă petrecere în casa lui Dylan Walsh, la o lună după ce s-a întâmplat. Ar fi făcut asta dacă ar fi fost, într-adevăr, violată?”

„Știu sigur că i-a scris lui Ethan Fitzgerald în dimineața următoare. N-ar fi făcut asta dacă chiar s-ar fi întâmplat ce-a zis ea”.

„Și-a schimbat povestea”.

„Băieții sunt băieți”.

Unii dintre cei care au comentat susțin că sunt din Ballinatoom, că mă cunosc, că îmi știu familia, că întotdeauna au crezut că sunt o mică târfă care căuta probleme, că întotdeauna am avut moravuri ușoare și că am regretat a doua zi, și că am decis să strig „viol”, iar asta le-a distrus viitorul acelor băieți, că am căutat atenție și că am făcut orașul de râs, că am meritat-o, că speră că am luat SIDA și că am murit, că am fost o curvă perversă.

Mă uit înjur, la oamenii care merg prin piață, cumpără alimente, aruncă un euro în carcasa deschisă a chitarei, cântărețul zâmbește în semn de mulțumire. Oare vreunul dintre acei oameni a scris comentariile alea? Oare toți?

— Bună, Karen, spune mama în momentul în care Karen Hennessy trece pe lângă standul nostru, fără să se oprească, uitându-se fix undeva la distanță.

Ezită pentru o secundă, apoi se întoarce.

— Nora! Emma! spune ea, luându-și ochelarii de soare de la ochi și punându-i în părul prins în sus, într-o coadă.

E nemachiată, pielea ei curată e întinsă, fruntea îi e ușor uleioasă.

— Scuzați-mi aspectul, spune ea, arătând spre pantaloni elastici de yoga, pe care îi cumpără angro de câte ori merge în Londra. Tocmai am avut Yogalates.

Mută dintr-o mână în alta coșul de răchită, plin cu legume.

— Emma, îmi atrage mama atenția. Salut-o pe Karen.

— Bună, Karen.

— Bună, Emma, îmi răspunde zâmbind. Ce faci, scumpo? Arăți epuizată.

(„Arăți uimitor”, a spus ea. Suntem în Mannequin. Eu stau în fața unei oglinzi, într-o rochie pe care nu mi-o voi putea permite niciodată. „Ai putea fi model.”)

Amintirile îmi zboară prin minte ca un roi de molii.

Ai putea fi model. Ai putea fi model. Ai putea fi model.

Îmi golesc mintea. Nu mai sunt fata aia. Sunt un obiect. Sunt făcută din părți dintr-o păpușă, fragmente de carne roz, picioare desfăcute pentru ca toți să vadă ce am acolo.

— Biata de tine. Sper că ai grijă de tine.

Se întoarce spre mama.

— De ce nu e la școală? Dumnezeule, Ali nu vorbește decât despre absolvire.

— Ah, spune mama, Emma nu s-a simțit prea bine azi, și sunt doar, ei bine, chestii… zice mama cu glas stins.

— Da, spune Karen, înțeleg. E de-a dreptul groaznic. Ai grijă de tine, Emma, și tu, Nora. Nu-mi pot imagina cât de stresant e totul acum pentru voi.

Apoi se îndepărtează.

— Stai! strigă mama. Vrei să cumperi ceva?

Karen se uită la stand.

— Ah, nu pot, Nora, sunt la detoxificare acum. Poate săptămâna viitoare?

Trece o oră. Mai trece una. Apoi ceilalți vânzători încep să-și strângă tarabele.

— Cum v-ați descurcat azi, doamnă O’Donovan? întreabă vânzătorul de mere când se apropie să ne demonteze taraba.

— Un pic mai liniștit decât de obicei, Pat. Știi cum e treaba.

Deodată, mi se pare atât de îmbătrânită și slabă.

— Vrei să iei câte ceva acasă pentru Cathy și fete? îl întreabă mama.

— A fost mai liniște azi? o întreb pe mama imediat ce ne urcăm în mașină.

— Eh, voi recupera săptămâna viitoare, sunt sigură.

— Crezi că e…

Mama oftează.

— Emma, nu-ți face griji, OK? Unele zile sunt mai bune decât altele, așa merg lucrurile.

Poate că mama nu gătește, de fapt, atât de bine.

Poate că toate astea n-au nicio legătură cu mine.

Mama oprește la Spar, apoi la Centa și la SuperValu, aruncând câteva resturi în coșurile metalice amplasate în afara fiecărui magazin, două pâini într-o parte, câteva brioșe în cealaltă.

Mă uit la ea.

— Nu, mi-o taie ea și strânge volanul mai tare. Nu le pot arunca pe toate într-un coș. Oamenii observă astfel de lucruri. Și-or să vorbească despre asta.

•

— Emma. E timpul pentru cină.

Zac pe canapea. Draperiile sunt închise. E întuneric. Îmi place mai mult așa. Întunericul e mai îngăduitor. Bat cu picioarele în mânerul fotoliului într-un anumit ritm ca să-mi țin mintea ocupată și să nu mă mai gândesc la nimic altceva.

— Emma.

Apoi văd cum se deschide ușa camerei cu televizorul, lăsând să pătrundă lumina din hol. Mama aprinde becul. Clipesc.

— Ce faci aici, singură pe întuneric? Cina e gata.

Apoi pleacă. Nu stinge lumina. Mă uit la mobilă. Aia e o canapea. Ăla e un scaun. Aia e o lampă. Repet cuvintele astea până nu mai au niciun sens pentru mine. Trebuie să mă ridic. Trebuie să mă ridic de pe canapeaua asta. Trebuie să sting lumina când plec, să închid ușa după mine. Trebuie să merg în bucătărie la cină. Trebuie să mă port normal.

Obosesc doar gândindu-mă la toate astea.

Precious a făcut caca fix în dreptul unui picior al mesei de cafea. Bile mici și tari. Simt mirosul.

— Emma, nu te mai strig încă o dată, se aude din bucătărie vocea mamei.

Pun covorul peste și acopăr mizeria.

În cameră e frig. Mama stă la masă, cu o farfurie cu mâncare caldă, aburindă, și un pahar de vin în față.

— Ce e asta?

— Sote de pui. Ți-l pregătesc cu totul la măcelărie. Are un sos dulce-acrișor.

— Ce e acolo pentru mine?

— Am pus ceva vegetarian la microunde.

Mama ia o gură de vin.

— Nu știu la ce s-a gândit Paul când s-a împăcat cu Heather aia. Era evident că nu și-a revenit după Linda, nu ești de acord? Măcar noua soție îi e mai apropiată ca vârstă.

Gesticulează cu furculița, cad bucăți de pui pe masă, dar nu pare să observe. Scot din cuptorul cu microunde mâncarea semipreparată, dau la o parte învelișul din plastic și mă așez lângă ea. Mănânc direct din ambalaj. Vreau ca mama să observe și să-mi ceară să o *pun măcar într-o farfurie.*

Dar nu spune nimic. Merge spre bucătărie, ia sticla de vin din frigider și scurge în pahar ce-a mai rămas în ea.

— Unde e tata?

— Lucrează până târziu.

Rupe cu furculița o bucată de pui, o taie în părți mici, apoi o mută dintr-o parte în alta a farfuriei. Mănânc cât de repede pot.

— Ah!

E tata care stă în pragul ușii, cu servieta de piele în mână.

— Credeam că ați terminat până acum.

— De ce îți ceri scuze? îl întreabă mama. Cred că e perfect normal ca un bărbat să mănânce cu familia lui. Nu *vrei* să iei cina cu noi?

Apoi se face liniște în cameră.

— Bineînțeles că vreau să mănânc cu voi, spune el în cele din urmă.

Își trântește servieta jos cu o pocnitură. Încă nu s-a uitat la mine.

— Știi că vreau.

Mama se relaxează și îl sărută pe obraz. El se șterge instinctiv de urmele de ruj, deși n-are niciuna.

— Cum a fost la serviciu? îl întreabă mama, mergând în bucătărie să-i pregătească cina.

— A fost… începe el, apoi oftează profund, eliberându-se de tensiunea care apasă asupra lui.

— Vai, dragule, spune ea. De ce?

Dar el nu-i răspunde.

— Și nu pot să cred că ai mers la birou în costumul ăla, e șifonat. Unde ți-a fost mintea, Denis? Ce vor spune oamenii?

— Dar tu… nu-ți amintești…?

Ia cuțitul și se încruntă. Suflă pe el și îl șterge cu șervețelul. Mama a făcut aceeași observație seara trecută, când i-a promis c-o să-i calce costumul azi-dimineață înainte de serviciu.

— Ce să îmi amintesc? întreabă mama, în timp ce îi pregătește o porție de sote de legume.

— Nu mai contează.

Îmi împing scaunul, arunc ambalajul mâncării în coșul de gunoi. Când deschid ușa din hol, îl aud întrebând-o:

— Și cum a mers azi la piață, Nora?

— Vai, excelent, spune ea. Am vândut tot.

Odată ajunsă sus, trag draperiile și mă trântesc pe pat, pe burtă. Îmi pun mâinile pe ceafă și îmi îndes fața în pernă, dar nu o pot face. Mă ridic, gâfâind.

Îmi vibrează telefonul pe noptieră. Mama a uitat să mi-l ia. Se presupune că acum trebuie să fiu monitorizată când folosesc telefonul. „Pentru a te proteja”, mi-a spus tata. „Noi doar vrem să te protejăm”.

N-am nevoie să fiu protejată acum.

Îmi deblochez telefonul și aștept.

X: Versiunea ta

X: Noi te credem

X: Mi s-a întâmplat și mie

X: Mincinoaso

X: Curvă perversă

X: Târfă nenorocită

X: Sinucide-te.

Nu se mai termină. Le șterg. Văd numele lui Conor în Inbox. Îmi scrie în fiecare zi, îmi vorbește despre simulările de examen, îmi spune că a fost la Ziua Porților Deschise de la Trinity, despre cât de impresionat a fost de școala de medicină de acolo, ce-a spus sora lui, Gemma, despre noua lui tunsoare (și m-am întrebat oare cum arată și am vrut să-l văd), că un tip de la școală a avut probleme după ce l-a făcut „prost” pe domnul Canniffe pentru că a spus că probabilitatea unui om să aibă superputeri după ce a fost mușcat de un păianjen radioactiv este zero. Mi-a spus că Eli încă e terminat după despărțirea de Maggie. Știam deja asta, bineînțeles. Maggie a venit direct la mine după ce s-a întâmplat, cu ochii umflați și roșii, plângând. „A trebuit s-o fac. El a refuzat să meargă să discute cu poliția despre ce s-a întâmplat în noaptea aia la petrecere, a tot spus că el nu știe, că el n-a fost în cameră cu tine, deci cum a putut el să știe ce s-a întâmplat?”

În cele din urmă, cineva a spus că Eli a fost în cameră. Venise să ia cheile de la Fitzy ca să fie sigur că n-o să conducă. Să bei și să conduci e rău, întotdeauna ni s-a spus asta. Să bei și să

conduci e periculos. Dacă conduci beat, omori oameni, distrugi vieți.

Dar sunt alte moduri prin care poți să distrugi vieți. Niciodată n-am fost avertizați în privința acestora. („Ești sigură că băiatul lui Boahen, n-a avut nicio legătură cu asta?”, a vrut tata să știe la început. Ar fi fost mai ușor pentru el să înțeleagă ce se întâmplase dacă era Eli.)

„A trebui să mă despart de el”, plângea Maggie. „Ești prietena mea cea mai bună”. S-a uitat la mine, de parcă aștepta să spun ceva. Voia să o felicit? Să-i mulțumesc? Să-i spun să nu fie prostuță și să se împace cu Eli?

Am stat acolo și n-am zis nimic, doar m-am uitat pe fereastră. „Priveliștea asta e minunată”, spuneau cei care veneau la mine acasă. „Poți vedea tot golful. Ești atât de norocoasă”.

Mi se spunea, în general, că sunt norocoasă.

Conor îmi spune doar povești amuzante și glume prostești și continuă să-mi trimită e-mailuri, deși nu i-am răspuns niciodată. N-a menționat vreodată de Sean sau de Fitzy. Nici că Dylan s-a lăsat de școală și a trebuit să se angajeze la o benzinărie locală. „Taică-tu refuză să mai meargă acolo acum”, mi-a spus mama, „merge până în Kilgavan ca să pună benzină”. De parcă încerca să-mi spună cât de mult mă iubea tata când, de fapt, ăsta nu-i decât un alt motiv pentru ca el să mă renege.

Mă întreb dacă Conor știe cât de recunoscătoare îi sunt pentru aceste e-mailuri. Mă întreb dacă știe că ele sunt cea mai bună parte a zilei mele.

„Hei, Emmie”, așa începe e-mailul și nu îmi vine să cred că acest alint a putut să mi se pară enervant.

„Ieri mă uitam prin pozele vechi din laptop și am găsit câteva cu noi doi. Sunt aproape sigur că au fost făcute după petrecerea de la unșpe ani. Îți amintești? Mama ne-a dus la cinema să vedem primul film din seria Iron Man și tu ai făcut atâtea mofturi, încât a spus că încă îi răsunau timpanele când am ajuns acasă. După ce Caoimhe i-a dus pe ceilalți copii acasă, ne-am uitat la Home and Away și am mâncat ce-a mai rămas din tort, iar tu ai spus că te bucuri că suntem din nou doar noi doi”.

Atunci am vrut să văd alt film, nici măcar nu-mi mai amintesc care. *Iron Man* e pentru băieți, am fost îmbufnată, iar Conor a

spus că nu s-a supărat, că puteam merge la orice film voiam. Dar Fitzy și Eli au făcut un scandal, așa că Dymphna a trebuit să ne despartă, a pus-o pe sora mai mare a lui Conor, Caoimhe, să mă ia, în timp ce Dymphna i-a dus pe Eli și pe Fitzy să vadă *Iron Man.* Conor a venit cu mine și Caoimhe. Mi-a spus că ziua lui n-ar fi fost la fel fără mine.

„Mă uit la una cu noi doi, stăm unul lângă altul pe canapeaua aia urâtă și veche pe care o aveam, știi tu care, cu dungi curbate, crem și roz, despre care tu spuneai că arată ca înghețata Neapolitan topită, iar eu am pete de ciocolată în jurul gurii și arăt atât de mic pe lângă tine.

Chiar și atunci, Emmie, erai atât de frumoasă. E mai ușor să-ți spun asta prin e-mail, când nu trebuie să te privesc. Dar ești, știi și tu asta. Și încă ești cea mai frumoasă fată pe care am cunoscut-o vreodată. Și îmi lipsești”.

Șterg e-mailul și așez cu grijă iPhone-ul pe noptieră. Sunt alte e-mailuri care îmi plac mai mult decât astea. Când îmi spune că sunt frumoasă, mă simt de parcă ar spune că e doar vina mea, de parcă, dacă nu aș fi arătat așa, nu mi s-ar fi întâmplat asta.

Sting lumina. Înainte aveam steluțe fosforescente lipite pe tavan. Tata a stat ore în șir să le aranjeze cu migală în forma constelației mele favorite. „Orice pentru mica mea prințesă”, a spus el.

Le-am dezlipit acum câteva luni. Am vrut ca totul să fie curat. Îmi place mai mult când camera mea e întunecată complet, când întunericul e atât de profund, încât mă înghite și simt că mă pot îneca în el.

E prea devreme ca să-i cer mamei somniferul. Îi poruncesc ceasului să se miște mai repede, să se facă odată ora zece – asta e ora potrivită pentru somn, consideră mama.

Evident.

Mă pregătesc de culcare. În unele zile, numai la asta mă gândesc. Momentul acela minunat în care somniferul începe să-și facă efectul, în care îmi simt mintea relaxată, în care nu mai există margini în care să mă rănesc și în care pot să mă cufund în visele mele. Pentru că, în acel moment, pot pretinde că mor, că las în urmă toate astea, pot pătrunde în lumea de dincolo, orice ar putea fi ea.

Așa vreau să cred că e moartea. Vreau să cred că totul va fi la fel de simplu ca somnul.

Vineri

— Și ce oră e asta? întreabă mama, în timp ce eu mă așez.

Masa se clatină. Tata tot spune că o să se uite la ea. Spune că o să facă multe lucruri. Pun niște cereale Alpen într-un castron.

— Unde e laptele? o întreb eu.

— Am uitat să iau, spune ea.

Eu oftez, iar ea se enervează.

— Dar nu contează. Ai întârziat o oră la școală.

— Nu merg.

Intru în bucătărie și caut prin coșul cu pâine. Dau de colțul pâinii și îl pun în prăjitor, îmi umplu un pahar mare cu apă și îl dau pe gât.

— Emma, va trebui să mergi din nou la școală. Știi că ești în ultimul an, nu?

Examene. Credite. Cărți. Studiu. Îmi amintesc când totul părea să conteze.

— Atunci, de ce nu m-ai trezit?

— Eu… Eu, ei bine, eu… se agită ea. Ei bine, nu asta e problema, nu? Domnișoara McCarthy a sunat din nou azi-dimineață și a întrebat de tine.

La început, domnișoara McCarthy venea des la noi. Când suna soneria, eram toți trei tensionați. Au fost probleme. Telefoane. Scrisori anonime. O pungă cu rahat de câine lăsată pe verandă. „Farse inocente”, a spus poliția. „Țineți-le evidența. Contactați-ne din nou dacă aveți probleme”. Eram agitați. Ne-am uitat unul la altul, întrebându-ne care avea să cedeze primul. Tata s-ar fi ridicat de pe scaun când eu aș fi urcat pe scări, șoptindu-i mamei „să spui că nu sunt acasă”. Totuși întotdeauna am lăsat deschisă ușa dormitorului, ca să pot asculta sunetul slab al vocilor de jos în timp ce mama pregătea ceaiul, oferind biscuiți și prăjituri. În cele din urmă, erau lăsate notițe de studiu și broșuri de la UCC și UL, cu copii sclipitori, cu dinții albi, americanizați, pe copertă, strângând cărți la piept.

— Ce i-ai spus? zic eu.

— I-am spus că treci prin programa școlară acasă.

Încuviințez din cap. Răspuns corect.

— Ai și un apel pierdut de la Beth.

— Da?

Mătușa mea sună în fiecare săptămână, ținându-mi discursuri de încurajare, spunându-mi că „Trebuie să obții simpatia publicului”, că „Totul are legătură cu percepția oamenilor asupra ta, trebuie să le-o schimbi”. Îmi tot promite că o să ne viziteze, pentru că vrea să o îmbrățișeze tare pe săraca ei nepoată, dar niciodată nu pare a fi momentul potrivit, cu toată munca, prietenii ei și participarea ei la Maratonul din Londra – trebuie să se antreneze corespunzător, pentru că va alerga pentru „Centrul de Asistență pentru victimele violului, dragă, și vreau să știi asta. Fac asta pentru tine”.

Mama oftează când îmi dă cele două pastile.

Pâinea sare din prăjitor, iar eu tresar.

— E doar prăjitorul de pâine, Emma, spune ea. Respiră adânc, OK?

Iau felia de pâine, scot marmelada din frigider și mă așez înapoi la masă. Ea mă urmează.

— Așteaptă. Arată-mi, Emma.

O ignor, deschid borcanul.

— Emma. Arată-mi, am spus.

Scot limba.

— Vezi? S-au dus.

— Bravo.

Se așază în fața mea, strângând o cană în mâini. Are părul încrețit și fire albe în jurul frunții. „Eh, nu mai văd ce rost are să-mi aranjez părul în fiecare săptămână”, mi-a spus ea acum câteva luni. „Pare o risipă de bani când pot să mi-l aranjez singură”. Soarbe din ceai și nu pot să nu observ cât de dezgustătoare e, *dezgustătoare,* și îmi vine să-i arunc cana din mâini.

(Ești ca mama ta, nu?)

(Ah, ești copia mamei tale!)

— Și amintește-ți, spune ea, sesiunea ta de terapie e la ora cinci.

— Nu merg.

— Ba da, mergi, zice ea și văd o urmă de panică în ochii ei. Programarea ta e la ora cinci. Și vei fi acolo, Emma.

Părinții mei insistă să merg la terapeut în fiecare săptămână. De parcă asta ține problema sub control, de parcă o ține departe de ei, de viețile lor. „Ce înseamnă «asta»?”, mă întreabă terapeutul. „Fii explicită”. E vid. E o dorință să dorm pentru totdeauna. Părinții mei se tem că, dacă nu mai iau pastilele, dacă nu mai merg la terapeut, aș putea începe să vorbesc. Mi-aș putea aminti.

N-au de ce să se îngrijoreze.

Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc.

— Și avem o întâlnire cu avocatul la ora două.

— Ce rost are? Nu-mi poate lua cazul, oricum.

— Știu, Emma, dar Aidan a spus că se va întâlni, chiar și așa, cu noi. Doar ca să discutăm noile informații oferite de poliție.

Ce e de discutat? Sunt o distrugătoare de vieți.

— E important să primim părerea unui expert, spune ea. Așa că ține minte ora două.

— De ce ai programat o întâlnire în mijlocul zilei dacă trebuia să fiu la școală? o întreb.

Se uită pe geam. Nu-i place când îi pun astfel de întrebări, când nu respect scenariul. Mama mă ceartă că nu merg la școală, iar eu pretind că voi merge săptămâna următoare, mama aduce în discuție un tutore, eu aprob, iar mama îmi dă broșurile cu colegii pe care i le-a trimis domnișoara McCarthy, eu le iau în camera mea, promit că mă voi uita peste ele, dar le arunc în coșul de gunoi, în dimineața următoare coșul e golit, dar mama nu zice nimic despre broșurile aruncate, și asta continuă la nesfârșit, iar lumea mea se micșorează, strângându-se în jurul meu și sufocându-mă.

— Două fix, spune ea. Să fii gata.

•

— Nora. Și Emma. Intrați, intrați.

Aidan Heffernan ne invită în biroul lui, făcându-i cu ochiul secretarei lui, de vârstă mijlocie, care stă în biroul din fața ușii lui.

Tata a decis să-l angajeze pe Aidan Heffernan. „E cel mai bun avocat din Ballinatoom”, a spus el. „Trebuie să îl angajăm înainte să o facă familia O’Brien”. Nu că ar fi contat.

— Nu pot lua cazul, îmi pare rău, ne-a zis Aidan când ne-am întâlnit prima dată cu el toți trei în biroul lui.

Nu părea să regrete prea mult, probabil temându-se că n-avea să se mai bucure de excursiile la golf în K Club cu Ciarán O'Brien.

— Potrivit legii irlandeze, Emma nu are dreptul să separe reprezentanții legali. Procuratura va aduce acuzații la tribunal în numele acestora, pentru că astea sunt legile statului. N-o va face pentru binele Emmei, propriu-zis. Veți avea dreptul la un avocat doar dacă se va face o cerere pentru a analiza trecutul sexual al Emmei.

— Nu vor face asta, nu? am întrebat eu, iar tatei i s-a făcut rău.

Mama a început să se bâlbâie.

— Nu trebuie să ne facem griji din cauza asta, Emma e o fată cuminte, am crescut-o mai bine de atât.

Am încercat să par o fată cuminte în timp ce îmi număram păcatele.

(Câți băieți?)

(Ce purtai?)

(Cât a trebuit să bei?)

Tata a vorbit iar, ignorând-o pe secretara care îi oferea biscuiți scoțieni.

— Și cum rămâne cu acei băieți?

— Își vor alege propriul avocat, a spus Heffernan. Constituția irlandeză garantează acuzatului dreptul la reprezentare juridică.

Am plecat în scurt timp. O factură pentru consultanță a venit imediat a doua zi. Tata a tresărit când a deschis plicul. Probabil costă al naibii de mult să apelezi la serviciile unui bărbat care mănâncă biscuiți scumpi.

— Mulțumesc că ne-ați primit, îi spune mama lui Aidan, în timp ce el se așază pe scaunul lui din piele vișinie.

Ne face semn să luăm loc în cele două scaune din fața biroului de stejar, care e acoperit de grămezi de dosare și foi și pe care se află și un PC. Pe pereții de un verde-deschis sunt agățate certificate, iar unul este, de fapt, o fereastră din tavan până în podea, acoperită de un oblon bej.

— Ai o culoare minunată, spune ea, iar el dă din mână în semn de negare. Te-ai relaxat?

— Trei săptămâni de soare și Margaux, cât de rău poate fi, zice el, jucându-se cu nasturii cămășii sale albe și apretate. Voi aveți planuri de vacanță pentru anul ăsta?

Mama zâmbește, de parcă am plănui o excursie all-inclusive în Maldive, pentru întreaga familie.

— S-a… ezită ea, bucurat și Sheila de vacanță?

— Ah! da, spune Aidan. Avea nevoie de o pauză. Nu te-a sunat?

Mama dă din cap că nu.

— Ah. Știu că a vrut. Probabil a uitat.

Intervine o pauză ciudată.

— În fine, încheie el, apoi deschide un dosar crem de pe birou și se uită pe o bucată de hârtie. Văd că avem ceva noutăți de când am fost plecat. Procuratura a decis să depună acuzații.

— Da, ne-a contactat poliția săptămâna trecută, spune mama.

— Trebuie să fiți încântate.

Cazul acesta va fi înregistrat la ei permanent. Fitzy n-o să mai ajungă la școala aia din Rhode Island. „Și ce-a făcut el?”, spun ei. „Nici măcar n-a luat parte”. Nu-mi pot aminti. Viețile lor vor fi distruse. (Eu le distrug viețile.)

— Ah, suntem. Suntem bucuroși, spune mama. Deși, ca să fiu sinceră, nu înțeleg de ce le-a luat atât de mult.

— Nora, știu că așa pare, dar un an nu e atât de mult, te asigur. Nu într-un caz atât de complicat. Și, desigur, au existat dificultăți în adunarea dovezilor.

Poliția a cerut tuturor celor care au fost la petrecere să vină la secție ca să dea declarații. Nimeni nu a făcut-o. Apoi au lansat un apel către toți cei care aveau poze din acea seară să le trimită pe e-mail la secție. Cred că nimeni nu a făcut nici asta, mai puțin fratele meu, care a fost inspirat să le salveze pe toate pe un stick. „Norocoasă”, a spus poliția. „Foarte norocoasă că a făcut asta”. Norocoasă. Oare Bryan își amintește de toate pozele alea când se uită la mine? Oare el vede carnea roz, picioarele depărtate? I-am distrus și lui viața?

— Ar mai fi durat încă doi ani ca să ajungem la proces, să știi. N-ar fi neobișnuit, spune Aidan, iar mama se albește la față. Păcat că Emma avea peste optsprezece ani atunci, altfel ar fi putut fi acuzați de posesie de droguri și pedofilie. Mult mai ușor de dovedit decât problema consimțământului.

(Încă o greșeală din partea mea.) El dă din cap în timp ce parcurge repede dosarul, apoi îl aruncă pe birou.

— Și totuși. E bine că *DPP* a decis să conducă ancheta. Ei nu fac asta foarte des, să știi. Rata condamnărilor e extrem de scăzută în țara asta.

— Atunci, care-i ideea?

— Da, râde el, iar eu îmi dau seama că am vorbit cu voce tare. Poți să pui problema și așa.

Mamei încep să-i tremure buzele, așa că adaugă repede.

— Dar astea sunt vești bune. Toate sunt vești bune. Înseamnă că Registrul de probe trebuie să fie foarte solid.

— Din nou, ce cuprinde acest registru? îl întreabă mama.

I-aș fi putut răspunde eu. Tipa de la Centrul de asistență pentru victimele violului mi-a explicat asta când am decis, în cele din urmă, să merg acolo. „Nu e vina ta”, mi-a tot spus ea. Mama a venit să mă ia, dar nu m-a întrebat cum a fost, dacă eram OK, dacă asta m-a ajutat în vreun fel. N-a spus nimic.

— Conține toate probele adunate de poliție, îi explică Aidan. Sunt acuzațiile depuse, o listă cu martori, declarații, orice probe fizice care vor fi prezentate la proces, astfel de lucruri. În mod normal, ar fi și dovezi de la medicina legală, dar din moment ce Emma a refuzat testele de la Centrul de asistență medicală pentru victimele abuzurilor sexuale…

Asta a fost la început de tot, când nu voiam să fiu în sala de așteptare alături de celelalte fete care fuseseră… *acel cuvânt.* Am tot spus că mă prefăceam că dorm în acele poze, că totul a fost o glumă. Am tot crezut că se va termina atunci.

— Ei bine, avem destule alte dovezi fizice, zice mama, pufnind. Toate acele poze.

Toate acele pozele sunt tot ce văd eu. Sunt în mintea și în visele mele. Sunt coșmarurile și amintirile mele.

— Sigur va fi un caz închis de îndată ce judecătorul le vede, spune ea.

— Ei bine, spune Aidan, nu știm dacă vor fi admise.

— Poftim? zice mama, ridicând brusc gâtul. Despre ce vorbești?

Aidan întinde degetele, sprijinindu-și-le în biroul de lemn.

— E un caz fără precedent, Nora. E ceva complet nou, toate acele poze din telefon, pagini de Facebook și nu mai știu ce. N-am nicio idee dacă judecătorul le va admite.

— Nu poți verifica? Nu poți verifica registrul să vezi dacă pozele sunt în el?

— Îmi pare rău, Nora, zice el, ridicând din umeri. Doar avocatului apărării, acuzatului și reprezentantului legal li se va permite să le vadă.

— Ce? Dar dacă totul e despre Emma…

— Îmi pare rău, o oprește Aidan. Așa stau lucrurile.

Nu mi se pot spune prea multe, mi-a explicat femeia de la Centrul de asistență pentru victimele violului. „Nu putem vorbi despre ce le vei spune la tribunal”, m-a atenționat ea. „Altminteri, ar putea susține că eu te-am învățat ce să spui”. Dar nu pot să nu mă gândesc cum va fi procesul de la tribunal. Va fi cum arată în *Lege și ordine: Brigada Specială*? Va trebui să jur cu mâna pe Biblie, să stau în fața lui Paul, Sean, Fitzy și Dylan și în fața familiilor lor, toți uitându-se la mine, urându-mă, șoptind *târfă, mincinoasă, parașută, cățea, gunoi?*

„Cât ai băut?”, m-ar întreba avocatul lor, juriul rămânând șocat când le voi spune. (Va fi un juriu?) „Au existat rapoarte conform cărora ai luat Ecstasy, clasa A de substanțe ilegale”, va spune el. (Sigur va fi un el, nicio femeie nu ar fi atât de cruntă, nu-i așa?) „Ce-ai de spus? Susții că domnul O’Brien ți le-a dat? Domnul O’Brien, un cetățean integru și un atlet excepțional, care era pe cale să se alăture echipei de seniori de la Cork. Încerci să ne spui că el ți-a dat droguri din clasa A? Ai mai luat droguri înainte? Amintește-ți că ești sub jurământ. (Asta spun mereu la TV: „Amintește-ți că ești sub jurământ”.) Avem declarații de la prietenii tăi care jură că te-au văzut luând substanțe ilegale în nenumărate ocazii înainte de asta. Și tu admiți că ai făcut voluntar sex cu domnul O’Brien? Admiți asta? Și de ce ți-ai schimbat povestea? În declarația inițială ai spus că te prefăceai că dormi, așa e? Ai declarația aici. În ea spui că acei băieți erau prietenii tăi, că n-ar fi făcut niciodată asta, că totul e o greșeală imensă. De ce ți-ai schimbat declarația? Ți-era teamă, spui? Erai rușinată? De aceea ți-ai schimbat declarația ca să spui că tu, de fapt, ai fost violată? Erai rușinată de ce-ai făcut tu? Ți-era rușine de tine odată ce acele fotografii au început să circule? Mie îmi pari confuză. Spui că nu-ți poți aminti. Ei bine, eu spun că a fost de comun acord, că tu ai fost de acord, dar că acum nu-ți poți aminti. Pare corect?”

Îmi imaginez că stau în fața unui tribunal plin cu oameni, spunând „Nu îmi amintesc”, la fiecare întrebare. Va fi permis accesul presei și a al martorilor, mi-a spus doamna de la Centrul

de asistență pentru victimele violului, asigurându-mă că va fi acolo lângă mine ca să mă susțină, că nu mă va lăsa singură nicio secundă. Va fi greu, a recunoscut ea, iar expresia ei a fost gravă. Va trebui să fiu curajoasă.

Și va mai dura încă doi ani pentru ca acest caz să ajungă la proces. Mă voi trezi în fiecare dimineață uitându-mă la părinții mei vizibil îngrijorați. Le-am distrus și lor viețile.

Strâng mânerul fotoliului, simțind cum îmi vine să vomit biscuiți scoțieni și ceaiul pe care tocmai l-am băut pe covorul plușat din biroul lui Aidan Heffernan.

•

— Cum a fost?

Mama parcase la ieșirea din supermarketul din Kilgavan și răsfoia una dintre revistele acelea cu sfaturi de gătit și modele de tricotat, în timp ce aștepta să termin sesiunea de terapie. Într-o mână avea o cană cu cafea la pachet și în poală, un pachet roz de napolitane, firimituri pe toată fusta ei.

Teribil, vreau să-i spun. Fără sens.

„N-a fost vina ta”, îmi tot spune terapeuta. „Ai fost victima unei infracțiuni, n-a fost vina ta”.

Nu citește ziarele, nu ascultă emisiunea lui Ned O’Dwyer? Nu realizează cum era îmbrăcată Emma O’Donovan („Am auzit că purta o fustă atât de scurtă, încât îi puteai vedea chiloții… stai, am auzit că nici nu purta lenjerie intimă…”), că a băut prea mult („Am auzit că a băut o sticlă de vodcă înainte să plece de acasă”… „Nu, am auzit că a băut douăzeci de shoturi de tequila și apoi vodcă…”), că a luat droguri („Cocainã… pastile…?” „Nu, am auzit că a fost heroină, dar doar a fumat-o”), că a fost atât de proastă? Prea proastă pentru lumea asta.

Și acum Emma O’Donovan vrea să le distrugă viețile.

Într-o pauză de liniște am citit unul dintre citatele alea de pe perete. „Să trăiești nu înseamnă să aștepți să treacă furtuna, ci să înveți să dansezi în ploaie”. I-am spus terapeutei ce voia să audă. „Ai dreptate”, am mințit eu. „Ai dreptate. Nu e vina mea”.

— Sper că te ajută, la cât o plătim, zice mama, scuturându-și firimiturile din poală.

Îmi pune o mână pe umăr.

— Nu că ne facem griji din cauza banilor, Emma. Tot ce vrem e ca tu să te simți mai bine.

Tot ce vor e ca eu să fi fost o fată cuminte în acea seară. Tot ce vor e ca eu să fi fost diferită.

— A fost minunat, spun eu, iar ea pare ușurată, de parcă e ceva de bifat pe lista ei mintală de făcut lucruri.

#3 – Ai grijă ca Emma să nu aibă o cădere nervoasă.

În drum spre casă, privesc pe geamul mașinii, urmăresc râul șerpuit care curge între cele două orașe, oamenii care fac jogging, o stație de benzină dărăpănată, marginile mâloase ale câmpurilor. Ce s-ar întâmpla dacă aș trage frâna de mână? (Mașina ar deraia. Și gata. Gâturile rupte.) Sau dacă aș prinde volanul și ne-am duce în tirul acela? (Distruse. De neidentificat. Mutilate.)

Totul s-ar sfârși. Probabil că n-am știi ce s-a întâmplat.

După ce am încercat a doua oară, oamenii de prin oraș au spus că n-am vrut să o fac, doar căutam atenție. Nu cred că acesta a fost motivul. Cred că voiam un pic de liniște. Dar nu știu.

Am primit un mesaj anonim (Cum de fac rost de numărul meu?), când eram în spital: „Încearcă mai mult data viitoare”.

— La naiba, oricum, spune mama când vede Golful roșu al lui Bryan în parcare. Am vrut să fiu acasă când ajunge.

Trântește portiera, fără să observe că i s-a prins vârful eșarfei ei subțiri și florale. Se grăbește spre parcare, ținându-și deasupra capului geanta de piele, cât pe ce să dea peste Precious pe verandă.

Trebuie să deschid portiera. Trebuie să intru în casă. Trebuie să dau ochii cu frate-miu și să îl întreb cum a fost săptămâna lui. Trebuie să mă port normal. Aștept ca propriul corp să coopereze și mă uit la stropii de ploaie care cad pe geamul mașinii. Parcă ar plânge.

Ușa de la casa familiei O’Callaghans se deschide. Îl văd ieșind pe Conor. Se uită spre cer, strâmbându-se din cauza ploii, în timp ce își ridică gluga de la geacă. Vreau să mă las în jos pe scaun, dar el deja m-a văzut, a ridicat mâna să mă salute. Îmi caut iPod-ul prin ghiozdan și îmi pun căștile în urechi, prefăcându-mă că ascult muzică în timp ce mă dau jos din mașină și nu îl pot auzi cum mă strigă, deschid umbrela de la Ballinatoom *GAA* ca să mă ascund de el, îmi mut ghiozdanul de pe un umăr pe celălalt și o ignor pe Precious care vrea atenție, repetându-mi în minte „picior stâng, picior drept, picior stâng,

picior drept” până intru în casă și închid ușa de la intrare. Mă proptesc de ea, tremurând.

— Hei, Emmie, spune Bryan când intru în bucătărie. Ce faci?

Stă pe un scaun înalt la barul din bucătărie. Și-a aruncat la picioare rucsacul bleumarin și o pungă neagră ruptă într-o parte, din care ies cearșafuri și șosete. Pare mai slab, are cearcăne. Și trebuie să se tundă. Se ridică să mă îmbrățișeze, mă strânge atât de tare încât nu pot respira. Aș vrea să îi spun să nu mă mai atingă, dar e Bryan, e doar Bryan. Îmi dă drumul, de parcă și-a dat seama că nu mă simt deloc bine.

— *Ce faci?* mă întreabă el din nou.

— Sunt bine.

— Ai mers la școală săptămâna asta?

— Ți s-a prins eșarfa în portieră, îi spun mamei.

Scoate din dulapuri pachete de paste și un borcan cu un sos alb, scuzându-se față de Bryan că nu a apucat să gătească.

— Ce-ai spus? mă întreabă mama, ridicând tonul ca să fie auzită peste zgomotul ventilatorului.

Încinge niște ulei într-o cratiță pe plită și pune niște somon file la prăjit. Mirosul e puternic. Grețos.

(„Pun pariu că mirosea a pește!”, era unul dintre comentariile de pe Facebook. A primit 75 de like-uri. A doua zi, am rugat-o pe mama să-mi cumpere de la farmacie un gel de curățare pentru zona intimă. L-am folosit întruna. Am vrut să fiu curată. Am vrut să nu mai am niciun miros.)

— Eșarfa ta, spun eu, s-a prins în portieră când veneai înăuntru.

— Ai adus-o cu tine?

— Nu.

— Ce e în neregulă cu tine? A fost *scumpă,* Emma. Fratele tău mi-a făcut-o cadou de ziua mea. În numele Domnu’…

Se oprește brusc când Bryan se încruntă la ea.

— OK. Poți să mi-o aduci, te rog? încearcă ea din nou.

— Nu.

— De ce nu?

Nu vreau să-i zic de Conor.

— Și eu ce-ar trebui să mănânc la cină? spun eu în schimb. Aia e tot ce pregătești?

— Ai în congelator mâncare vegetariană gata preparată.

Se uită la Bryan, dar el nu comentează, e prea ocupat să scrie mesaje.

— Planuri pentru weekend? îl întreabă ea, luând două pahare pentru vin din mașina de spălat vase.

— Nu.

— Nu te întâlnești cu băieții?

Deschide ușa frigiderului și scoate o sticlă de vin alb, turnându-și un pahar mare.

— Niciun plan, mamă, zice Bryan, ridicându-și ochii din telefon imediat ce se pregătește să toarne vin în al doilea pahar. Nu, mulțumesc.

Nu-mi oferă și mie. Nu mai am voie să beau.

— Eh, haide, Bryan, îl îndeamnă mama, făcând semn cu sticla spre el. E preferatul tău, un minunat Pinot Grigio, criticul ăla de vinuri l-a recomandat în *Sunday Times.* Doar un pahar mic. Te va relaxa după drumul lung.

— Preferatul meu? se miră el. Nici măcar nu-mi place vinul.

— O bere? Am Heineken.

— Nu, sincer, sunt OK, mamă.

— Coors? Sau Budweiser?

— Nu, spune Bryan ferm. Sunt OK, am spus.

Un zornăit de cheie la ușa din față, tata mormăind „afurisita de pisică”, în timp ce își șterge pantofii de covor.

— Bryan? strigă el.

Mama pune sticla de vin înapoi în frigider și își ascunde paharul după ceainic. Ia lingura de lemn și toarnă peste paste sosul alb din borcan.

— Aici, tată.

Tata își scutură părul ud de la ploaie. Apoi face trei pași mari din ușa de la bucătărie și ajunge la masă. Se așază între mine și Bryan, cu spatele la mine, o mână pe umărul lui Bryan și începe să-l bombardeze cu întrebări: „Cum e la colegiu? Te-ai gândit să te întorci în echipa de fotbal? Cum a fost la examene? Cum sunt băieții din casă? Îți ajung banii? Am văzut că ți-ai adus acasă hainele de spălat. Bun, o să ți le spele maică-ta”.

Apoi se ridică de la masă și îi face semn lui Bryan să-l urmeze.

— Haide, fiule. Trebuie să înceapă meciul.

— E o idee minunată, spune mama. Ador când băieții mei petrec timp împreună.

Bryan nu se ridică.

— Dar Emma?

Tata se schimbă la față când îmi aude numele, apoi își revine repede, încât mă întreb dacă nu cumva doar mi-am imaginat.

— Ce e cu Emma? întreabă el și pare că și-a ales cuvintele cu atenție.

— Nu i-ai spus un cuvânt de când te-ai întors acasă. N-ai de gând s-o întrebi cum a fost ziua ei?

Bryan se uită la mine.

— N-ai mers la școală, nu?

— A avut ședință cu terapeuta, spune mama, ignorând expresia gravă a tatei când aude cuvântul „terapeută”.

— Dar n-ar trebui să meargă la școală? insistă Bryan. Examenul de absolvire e într-o lună. Își dă examenele? Sau își va lua un an liber și le va da anul viitor?

— Bryan, am vorbit despre asta weekendul trecut.

— Da, tată, așa e, am vorbit despre asta și acum două weekenduri, și acum trei, dar tot nu am auzit un răspuns exact.

— Ei bine, n-a putut merge la școală azi. Ne-am întâlnit și cu avocatul azi, intervine mama. Dar nu prea ne-a fost de ajutor, de vreme ce nu ne poate spune nimic oricum.

— Încă nu-mi vine să cred că n-are dreptul la un avocat.

Tata scutură din cap.

Doar dacă or să depună o cerere prin care vor prezenta istoricul meu sexual, mă gândesc, și or să facă asta. Bineînțeles c-or s-o facă.

Cu câte persoane ai făcut sex?

Ce înseamnă „sex”? Penetrare totală? Oral?

(Amintește-ți că ești sub jurământ.)

Chipul mamei, chipul tatei, al lui Bryan.

(Amintește-ți că ești sub jurământ.)

— A spus ceva despre cum au prezentat cazul la tribunal? Nu-mi vine să cred că nenorociții ăia spun că sunt nevinovați.

— Ai grijă cum vorbești, te rog.

— Scuze, mamă, dar nu se poate ca, după ce văd pozele alea, să nu-i condamne.

— Hmmm, spune mama. Bine, Aidan Heffernan nu e sigur că pozele vor fi admise drept dovadă.

— *Poftim?!*

— Te rog, nu striga la mine, Bryan. Eu doar repet ce ne-a spus.

— De ce nu?

— Nu știu, zice, uitându-se la mine pentru susținere. Ar putea fi permise, doar că el nu e sigur. Probabil că vor fi. Sunt sigură că vor fi.

Bryan își încordează maxilarul. E furios.

— După toată…

„Bătaia de cap”, vrea el să spună. „După toate problemele”. „După toate eforturile”. El a văzut toate pozele. El mi-a văzut picioarele depărtate, carnea roz. („Pun pariu că miroase a pește.”) El m-a văzut ca pe o *târfă, parașută, curvă.*

— Și eu am început să merg la o terapeută, e o tipă de la universitate, ne-a spus Bryan luna trecută la cină.

Tata și-a împins scaunul de la masă și a părăsit încăperea fără să spună un cuvânt. Tristețea mea este contagioasă. Le distrug și lor viețile.

— O să-l sun pe Aidan mâine, zice tata. O să-mi spună el mie care-i treaba.

— Nu poate.

— Nora, sunt prieten cu Aidan Heffernan încă din școala primară, se umflă tata în pene. O să-mi spună el mie.

— Nu poate, Denis. N-are acces nici măcar la Registrul probelor. Doar acuzații au acces.

— Acuzații? Vrei să spui că Paul O’Brien și mizeriile alea o să poată să îl vadă înaintea Emmei? izbucnește Bryan.

Mama confirmă. Bryan este dezgustat.

— Trebuie să facem *ceva.* Nu putem să așteptăm, pur și simplu, și să o vedem pe Emma prăbușindu-se în timp ce…

— Nu se prăbușește, i-o taie mama.

Nu mă prăbușesc. Sunt sfâșiată în bucăți, mă golesc pe dinăuntru.

— Nu trebuie să te preocupe așa ceva, Bryan, îi spune tata.

— Ei bine, tată, având în vedere că sunt singurul de aici pregătit să înfrunte realitatea, atunci cred că am dreptul să mă îngrijorez. Aici e vorba despre *sora* mea.

Mi-aș dori ca Bryan să se dea bătut. Oricum, din cauza lui se întâmplă toate astea. El m-a presat că trebuie să depun plângere, că trebuie să-mi schimb declarația și să spun că nu pot să-mi amintesc ce s-a întâmplat în acea noapte. Și dacă nu-mi puteam aminti, cum ar fi putut să aibă consimțământul meu? Și am făcut ce-a zis. M-am gândit că îi era mai ușor să mă vadă

ca pe o victimă (neajutorată, fără vină, stupidă), decât ca pe o târfă (*târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă*), ca toți ceilalți.

Și totul a scăpat de sub control.

„Bună, sunt producătorul emisiunii lui Ned O'Dwyer, ne-ar plăcea să te avem alături de noi".

„Sunt de la *xoJane.* Vrem să ne scrii. Ai șansa să-ți prezinți versiunea. Am atașat câteva articole pe care le-am scris anterior, povești similare cu a ta, care aparțin altor fete.

(Citesc articolele. Vreau să găsesc povești care sunt mai rele. Vreau să știu că au fost fete care au trecut prin mai rău. Au supraviețuit?)

„Lucrez pentru *Jezebel.* Vreau să-ți ofer sprijin. Nu ești singură în asta, Emma".

Mă simt de parcă aș fi singură.

— Și mă gândesc că ar fi bine să știu că există un plan pentru viitorul ei, zice Bryan, nu că toată lumea își bagă capul sub nisip și se preface că...

— Bryan, îl întrerupe tata pe un ton ferm. Renunță cât mai poți. O să mă ocup cu mama ta de toate astea. Și așa rămâne. Acum, mergem să vedem meciul?

Se oprește în tocul ușii din hol, uitându-se la mine peste umăr.

— Desigur, Emma nu vrea să se uite la fotbal, nu-i așa, iubito? mă întreabă el, vorbindu-mi pe un ton mai jos, dar uitându-se undeva la un metru deasupra capului meu. Nu se dă în vânt după așa ceva.

Mama așteaptă până când pleacă și apoi se repede să-și ia paharul cu vin pe care l-a ascuns.

— De ce nu mergi sus? îmi zice ea. N-are rost să aștepți aici. Mergi acum, să nu te văd.

Stau întinsă pe pat și mă uit pe Facebook, când o aud pe mama chemându-ne la cină. Sean a postat pe pagina lui Ali, întrebând ce subiect crede o să le cadă la Engleză, la cel de-al doilea test scris. Ali a răspuns că pune pariu că o să le pice Heaney[16]. Jamie a dat răspuns la comentariu, zicând că a pregătit și John Donne[17], în orice caz.

---

[16] Seamus Heaney a fost un scriitor irlandez, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1995 (n.t.).

[17] John Donne a fost un poet englez, cel mai important reprezentant al Școlii metafizice, renumit predicator al secolului al XVII-lea (n.t.).

— Ar trebui să ai laptopul în cameră?

E Bryan, stă în tocul ușii deschise. Închid laptopul.

— Tu, din nou? glumesc eu.

În ultima oră a venit la mine în cameră din sfert în sfert de oră, întrebându-mă diverse: dacă i-am văzut tricoul vechi de la Ballinatoom, dacă îi pot împrumuta încărcătorul meu de telefon sau dacă am auzit despre un comedian nou, vrând să-mi arate un clip pe YouTube.

— Nu pierzi meciul? l-am întrebat eu.

A ridicat din umeri. Întotdeauna e așa când vine acasă, mă urmărește, mă supraveghează. El e singurul care se mai uită la mine și se uită prea îndeaproape. Mi-e teamă de ce ar putea vedea.

— Am venit să te întreb dacă ai auzit că ne-a chemat mama la cină, răspunde el, luând-o înaintea mea pe scări.

„Nu vreau să fiu prinsă”, vreau să îi spun. „Lasă-mă să cad”.

Când ne așezăm la masă, ai noștri deja au început să mănânce. Sunetele pe care le scot când mușcă, mestecă sau sorb sunt insuportabile. Tai sandviciul cu tofu în bucăți mici, pe care le duc cu grijă la gură și mă forțez să mestec și să înghit, în timp ce mai iau câte o înghițitură de suc ca să alunece mai bine.

— Nu e bun? întreabă Bryan.

— Mâncarea are un gust un pic ciudat zilele astea.

Părinții mei pufnesc. *Medicamente = depresie = lucruri despre care nu vorbim în această familie.* De asta merg la terapeut.

— Bine, e tofu, la ce te poți aștepta? spune Bryan, iar tata izbucnește în hohote de râs, de parcă e cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit vreodată.

Mă duc la frigider să îmi mai iau suc. Pe ușa de la frigider acum e o sticlă diferită de vin. Verific eticheta. E un vin alb din Chile, un sfert din el e deja băut. Mă așez înapoi la masă și nu spun nimic.

— Acum spune-mi doar atât, îi zice mama lui Bryan, ai mai avut întâlniri, de curând?

— Nimeni nu merge la întâlniri, mamă.

— Ei bine, vreo relație atunci? Un băiat așa chipeș ca tine… Sigur fetele stau la rând. Doar dacă nu ești pregătit. Încă ești supărat din cauza lui Jennifer?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bietul de tine, e normal…

— Băiatul a spus că nu vrea să vorbească despre asta, Nora.

Tata scapă zgomotos tacâmurile pe farfurie.

Bryan pare trist. Tot din vina mea.

— Eh, nu-ți face griji. Tu ești băiatul meu frumos. Îți vei găsi curând pe cineva.

Se întinde peste masă ca să îl ia de mână, dar dă peste sucul meu. Reacționez repede și prind paharul, ridicându-mă să iau o cârpă ca să șterg stropii împrăștiați.

— Ai băut?

— Am băut un pahar, Denis. N-am voie să beau *un* pahar cu vin?

Îmi înfășor picioarele în jurul scaunului ca să-mi înfrânez imboldul de a alerga în anexă și de a duce gunoiul, toate sticlele goale, *cioc, cioc, cioc,* înainte ca tata să le vadă. Dacă decide că mama are probleme cu băutura și trebuie să o interneze la vreo clinică, undeva la dezalcoolizare? Va trebui să meargă până în St. John of God's cum a trebuit să facă unchiul lui Jamie, Billy, acum câțiva ani, când toată lumea din oraș glumea că birtașii vor da faliment dacă el nu va mai bea.

Deja îi pot auzi cum bârfesc, spunând: „Așa mamă, așa fată, sigur toată lumea știe că era beată turtă când a avut loc «atacul» și, vreau să spun, cine i-a turnat băutura pe gât? Nimeni nu a forțat-o să bea atât". Mi-o imaginez pe mama la o întâlnire a alcoolicilor anonimi, stând în cerc, spunând ceea ce simte și poate că va vrea să vorbească și despre mine, despre lucruri pe care nu vreau să mi le amintesc. (Nu-mi pot aminti, ți-am spus.)

Terapeuta îmi spune că „nu trebuie să mai ai o gândire fatalistă", că trebuie „să-ți imaginezi că vezi un semn imens de Stop, ori de câte ori gândurile încep să se învălmășească", dar nu pot, nimeni nu-mi spune nimic, nimeni nu-mi spune ce se întâmplă *cu adevărat,* așa că, desigur, trebuie să-mi imaginez totul singură. Dacă tata nu vrea să mai aibă o soție alcoolică, *o proastă, urâtă, o alcoolică nenorocită*? (De ce nu poate fi puternică? De ce nu se poate preface ca noi, ceilalți?) Dacă el decide că vrea pe cineva care să fie machiată dimineața și care gătește pentru familia ei, nu doar când se duce la piață și se expune? („Nu-i putem lăsa să creadă că ne-au doborât, Emma.") Dacă va cunoaște pe altcineva și nu va mai vrea să aibă nimic

de-a face cu această familie, cu soția lui proastă și bețivă și cu fiica lui proastă și distrusă? Atunci mama ar da vina pe mine. O să-și dorească să nu mă fi născut. O să mă urască pentru că i-am distrus familia perfectă. După toți acești ani în care mi-am dorit ca mama să fi fost diferită, ca ea să mă fi lăsat în pace, e ciudat să fiu atât de panicată gândindu-mă că ar putea renunța la mine.

Și totul va fi din vina mea.

— Deci, Em, mergi undeva weekendul ăsta? mă întreabă Bryan, încercând să schimbe subiectul.

Mă prefac că mă gândesc la asta înainte de a-i răspunde.

— Nu, nu cred. Nu weekendul ăsta.

— Mai devreme m-am întâlnit cu Maggie la *Centra* și a spus că merge cu Jamie la Ali mai târziu să se uite la un film. Ceva lejer, mi-a spus ea, din cauza că... zice Bryan, apoi face o pauză. Că absolvirea e atât de aproape, știi tu. În fine, a spus că ți-a scris să te întrebe dacă vrei să mergi, a încercat să te sune, dar n-a putut să dea de tine.

— Ah, stai, zice mama și dă cu palma în masă.

Cuțitul îi sare din farfurie, lovind zgomotos podeaua. Mă dau în spate, speriată.

— Ea a sunat acasă mai devreme, te căuta.

— Și de ce nu i-ai spus Emmei? o ceartă tata.

— Am uitat. Îmi pare rău.

— Zilele astea, uiți multe lucruri, bombăne tata.

— Și ce-ar trebui să însemne asta?

El nu răspunde.

— O sun eu mai târziu, spun eu.

La început, fetele mă vizitau, îmi umpleau camera ca niște bocitoare la un priveghi. Îmi dădeam seama că le plăcea toată drama asta într-o mică măsură. „Da, ea e cea mai bună prietenă a mea”, puteau să spună. „Da, am fost acolo în acea noapte”. „Da, știu ce s-a întâmplat. Emma vorbește cu mine. Are încredere în mine”.

Maggie a fost aiurită, cu ochii în lacrimi, se întindea constant să mă îmbrățișeze. (Nu voiam să fiu atinsă.) Eram țeapănă, cu brațele lipite pe lângă corp. Ea a cedat, rușinată, și-a cerut scuze peste scuze pentru că a plecat de la petrecere fără mine, pentru că nu a insistat să merg acasă cu ele, pentru că a fost răutăcioasă cu mine la școală.

— Dar n-am știut, Em, a spus ea. N-am știut nimic din toate astea. Am crezut că i-ai făcut-o lui Ali și cu toată treaba cu Eli…

M-am uitat la ea și s-a înroșit.

— Ei bine, tu *l-ai* sărutat, Emma. Nu c-ar conta acum, clar, dar poți să înțelegi de ce am fost supărată pe tine? Măcar puțin?

M-am întors ca s-o văd pe Ali trecându-și degetele peste fotografiile polaroid pe care le-am lipit pe oglinda din cameră și știam că număra în câte apărea ea.

— Ali! a strigat Maggie la ea.

Ni s-a alăturat pe pat, și-a pus picioarele sub ea și mi-a spus că m-a iertat că m-am culcat cu Sean. Era neliniștită, nu era deloc în apele ei. Voia ca totul să revină la normal.

Asta voiam și eu.

— Stai așa, ăia sunt ochelarii mei de soare? a spus ea, luând în mână perechea *Warby Parker.*

Îmi amintesc că i-am luat. Îmi amintesc că m-am gândit că-și poate permite o pereche nouă, îmi amintesc că mi-am zis că nu era drept, de ce nu erau și părinții mei bogați? Îmi amintesc că îmi păsa de lucruri de genul ăsta.

— Da, am spus.

Nici măcar nu m-am simțit stânjenită.

— Ali, ce naiba? a izbucnit Maggie toată roșie la față. Poți să n-o mai faci pe polițista acum?

— Nu contează, i-am spus eu.

Și nu a contat. Nimic din toate acelea nu conta.

Am tăcut toate, câteva momente. Acum, tăcerea mă urmărește peste tot.

— Dar ești sigură, Em? a zis Ali fără să se gândească. Erai cam beată.

— Ali!

— Ce e? Mags, trebuie să întreb. Sean e un băiat bun, eu doar vreau ca Emma să fie, gen, absolut sigură.

Și-a pus mâna pe umărul meu. (Nu voiam să fiu atinsă.)

— Știi că sunt de partea ta, da? Eu doar întrebam dacă a fost, gen, *viol.* (Nu vreau să aud *acel cuvânt.)*

— Vreți să ieșiți în oraș? le-am spus eu. Am auzit că Dylan dă o petrecere la el acasă.

— Poftim? De ce ai vrea să ieși…

— Sau am putea doar să ieșim în oraș, m-am corectat. Vreți să ieșim să bem ceva?

— Uh, sigur, a spus Maggie, uitându-se confuză la Ali. Dacă asta vrei tu.

Am vrut ca totul să revină la normal.

Sunăm la ușa lui Dylan. Intrăm în bucătărie ca să ne punem dozele de bere la frigider. Liniște. Mergem în living. Cineva pleacă. Apoi altcineva. Și încă cineva. Am mai rămas doar eu Maggie și Ali.

— Cred că mai bine plecați. Dylan nu o vrea aici pe ea, ne-a spus Sarah Swallows.

Am mers la Reilly's. Beau și beau și beau. Încerc să-mi uit rușinea. (Nu-mi pot aminti.)

Maggie și Ali au venit la mine a doua zi, vrând să discutăm despre „noaptea trecută".

— Nu te-am putut găsi, cineva a spus că ai mers în josul aleii, cine era tipul ăla, Emma?

Când au venit din nou în vizită, am refuzat să le văd. Din nou și din nou. Aveau prea multe întrebări la care nu aveam răspunsuri.

Jamie nu m-a contactat niciodată. Maggie mi-a spus că „e prea ocupată, știu că vrea să te vadă, dar lucrurile au luat-o razna la ea acasă, iar ea încă lucrează și studiază ca nebuna, pentru că a primit o bursă pe baza rezultatelor ei".

Aș vrea să-i pot spune lui Jamie că i-am făcut o favoare. Aș vrea să-i pot explica că ea e cea norocoasă. Dacă aș putea da timpul înapoi, pretinzând că nimic nu s-a întâmplat, aș face-o.

— Ar trebui să te întâlnești cu ele, îmi spune mama, intrând în bucătărie și deschizând ușa frigiderului. Când le-ai văzut pe fete ultima oară?

— Cred că trebuie să înceapă *The Late Late,* zic eu, iar ea se uită la ceas.

Oftează când vede ora, ne dă afară pe toți, lăsând masa plină cu vase murdare.

Ne ducem cu toții la televizor, nesiguri unde să ne așezăm. Bryan se pune primul pe canapea, trăgându-mă lângă el. Îi pot mirosi after-shave-ul și mi se face greață. Mă dau la o parte. Mama stă pe marginea canapelei, lângă Bryan.

— E plăcut, nu-i așa? E plăcut să fim acasă toți patru, împreună, spune ea, în timp ce tata se face comod în fotoliu.

Ridică suportul pentru picioare, gesticulând impacientat spre ea.

— Da, Denis?

— Telecomanda.

— Pardon?

— Poți. Să Îmi. Dai. Telecomanda.

Bryan o scoate de sub canapea și se apleacă în față să i-o dea tatei.

— N-ai auzit ce-am spus, Denis? repetă mama.

— Ei bine, bună seara și bine ați venit la *The Late Late Show*! Spune prezentatorul, zâmbind spre cameră. O avem aici pe vedeta în devenire, Sasha Peters, care o să ne cânte curând o melodie de pe albumul ei de debut, descris de *Hot Press* ca fiind „cel mai bun din Irlanda, din ultimii trei ani". Cea mai bine vândută autoare, Roisin Flewett, ne va vorbi despre noua ei carte, *Did you Ever Really Love me*? Îl vom întâlni pe bărbatul care schimbă caii cu tractoare și vom vorbi cu una dintre cele mai cunoscute legende din rugby din țară.

O poză cu Padraig Brandy apare pe ecran.

— De asemenea, vom discuta și despre Cazul Ballinatoom. A trecut un an, ce se va întâmpla în continuare? Îi avem aici pe avocatul Sean O'Reilly și pe psihologul pediatru Suzanne Meade, dar și pe Lorna Sisk de la Centrul de asistență pentru victimele violului, ca să discutăm dacă...

Tata se ridică din fotoliu și iese din cameră. Mama trântește paharul pe masa de cafea, butonând telecomanda până când ecranul se închide. Închid ochii, simt cum ceva greu îmi curge prin vene, frecându-se de oase.

Am nevoie de ceva ascuțit să îl scot afară.

— E revoltător, spune Bryan, încleștându-și pumnii. Al naibii de *revoltător.* O să le fac o plângere, mâine o să le scriu celor de la *RTÉ* ca să le spun că n-au dreptul să facă așa ceva, că e traumatizant, că trebuie să pună un avertisment înainte. Corect, Emma? N-ar fi trebuit să pună un avertisment înainte?

Când am devenit cu toții fluenți în limba asta pe care niciunul dintre noi n-a vrut s-o învețe?

— Nu e OK, nu pot face asta pur și simplu, dar celelalte victime ale violului... ce cred ele?

Se discuta oare la fel de mult despre... (*nu spune cuvântul, nu mai spune vreodată acel cuvânt*) la TV și la radio, în cântece și filme, și în ziare și eu n-am observat asta pur și simplu?

— Bine, spune mama, oricum, n-am chef de *The Late Late.*

Ia ghidul de programe al RTÉ de pe masa de cafea și începe să-l răsfoiască.

— Uite, e un film pe Channel 4, o comedie romantică. E OK, nu?

Nici eu, nici Bryan nu spunem nimic.

— Ești OK? mă întreabă.

Dar nu îl pot privi în ochi. (El a văzut pozele. El m-a văzut, came roz, *târfă, cățea, curvă.)*

Mama pornește televizorul din nou.

— Urăsc termenul „literatură pentru femei”, îl consider peiorativ, spune autoarea roșcată, în timp ce prezentatorul dă din cap.

Mama schimbă programul.

— Aici, spune ea. E mai bine acum, nu-i așa?

Au trecut deja cincisprezece minute din film, dar e destul de ușor de prins din urmă. E un film despre o fată, micuță și simpatică, a cărei soră mai mică se căsătorește înaintea ei, iar toată lumea reacționează de parcă ar fi o tragedie. La petrecerea burlăcițelor, toate femeile, toate anorexice, cu părul aranjat și strălucitor, încep să vorbească despre „numerele” lor.

— Care e numărul tău? o întreabă o tipă răutăcioasă pe actrița în rol principal, iar celelalte de la petrecere încep să chicotească anticipat.

Care e numărul tău? Care e numărul tău, Emma?

(Amintește-ți că ești sub jurământ.)

Se pune dacă nu-ți poți aminti? Se pune dacă, în primul rând, n-ai vrut să se întâmple?

Sâmbătă

În timp ce cobor scările spre bucătărie ca să iau micul dejun, îi aud pe ai mei certându-se. Merg pe vârfuri cât mai aproape de ușă și îmi lipesc urechea de ea. Acum, doar așa pot să aflu și eu ce se întâmplă.

— Nu e suficient, Denis. Beth spune că…

— Doamne, dar mă mai lași cu Beth? Beth încolo, Beth încoace. Unde naiba *e* Beth?

Rămân cu răsuflarea tăiată. Tata nu înjură niciodată.

— Am văzut-o de când s-au întâmplat toate astea? Nu. Tot ce primim sunt apeluri telefonice prin care ne dă tot felul de sfaturi nenorocite de PR.

— N-o poți învinovăți pe Beth pentru asta, Denis. Nu e ca și cum ea e cea care face publice informații ale poliției.

„O sursă din cadrul secției locale a poliției spune că presupusa victimă era cunoscută pentru comportamentul ei imoral”. Oricum, de ce aduc vorba despre asta? Nu Aidan Heffernan a spus că trebuie să facă o cerere specială pentru a aduce în discuție astfel de detalii?

— Zic că sunt șanse destul de mici ca să depună o cerere pentru asta, nu-i așa? Ai *văzut* ce scrie în ziare despre ea? Cum de n-ai știut ce făcea ea, Nora? Ești mama ei, ce Dumnezeu! Am impresia că noi nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat. Mă bucur că părinții mei nu mai trăiesc ca să vadă toate astea. Ar fi murit de rușine.

Aud un suspin ușor, apoi pe tata spunând:

— Te rog, Nora. Te rog. Nu plânge. Nu pot…

Prima oară când m-am răzgândit și am decis că am fost… *acel cuvânt*, Joe Quirke a venit la noi acasă. Era îmbrăcat în civil, conducea mașina de poliție „sub acoperire” a cărei plăcuță de înmatriculare a fost memorată de fiecare copil din Ballinatoom, încă de când aveam paisprezece ani. E un bărbat mare, cu păr rar și grizonant, care are întotdeauna broboane de transpirație pe frunte. Mi-a spus că vrea să discute cu „Nora și Denis” și că data viitoare o să vină însoțit de o polițistă care să discute cu mine în privat. Nu era neobișnuit să facă astfel de interogatorii în casele oamenilor, dar va trebui s-o facă și într-un cadru mai formal. Sora lui, Bernie, l-a rugat să ne ajute, așa că intenționa să încalce un pic regulile. Doar pentru noi. Mi-a spus să mă retrag, să merg sus, și așa am făcut, prefăcându-mă că trântesc ușa dormitorului ca ei să audă. Apoi m-am furișat înapoi jos ca să ascult conversația, tresărind ocazional când treptele de lemn pe care stăteam trosneau. Răspunsurile tatei au fost monosilabice.

— Da. Nu. Da. Nu. Nu știu. Am terminat aici, Joe?

(Am început să intru pe contul de e-mail al tatei, să mă uit prin mesajele lui când nu era atent. Trebuia să văd ce spunea despre mine, ce gândea. Dacă credea că fusese vina mea. Le-am verificat din nou și din nou, de fiecare dată pregătită pentru

ce era mai rău. Dar numele meu nu era menționat niciodată. De parcă dispărusem complet din viața lui.)

Apoi a venit rândul mamei.

Joe: Spune-ți, te rog, numele pentru a fi înregistrat.

Mama: Nora O'Donovan.

Joe: Unde erai în noaptea presupusului atac?

Mama: Noi, scuze, adică eu și Denis…

Joe: Cine e Denis?

Mama: Joe, știi cine e Denis, pentru numele lui Dumnezeu…

Joe: Specifică, te rog, cine este Denis pentru înregistrare.

Mama: Ah, corect. Scuze, Joe. Denis este soțul meu. Tatăl Emmei. Am mers cu Denis în Killarney, unde am rămas peste noapte. Bryan, scuze, fratele Emmei, Bryan, ne-a dat un voucher pentru o cazare într-un hotel de acolo. Cu ocazia aniversării noastre.

Joe: Continuă.

Mama: Păi, am avut o noapte frumoasă, dar Denis era nerăbdător să ajungem acasă. Avea câteva întâlniri luni, pentru care voia să își verifice notițele și știi cum e el. Și era o zi atât de frumoasă. Adică nu pot să înțeleg cine vrea să-și petreacă o astfel de zi pe drum, conducând spre casă…

Joe: Să rămânem la informații relevante.

Mama: Scuze, Joe. Deci am ajuns acasă și am văzut ceva pe terasă, dar știi tu, vederea mea nu e cea mai bună, așa că l-am întrebat pe Denis. „Denis, ce e *aia* pe veranda, arată ca un sac de gunoi negru sau ceva similar", iar el a oprit mașina, bine, de fapt a frânat brusc, iar eu m-am dus direct în față și am strigat la el: „Denis! Ce Dumnezeu, Denis, vrei să dau cu capul de torpedou?", iar el a spus: „Taci, Nora". Apoi a făcut o pauză și a adăugat: „Aceea e Emmie".

Joe: Pur și simplu, zăcea pe terasă? Sunt surprins că niciunul dintre vecini nu a găsit-o înainte.

Mama: Păi, n-au găsit-o. N-aveau cum s-o găsească și s-o lase acolo. Aici în cartier avem grijă unii de alții.

Joe: OK. Ce s-a întâmplat mai departe?

Mama: Pentru o clipă, m-am gândit că e moartă, că sigur e moartă, altfel, de ce ar fi zăcut pe verandă…

Joe: Nu te grăbi. Vrei un pahar cu apă?

Mama: Nu, Joe. Mulțumesc. Sunt bine. Așa că am ieșit repede din mașină și am alergat spre ea, nici nu mai știu când am alergat ultima oară atât de repede. Era acolo, arsă de soare, cu bășici pe frunte, cu rochia trasă invers pe ea – îmi amintesc clar asta pentru că m-am tot gândit dacă a ieșit așa din casă, iar ea, iar ea…

Joe: Te ascult. E OK, Nora.

Mama: E confidențial? Nu-i vei spune lui Bernadette?

Joe: Bineînțeles că nu-i voi spune.

Mama: Doar că Emma nu, ea nu purta… *lenjerie intimă.* Și i-am tras repede rochia în jos înainte să o vadă Denis, iar pielea ei ardea atât de tare, frigea toată. Și ce spunea ea n-avea niciun sens, bolborosea diverse și era ca un jeleu, tot cădea, iar genunchii și mâinile îi sângerau, parcă era ceva desprins dintr-un film de groază.

Joe: Și ce-ai făcut în continuare?

Mama: Denis a spus să o ducem la SouthDoc, pentru că probabil făcuse insolație. A fost o coincidență că Jimmy era de serviciu. Și, desigur, îl știm pe Jimmy de ani buni, a mers la școală cu Denis, era omul de bază al lui Denis, știi asta. E din familie. A spus că Emma a făcut insolație și că nu e prima care o pățise în weekendul ăla, că mulții alții au pățit-o din cauza căldurii. Și am încercat să-i spun că Emmie nu e așa, că Emmie era obsedată să aibă grijă de pielea ei, că și de Crăciun folosea cremă cu factor de protecție 50.

Joe: I-ai împărtășit îngrijorările tale doctorului Fitzpatrick? L-ai rugat să-i facă vreun test?

Nu. Nu. Nici măcar nu m-am gândit, cum să mă fi gândit la asta… Nu știu. Dar cu fiul lui fiind implicat… Nu că ar fi știut el la acea vreme. Nu că noi…

Joe: Dar Emma?

Mama: Ce-i cu Emma?

Joe: A spus ea atunci ceva care ar putea fi relevant pentru caz?

Mama: Nu. Am tot întrebat-o… I-am tot pus întrebări, dar… ea a tot spus că se simțea rău, că nu-și poate aminti ce s-a întâmplat, cum a ajuns acasă, că nu știa de ce zăcea pe verandă. Dar…

Joe: Dar ce?

Mama: Joe, ar fi trebuit să o vezi acolo, pe verandă. Cum zăcea, pur și simplu, acolo. De parcă era un sac de gunoi, gata să fie aruncat.

Eram un sac plin de gunoi, de rahat, de lucruri care nu mai erau necesare, pe care nimeni nu le voia sau pe care nu le-ar mai fi vrut vreodată. Eram murdară. (Ar fi trebuit să fiu aruncată.) Și, în timp ce ascultam, am simțit că mă rup în două, în eu și ea – ea era Emma, Emma O'Donovan, iar eu, Fata din Ballinatoom.

Două zile mai târziu a venit o polițistă să discute cu mine. Purta blugi și un tricou alb. Imediat ce a intrat în cameră am recunoscut-o – era una dintre prietenele cele mai bune ale lui Susan Twomey. (Elaine? Tracey? Jess?) Fusese cu ea după meci și răsese alături de celelalte când Susan mi-a tras bluza în sus și mi-a spus să mă acopăr că, pesemne, îmi era frig. A fost politicoasă, a refuzat biscuiții și ceaiul pe care i le-a oferit mama, a așteptat ca ea să se retragă.

— OK, vă las singure acum. Sunt în bucătărie dacă aveți nevoie de ceva, a spus în cele din urmă mama.

Dar a fost profesionistă, mi-a pus întrebări pe un ton serios.

— A fost totul o neînțelegere, i-am tot repetat. A fost totul o glumă. Mă prefăceam că dorm.

În cele din urmă, după ce a refuzat din nou prăjiturile mamei, m-a întrebat dacă am luat pilula de a doua zi, dacă am fost testată pentru orice boală cu transmitere sexuală.

— De ce ar fi trebuit să facă asta? a intervenit mama. Toți băieții sunt din cartier, vin din familii bune.

La care polițista a ridicat o sprânceană.

Apoi au început să-mi apară din nou bășici. N-am vrut, dar a trebuit să iau o oglindă de mână, am ținut-o în sus. (Carne roz, picioare depărtate. Fotografiile, fotografiile, Bryan a văzut fotografiile, Conor a văzut fotografiile, tata a văzut fotografiile.) Și mi-am văzut rănile deschise, supurând. Am scăpat oglinda. Ar fi trebuit să iau o foarfecă și să le tai, apoi să mă coasă la loc. De ce ar mai fi contat? Oricum, corpul nu-mi mai aparținea.

A trebuit să merg la un medic în Kilgavan. N-am putut să merg la domnul Fitzpatrick, din motive evidente, și n-am putut să dau ochii cu nimeni altcineva din oraș, fiind ceva atât de rușinos, cu cineva cu care m-aș fi întâlnit, în cele din urmă, la supermarket sau la slujba de duminică. Ar fi știut că eram

infectată, pătată, terfelită, *târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă.* Am stat singură în camera aceea rece de așteptare, holbându-mă la un afiș alb-negru, cu o fată care zace, cu machiajul întins pe toată fața. În unul din trei cazuri de viol, victima a consumat alcool. A fost vina ei. (Vina mea. Vina mea.)

— 'Neața.

Ai mei stau la masă și se uită unul la altul, dar se opresc de îndată ce intru în cameră. Tata închide ziarul din care citise și se duce în anexă ca să-l arunce la gunoi.

— 'Neața, Emma, răspunde mama. Ai dormit bine?

Mormăi în semn de răspuns. Tata se apleacă să o sărute pe mama pe obraz, rugând-o să-i dea servieta. Se oprește, de parcă vrea să mă sărute și pe mine pe obraz.

— Pa, spune el. Ne vedem diseară.

(Am șase ani. M-am trezit devreme pentru că e ziua mea și vreau să văd ce cadouri am primit, vreau să mănânc clătite la micul dejun și vreau să fiu răsfățată mult. Toți cei de la școală vor vrea să stea lângă mine azi, la prânz. Toți vor vrea să fie prietenii mei cei mai buni. Vor veni la petrecerea de ziua mea, chiar dacă nu voi avea un magician, un castel gonflabil și o fântână de ciocolată, așa cum a avut Ali. „De ce nu pot avea și eu o fântână de ciocolată?", i-am întrebat pe ai mei, în timp ce mama îmi prindea părul cu un elastic roz. Tata m-a îmbrățișat. „Tu ești cea mai drăguță fată din Ballinatoom. N-ai nevoie de o fântână de ciocolată". Mă privesc în oglindă, „întotdeauna vei fi fata tatei, știi asta, nu?", mi-a spus el. „Întotdeauna vei fi prințesa mea.")

„Dar de ce te-ai dus acolo?", m-a tot întrebat el în primele săptămâni după ce s-a întâmplat. „De ce ai băut atât de mult, Emmie? Și, în primul rând, de ce erai în patul ăla, Emmie? Am crezut că te cunosc mai bine. Am crezut că te-am educat mai bine de atât. De ce, Emmie?", m-a tot bombardat el cu întrebări, oprindu-se doar când începeam să plâng. „Lacrimi de crocodil", mi-a tăiat-o el. „Of, pleacă din fața mea! Nici nu pot să mă uit la tine".

Prima oară am încercat în dormitor. Am închis ușa. Am luat un prosop și l-am pus sub mine. Nu voiam să fac mizerie.

O să termin cu toate astea.

Când m-am trezit, eram la spital și Bryan era lângă mine. Plecase de la Universitatea din Limerick de îndată de auzise, mi-a spus el.

M-a ținut de mână, avem bandajate cicatricile de la încheieturile mâinilor, iar ai noștri erau în spatele lui.

— Emmie, te rog, te implor... a spus Bryan, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

Dar tata i-a retezat-o imediat.

— Ajunge, băiete!

Am mers acasă și n-am mai vorbit despre asta. (Până s-a întâmplat iar.)

Mama așteaptă până auzim cum tata închide ușa.

— Pastilele tale.

Mi le pune în palmă. De fiecare dată când o privesc, mi se pare că ridurile și cearcănele ei sunt tot mai pronunțate. Îmi amintesc cum mă uitam la ea, când eram mică, în timp ce-și masa fața, aplicându-și straturi de creme și geluri. „Trebuie să ai mereu grijă de tine”, spunea ea. „Nu pot să am pretenții ca taică-tu să fie interesat de mine dacă nu mă îngrijesc”.

— Limba?

Încuviințează din cap, în cele din urmă.

— Bravo. Și ai vreun plan pentru azi?

Ce-ar vrea să-i răspund? C-o să mă văd cu fetele la prânz, că poate o să merg la Style Magpie să-mi iau o ținută pentru seara asta? Ceva provocator, care îmi va evidenția corpul; o ținută perfectă care îi va atrage atenția unui tip pe care am pus ochii? *Târfă, mincinoasă, cățea, curvă, parașută.* Vrea să mă plâng cumva din cauza temelor, să o implor să-mi dea cincizeci euro ca să-mi iau o sticlă de vodcă?

— Niciun plan, îi spun.

Se ridică și ia o cârpă de vase de pe chiuvetă și face cercuri mici pe tejghea, timp de câteva secunde.

— Unde-i fratele tău?

— Încă în pat, cred, spun eu, uitându-mă la cutia cu cereale de pe masă.

Recapitulez cu grijă rutina de zi cu zi. Ia cutia, pune cereale în castron, toarnă lapte. Ia lingura și mănâncă – cerealele n-au niciun gust în gura mea uscată. Dacă cineva încetează să mai mănânce, poate supraviețui treizeci de zile. Pe *Wikipedia* scrie că moartea prin deshidratare e mai rapidă, dar mai dureroasă.

În timpul stadiului final al deshidratării, pot apărea simptome precum dureri de cap și crampe la picioare. Deshidratarea e greu de suportat și necesită răbdare și determinare, de vreme ce durează câteva zile sau chiar câteva săptămâni în unele cazuri. Cei ce mor din cauza deshidratării își pierd, de obicei, cunoștința și se pot confrunta cu episoade de delir sau cu modificări ale valorii sodiului din organism. „Mi-ai spune dacă ai mai avea intenții de sinucidere, nu-i așa, Emma?”, mă întreabă terapeuta la fiecare ședință. Îi zâmbesc și îi spun că da. Mint. Niciodată nu i-aș spune asta. Ar încerca să mă oprească.

— Emma? Emma, mă asculți?

O surprind pe mama cum se uită la mine.

— Scuze. Ce-ai spus?

— Spuneam că mă întâlnesc cu Sheila la unsprezece să bem cafeaua împreună. Ești OK dacă rămâi singură?

— Am crezut că trebuia să vină aici.

— Da, păi, trebuia, zice ea, zâmbind stânjenită. Dar a spus că azi are chef de Cake Shack.

— Bine.

Aștept să coboare scările, ca să mă pot strecura în anexă. Mă așez pe vine și încep să scotocesc prin coșul de gunoi ca să văd ce-a ascuns tata acolo, îmi șterg de halat mâinile lipicioase de la miere și sosul de roșii. „Ți-am spus de atâtea ori, Nora, te rog, clătește recipientele înainte să le arunci în coș. Dumnezeule, chiar e atât de greu să-ți amintești asta? Ți-e atât de greu, Nora? Acum trebuie să fac totul de unul singur?” înșfac Ballinatoom News, mă ridic repede și încep să-l răsfoiesc. În secțiunea sportivă se vorbește despre șansele echipei de a câștiga campionatul anul ăsta. Anul trecut, Sean și Paul au jucat tot la seniori. Paul a început câteva meciuri din campionat, la insistențele lui Ciarán O’Brien, o parte din mulțime a început să aplaude când a fost introdus pe teren – asta a susținut cineva într-o intervenție telefonică în emisiunea lui Ned O’Dwyer. Dar, când cazul meu a început să ia amploare, tatăl lui Ali a amenințat că va retrage sponsorizarea din partea Farmaciilor Hennessy dacă cei doi nu vor fi puși pe tușă tot restul sezonului. Au pierdut în fața echipei din Kilgavan în sferturile de finală, mai repede ca niciodată. În acea seară, telefonul de acasă a sunat. Apelantul a închis când am răspuns. A sunat din nou. A închis.

Am stat așa în tensiune până la ora unu noaptea, când mama a răspuns la telefon – am ascultat-o din capătul scărilor.

— Cine e? a întrebat ea, cu tremur în voce.

Chiar și de la distanța la care mă aflam am putut să aud huiduielile și țipetele de la celălalt capăt al liniei. Ne-am băgat cu toții în pat. Dar telefonul a sunat din nou. Apoi a început să sune insistent soneria de la ușă și am auzit hohote de râs când au luat-o la fugă, înainte ca tata să-i poată prinde.

— Sună la poliție, i-a spus mama, care deja devenise isterică.

Tata i-a spus să se calmeze, că nu putea să sune poliția doar din cauza farselor unor copii proști. Și ne-am prefăcut că ne culcăm la loc.

A doua zi, tata a fost epuizat, dar a mers la serviciu. A spus că a făcut niște greșeli stupide.

(Vina mea.)

Răsfoiesc ziarul (o poză cu Bernadette și Sheila la un eveniment de caritate – unde e mama?), în mijlocul paginii e o pată de ulei care face hârtia transparentă. Mă opresc brusc, am găsit ce căutam. „Cum mulți dintre cititorii mei loiali știu”, scrie Veronica Horan, „scriu de ceva timp despre degradarea sistemului de valori din Irlanda. Răsfățați și crescuți cu indulgență de părinții lor în perioada Tigrului Celtic[18], tinerii de azi nu au sentimentul comunității sau al datoriei civice. Și asta se poate vedea cel mai bine în cazul fetelor tinere. Le puteți vedea sâmbătă seara împiedicându-se pe tocurile lor înalte, cu fuste atât de scurte, încât le puteți vedea chiloții. Asta în cazul în care poartă lenjerie intimă. Puteți să invocați toate nonsensurile alea despre egalitatea de drepturi, dar adevărul este că femeile trebuie să fie responsabile și să-și poarte de grijă. Dacă vor continua să poarte haine atât de obscene, dacă vor continua să bea atât de mult, încât abia se vor ține pe picioare, atunci trebuie să suporte consecințele. «Fata din Ballinatoom» ar trebui să-și pună câteva întrebări. A forțat-o cineva să bea atât de mult? A forțat-o cineva să ia droguri, așa cum s-a presupus că s-a întâmplat? Nu. Și totuși ea ne spune că de vină sunt patru băieți tineri. Acești tineri susțin în continuare că sunt nevinovați, iar eu îi cred. N-am mai întâlnit un astfel de caz. Am văzut cum li s-au distrus viețile, ce efecte au avut

[18] Face referire la perioada de prosperitate a economiei Republicii Irlandei de la mijlocul anilor 1990 până la finalul anilor 2000, pe fondul investițiilor străine (n.t.).

asupra familiilor lor aceste acuzații odioase. Mama unuia dintre ei, care a pierdut un fiu în urmă cu mulți ani, a suferit o cădere nervoasă. I-a spus ceva Fata din Ballinatoom care să-i aducă alinare acestei femei? Nu cred. Mă îndoiesc că îi pasă de consecințele acțiunilor ei asupra comunității, care este distrusă de la rădăcini”.

— Ce e aia?

— Doamne! tresar eu speriată.

E Bryan care s-a strecurat în spatele meu, cu un castron de cereale în mâini. Poartă un maiou gri și pantaloni vechi de fotbal.

— M-ai speriat.

— Scuze.

Pune castronul pe mașina de spălat și se întinde să-mi ia ziarul din mână.

— De ce citești asta aici? mă întreabă el și își aruncă ochii prin articol.

Când ajunge la ultimele rânduri, își strânge buzele de furie atât de tare încât aproape că nu i se mai văd.

Mama revine în bucătărie într-o bluză elegantă și pantaloni, cu o bentiță pe cap. Caută prin sertare și sub o grămadă de reviste vechi și scrisori nedeschise, până când își găsește cheile de la mașină.

— OK, copii, am plecat…

— Ai citit asta? o confruntă Bryan, ținând în sus ziarul unsuros și pătat.

Aud un pocnet în genunchi când mă ridic și merg după el, rezemându-mă de cadrul ușii de la anexă.

— Da, recunoaște mama.

— Și n-aveai de gând să-mi spui?

— Ce să-ți spun?

Bryan se holbează la ea.

— Ce-ar fi trebuit să spun? repetă ea. Sunt surprinsă că n-ai auzit de la unul dintre prietenii tăi, oricum, zice ea și îi smulge ziarul din mâini. O cădere nervoasă. Vai, ce mi-aș fi dorit și eu să-mi permit o cădere nervoasă. Și să mă folosesc de amintirea bietului John Junior ca publicul să empatizeze cu mine, de parcă asta ar fi vreo scuză pentru ceva, de parcă…

Toată lumea știe că Deidre Casey nu și-a revenit niciodată după ce a murit John Junior. Casa lor a devenit de atunci

neprimitoare, cufundată într-o tăcere apăsătoare. Jennifer a stat mai mult cu noi. „E drăguț să faci parte dintr-o familie *adevărată”,* ne spunea ea.

— John Senior trebuie să-și gătească singur, i-a zis Sheila Heffernan cu dispreț mamei, acum câțiva ani. Și asta după o zi grea de muncă la fermă.

— Of, Sheila, i-a zis mama. A pierdut un copil. Nu există pierdere mai mare.

Mă întreb dacă mai simte asta. Poate că își dorește să fi murit și eu. Ar fi fost o durere mai mică decât să mă privească în fiecare zi, știind că vede doar o carapace, că Emmie, adevărata Emmie, nu se va mai întoarce niciodată și că există o nouă Emma, pe care trebuie să învețe să o iubească?

Poate că toți ar prefera să fiu moartă.

Poate că toți își doresc ca Bryan să nu mă fi găsit.

Poate că speră că a treia oară va fi cu noroc.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus, i-o taie furios Bryan, îndepărtându-se de ea și mergând sus.

— Cu ce te-ar fi ajutat? Jennifer nu vorbește cu tine, nu-i așa? Ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu această familie și noi nu vrem să avem nimic de-a face cu a ei, așa că *maturizează-te,* Bryan, îl urmează mama pe hol, stând la baza scărilor și țipând la el. Unde îți este loialitatea? Aici discutăm despre *sora* ta…

Bryan trântește ușa dormitorului.

Se întoarce fără tragere de inimă în bucătărie, toată transpirată.

— Ah, nu *te* uita așa la mine, pentru numele lui Dumnezeu! *Te* apăram, nu? Nimic din toate astea, nici măcar… zice ea, oprindu-se exact la timp.

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu erai tu.

Mă simt ca atunci când eram mică și m-am pierdut de mama într-un magazin foarte aglomerat. M-am uitat în sus, la doamna de lângă mine, îmbrățișându-i genunchii, dar apoi mi-am dat seama că nu era mama și mi s-a pus un nod în gât. Totul în jur s-a oprit, toți treceau pe lângă mine cu încetinitorul de parcă mergeau prin apă, iar în acel moment am crezut că n-o s-o mai găsesc pe mama, că n-o s-o mai văd vreodată.

*

— Emma. *Emma.* Trezește-te.

Simt o mână pe umăr, care mă trezește din vis. Deschid un ochi, îl văd pe Bryan și clipesc, acea nuanță de gri a reveriei prinde forme, culori. Amintiri pe care vreau să le uit. Întorc privirea.

Îmi doresc să fi fost moartă. Gândul ăsta îmi oferă alinare.

— De ce dormi? E abia ora trei după-amiaza.

— Eram obosită. Mama a plecat să se întâlnească cu Sheila, fără să pună lacătul la dulapul cu medicamente. Am luat un somnifer, numărând câte au rămas. Douăzeci și șase de pastile mici și albe. Probabil era un recipient abia început.

Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece, treisprezece, paisprezece, cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece, douăzeci, douăzeci și unu, douăzeci și doi, douăzeci și trei, douăzeci și patru, douăzeci și cinci, douăzeci și șase. Mă uit la toate cum stau în palma mea.

(Sunt moartă.

Va fi o înmormântare.

Oamenii vin. Plâng.

Le va părea rău.

Îmi vor fi iertate păcatele?)

Dar nu m-a lăsat inima să-l pun pe Bryan din nou în situația asta.

Mama mi-a spus mai târziu că el m-a găsit la a doua mea tentativă. A țipat când m-a văzut. A sunat la ambulanță. Mi-a băgat degetele pe gât ca să mă facă să vomit. A crezut că sunt moartă. Și tot el a fost singurul pe care l-am văzut lângă mine când m-am trezit. „Te rog, Emmie”, mi-a spus el. „Te rog să nu mai faci asta. Promite-mi”.

I-am promis. (Dar n-am vrut să mă opresc. Nu vreau să mă opresc din a încerca.)

(Vreau să termin cu toate astea. Vreau ca totul să se termine.)

— Bine, zice el acum.

Aud cum scaunul meu de birou se rotește pe podea, îi simt genunchii în spate, când se așază lângă mine pe pat.

— Și, ai vreun plan pentru azi?

Am ochii întredeschiși, îmi amintesc de pozele alea. (Bryan a văzut pozele.) Carnea roz. Picioare depărtate. Târfă, curvă, parașută.

— Sau diseară? insistă el. Mi-ar plăcea să merg la cinema. Vrei să mergi?

— Nu, spun eu. N-am chef.

— Dar ce zici dacă mergem la Centrul de artă? zice el, deși detestă teatrul. Ți-ar plăcea, nu-i așa?

Face o pauză ca să-și verifice telefonul din nou.

— Mole? Molly?

— Se pronunță Moll.

— Ce zici, mergem? Ți-a plăcut piesa cealaltă, nu?

Anul trecut, am văzut *Juno and the Paycock,* produsă de Toom Player. Am ajuns la centru cu zece minute înainte de spectacol, Bryan s-a albit la față când și-a dat seama că scenaristul era Sean O'Casey și mi-a aruncat o privire ca să vadă dacă am observat și eu asta. Atunci credeam în continuare că totul avea să se termine.

— Rahat, a spus Bryan când i-a sunat telefonul, pe al cărui ecran a apărut o poză cu Jen. Trebuie să răspund.

S-a îndepărtat. Un șuvoi de oameni m-a împins din spate.

— Scuze, am spus când am dat peste cineva.

Apoi mi-am dat seama că era Danny, taximetristul, cu o mână după gâtul unei fete care se vedea că avea urme de bronz fals pe coate. Nu s-a întors, era prea ocupat să se certe cu vânzătoarea de bilete. S-a înfuriat când i s-a spus că nu mai erau locuri.

— Am două bilete în plus, le-am spus eu.

Trebuiau să vină și ai noștri, dar s-au răzgândit în ultimul minut. Așa că am mers doar cu Bryan, fără să menționăm ceva despre ochii roșii și umflați ai mamei sau despre chipul împietrit al tatei. Danny, taximetristul, s-a întors profund dezgustat când m-a văzut.

A întrebat-o din nou pe tipa de la casa de bilete:

— Ești sigură că nu mai sunt bilete? Deloc?

Ea s-a uitat la el, apoi la mine, apoi din nou la el.

— N-ai auzit-o pe fata din spatele tău? Are două bilete disponibile.

— Ba da, a zis el. Dar nu sunt atât de disperat.

Între timp s-a întors și Bryan.

— Bryan, omul meu, a sărit pe el Danny de cum l-a văzut, înghiontindu-l ușor în umăr. Care e treaba cu biletele de rezervă?

Bryan i le-a dat, fără să accepte banii pentru ele.

— Neah, sunt plătite de părinți, nu-ți face griji.

Danny i-a promis o cursă gratis până acasă data viitoare când va ieși în oraș. Am intrat în sala întunecată de teatru și nimeni nu s-a întors să se uite la mine, cei mai mulți oameni din public erau de vârsta mamei și tatei și probabil că nu au văzut pagina Emma Ușuratica. (Nu au văzut-o, bărbatul acela nu se uită la tine, nu se uită, nu se uită, nu se uită. Nu ți-a văzut sânii și nu s-a gândit că sunt prea mici. Carne roz și picioare depărtate. Nu a comentat că măcar ai un cur mișto. Oprește-te, oprește-te, oprește-te, oprește-te.)

— Ești în regulă, Emmie? m-a întrebat Bryan când ne-am așezat.

— Sunt OK, i-am răspuns eu automat.

Danny și partenera lui au stat exact în fața noastră, unde ar fi trebuit să stea părinții mei. S-a aplecat să-i șoptească ceva. Ea a râs înfundat, întorcând ușor capul ca să se uite spre mine. (Am crezut că Danny mi-e prieten.)

Târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă. Luminile s-au stins, iar noi ne-am ridicat pentru imnul național. *Târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă.* Cortinele s-au ridicat și actorii au apărut pe scenă. *Târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă.* În pauza dintre acte am băut ceai și am cumpărat bilete pentru tombolă. Au spus că era pentru o cauză nobilă. *Târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă.* În mașină, în drum spre casă, Bryan m-a întrebat ce părere am avut despre piesă, dacă mi-a plăcut, dacă am fost încântată să ies. Și mi-am dat seama că el nici măcar nu observase.

— Nu prea am chef de teatru în seara asta, îi spun eu acum, încă ghemuită într-o parte, cu fața la perete.

Se întinde să-mi pună mâna pe umăr și simt cum mi se pune un nod în gât, mi-e tot mai greu să respir. E doar Bryan, îmi spun, dar nu pot, nu *pot,* și trebuie să-l îndepărtez de mine.

— Toată lumea se uită mereu la mine, mă trezesc eu că-i șoptesc.

— Mereu s-a uitat lumea la tine. Îți amintești când eram copii? Mama nu putea să ne ducă în parc să hrănim rațele fără să o oprească douăzeci de oameni și să-i spună că ar trebui să fii fotomodel.

Îmi plăcea înainte. Îi încurajam.

(Poate că eu mi-am căutat-o.)

— Nu merg, Bryan. Las-o moartă.

Închid ochii și încep să număr în gând. Abia ajung la cinci și aud ușa închizându-se ușor după el.

— Unde e tata? o întreabă Bryan pe mama la cină. N-ar fi trebuit să ajungă acasă până acum?

— A mers la pub să bea ceva.

„Cu cine?”, aș vrea să o întreb. Cu cine mai iese el să bea de când Ciarán O’Brien i-a declarat război? (Vina mea.)

— Poate mergi să bei ceva cu el, spune ea. Sunt sigură că i-ar plăcea.

— Nu, mulțumesc, zice Bryan.

Îmi zâmbește. Și brusc îi văd doar dinții. „Ca să te pot mânca mai bine, draga mea”. Și simt cum mi se pune un nod în gât. Trebuie să respir normal. Cu Bryan sunt în siguranță. Bryan e bun. Bryan nu m-ar răni niciodată.

— Ești sigur? îl întreabă ea, iar Bryan încuviințează din cap.

Oare vrea să iasă să bea ceva?

Număr lucrurile pe care le-ar fi făcut dacă nu aș fi declanșat eu totul.

1. Ar ieși cu Jen.
2. Și-ar aminti cum arată un zâmbet sincer.
3. S-ar simți bine.
4. Ar fi normal.

Ar putea fi fericit. Cu toții ar putea fi fericiți.

— OK, atunci. Mergeți amândoi la televizor, cât strâng eu de aici, spune mama, întinzându-se după paharul ei.

Bryan ridică o sprânceană, dar eu scutur din cap. E amuzant cât de repede ne-am acomodat cu această viață nouă, cu această mamă nouă.

— La ce vrei să te uiți? mă întreabă Bryan în timp ce se aruncă pe canapea și desface punga de Doritos pe care a luat-o din bucătărie.

Îmi întinde punga, în timp ce mă așez lângă el, strângându-mi picioarele sub mine. Dau din cap că nu vreau.

Butonează telecomanda. Mama și tata au cedat, în cele din urmă, și au luat o antenă-satelit, după toți anii în care au spus că „va fi doar o distragere, e nesănătoasă pentru creșterea adolescenților. Ar trebui să ieșiți afară cu prietenii voștri, să luați aer proaspăt”.

— La ce vrei să te uiți?

Nu răspund, iar tăcerea devine și mai apăsătoare, creând o prăpastie între noi.

— Emma, spune el iar. Emmie, încerc, OK? Nu poți să te străduiești și tu?

Dar eu nu vreau ca el să se mai străduiască. Nu vreau să fie nevoit *să se străduiască* tot timpul.

Se întinde ca să mă ia de mână. Sunetul respirațiilor noastre umple camera. Respirația lui, apoi a mea, respirația lui, apoi a mea, un beat sincronizat.

— Emma?

Vrea să audă că sunt OK. Are nevoie să știe că nu voi face nimic stupid.

— Merg la culcare.

— Dar ai dormit aproape toată ziua… protestează el, în timp ce eu ies din cameră.

Mama închide frigiderul când eu intru în bucătărie.

— Ah, ești doar tu.

Își duce mâna la inimă, răsuflând ușurată, și deschide ușa frigiderului din nou, scurgând în pahar ce-a mai rămas în sticla de vin.

— Vreau să-mi iau somniferul.

Încuviințează din cap. Nu spune „Dar e prea devreme” sau „De ce vrei să mergi la somn așa devreme?” sau „Vrei să vorbești despre ceva, Emma?”. Ia cheia mică de la lănțișorul pe care îl la gât, se ridică pe vârfuri ca să ajungă la dulapul în care înainte erau doar remedii naturiste și plasturi, vitamine expirate și sirop de tuse, dar care acum arată ca o minifarmacie, cu nenumărate recipiente goale, cu „Farmaciile Hennessy” inscripționate pe ele.

— Ce…? spune ea când găsește dulapul deschis.

Mă privește cu coada ochiului ca să vadă dacă am observat, iar eu mă prefac că nu înțeleg ce vrea. Scoate sticluța galbenă și simt că mă relaxez doar când o văd. Le numără.

— Credeam că sunt douăzeci și șase.

— Nu știu, zic eu, smulgându-i pastila.

— Limba?

I-o arăt cu plăcere.

Duminică

— ’Neața, zic eu când intru în bucătărie, iar Bryan se uită sugestiv la telefon. Sau ar trebui să spun bună ziua?

Mă forțez să-i zâmbesc. Contează foarte mult pentru el asta, faptul că mă poate face să zâmbesc. Mă întreb dacă știe că mă prefac. Mă întreb dacă preferă asta.

— E o dimineață plăcută, spune el.

Ploaia s-a oprit și întreaga cameră e scăldată de razele soarelui, dar e prea luminoasă. Iese la iveală toată mizeria, se văd petele de pe geamuri, mucegaiul de pe blat, firimiturile din spațiile dintre plăcile de gresie. Precious linge podeaua. Când i-au dat mâncare ultima oară?

Bryan e așezat la masă, poartă aceleași haine de ieri, pantaloni de trening și un tricou vechi al echipei din Ballinatoom, dându-și șuvițele creț din ochi, în timp ce mănâncă un sandvici și se uită la ziarele de duminică împrăștiate pe masă. Ar trebui să se bărbierească.

— Bleah!

Scoate din gură o bucată mică de folie alimentară pe care a mestecat-o din greșeală și dă la o parte și restul ambalajului înainte de a lua o altă înghițitură.

— Ți-am luat și ție unul, spune el după ce înghite. E pe blat. E vegetarian, doar ouă și ciuperci într-o chiflă integrală.

Îmi amintesc de zilele în care îmi păsa de sănătatea mea.

— Le-am spus să spună în el Ballymaloe Relish, în loc de ketchup. Îți place, nu-i așa? E mai bun pentru tine decât ketchupul. Nu-i așa, Emmie?

Nu-mi mai spune „Emmie”, asta aș vrea să-i zic. Eu sunt „Fata din Ballinatoom”. Sunt *fata aceea.*

— Mersi.

Iau rola cu folia alimentară și o îndrept spre el. Își împinge scaunul în spate și merge în zona chiuvetei, scoate o cheie din buzunar și deschide dulapul cu medicamente.

— Poftim.

Îmi întinde pastilele, ia un pahar din uscătorul de vase și îl umple cu apă. Mă privește cum înghit.

— Îmi arăți?

Văd cum se relaxează când îi arăt limba. Crede că fiecare pastilă pe care o iau va risipi ceața care mă îndepărtează de el. O vrea pe Emmie. O vrea înapoi pe sora lui, nu o impostoare.

— Hei, ai văzut asta? mă întreabă, arătându-mi o revistă. Karen Hennessy e pe coperta revistei *Sunday Life.*

— Mereu face asta în această perioadă, îi spun.

Karen poartă niște bikini aurii și o perucă lungă până la talie care îi acoperă sânii goi și stă pe un cal imens. I se spune „Noua Lady Godiva[19]”. Ali o să intre în pământ de rușine.

„Vai, slavă Domnului că sunteți aici”, ne-a spus Karen, anul trecut când ne-a deschis ușa și ne-a văzut în fața terasei pe mine, pe Jamie și pe Maggie. „E într-o stare teribilă. Nu știu ce mă fac cu ea”. Ali ne scrisese în dimineața aia, ne implora să mergem și să o salvăm cât de repede posibil când pozele cu mama ei, o versiune topless a Mariei Antoaneta, au început să curgă pe Instagram. Jamie și Maggie au intrat înaintea mea, în timp ce Karen mi-a pus o mână pe umăr, ca să mă oprească. „Ce părere ai despre poze?”, m-a întrebat ea. Și-a scos iPhone-ul și a trecut prin galeria de fotografii. Corpul ei era perfect. Nu mi-ar fi atât de frică să îmbătrânesc dacă aș ști că aș arăta așa. „Sunt ireale”, i-am spus. Ne-am uitat una la cealaltă. Și ea a simțit la fel? Oare s-a gândit că Ali a fost schimbată la naștere și că, de fapt, *eu* ar fi trebuit să fiu fata ei? Eu ar fi trebui să trăiesc cu ea acolo, să împărțim haine și machiaje și să nu fiu nevoită să aud vreodată „E prea scump” și „Știi cât de mult costă?”

Acela a fost ultimul weekend înainte ca totul să se schimbe.

Citesc un pic din interviul de azi. Au întrebat-o despre „Cazul Ballinatoom”. „E sfâșietor”, a spus Karen. „Fiica mea e foarte apropiată de fata implicată, deci nu pot spune prea multe. Am încercat să le ofer libertate ei și bietei sale familii. Nu vreau să o sufoc, știi?”

Dau la o parte revista.

— Nu-ți vrei sandviciul de dimineață?

— Nu mi-e foame.

Bryan se așază lângă mine. Mă uit în farfuria lui cum zeama de la carnea aceea în sânge și sucul de roșii se unesc. Înainte,

[19] Nobilă anglo-saxonă care a trăit în secolul al XI-lea și care, conform legendei, s-a plimbat goală pe un cal pe străzile din Coventry cu scopul de a obține o scădere a taxelor pe care trebuia să le plătească soțul ei (n.t.).

m-aș fi plâns de mirosul cărnii de porc în sânge – „Ești, gen, dezgustător, Bryan” –, dar acum nu mai am energie.

— Ei unde sunt? îl întreb.

— La biserică, răspunde el, în timp ce ia o gură de lapte și întoarce pagina revistei. Ar trebui să ajungă acasă curând.

Ei nu mă mai întreabă dacă merg la biserică.

— La ce oră pleci spre universitate?

În curând, sper. Cel puțin, părinții mei mă lasă singură acum, tăcerea se scurge ca apa printre noi, acoperindu-ne gurile și urechile, înăbușind zgomotul de afară.

— Cred că am să mai stau pe aici un pic.

Îmi vine să îi spun să se întoarcă la Limerick, să evadeze de aici și să nu se mai întoarcă niciodată. Nu e nevoie ca și el să se cufunde în tăcerea asta apăsătoare.

Ușa din față se trântește brusc, iar eu sar, inima începe să îmi bată și mai repede.

— Dumnezeule, Nora, spune tata imediat ce închide ușa. Vrei să te calmezi?

— Să nu îndrăznești să-mi spui să mă calmez, Denis. Să nu *îndrăznești.*

— Ei bine, ce-ar trebui să fac? Ba nu, spune-mi tu exact ce crezi că ar trebui să fac în situația asta?

— E fiică-ia și aș vrea să fii și tu dracului bărbat odată și…

— Hei! strigă Bryan la ei. Eu și Emma suntem aici, să știți.

Fiică-*ta*. Nu, fiica *ta. Fiica ta.* Nimeni nu vrea să mă recunoască. Înțeleg. Nici eu nu m-aș recunoaște. M-aș da primei persoane care m-ar vrea. (Nimeni nu m-ar vrea acum.)

Brusc, pe hol se face liniște, de parcă ei au uitat că eu și Bryan suntem în casă.

— Venim într-un minut, dragule, strigă mama. Doar discutăm despre ceva.

Și continuă să se certe în șoaptă. Apoi auzim cum se deschide ușa din față, o voce răgușită „Nu, Denis, întoarce-te, nu am vrut, sunt…”, apoi cum ușa e trântită. Afară, motorul mașinii e pornit, cauciucurile scârțâie, în timp ce mașina e băgată în marșarier. Se aude o bufnitură pe covorul din hol, un sunet atât de mic, încât ar putea fi ignorat. (Mai ușor de ignorat.) Trec câteva momente. Apoi se aud pași mici pe scări. Nu e amuzant cum putem deosebi membrii familiei în funcție de zgomotul pașilor lor pe scări? Ai lui Bryan sunt lenți dimineața, mai sprinteni

după-amiază, urcă două scări de odată. Ai tatei sunt mai lenți, face fiecare pas cu grijă. Ai mamei obișnuiau să fie rapizi și ușori. Voioși, presupun. Obișnuiau să sune voioși.

O oră mai târziu. Două ore. Cinci ore. Și tata încă nu s-a întors acasă.

Mă ascund în camera mea, așteptând să se facă ora pentru a-mi lua somniferul. Mă uit la filme pe Netflix, din ce în ce mai dure, un pumn în față, un cuțit în gât, sânge și sânge și sânge. Dar nu e suficient. Încep să mă uit la porno. Acum mă uit la canale noi. Mă uit la filmări care sunt catalogate cu „repulsie” și „fără consimțământ”. (Nici ei nu folosesc acel cuvânt.) Caut indicii. Asta mi s-a întâmplat și mie? Așa am arătat? (Carne roz. Picioare depărtate.)

Vreau să le văd și pe fetele astea plângând.

Pot face asta ore întregi. Mă agăț de clipurile astea, mă țin cu picioarele pe pământ și mă asigur că nu mă pierd în larg. (Aș vrea să mă pierd. Mi-aș dori să mă tai în atât de multe bucăți, încât să nu mai rămână nimic din mine.)

I-am promis lui Bryan că voi încerca. (Nu vreau să încerc.)

Citesc revistele pe care Beth le-a trimis în ultimul ei pachet, *Grazia, Vogue* și *Elle,* alături de sărurile de baie de la Lush, împachetate în hârtie cu imprimeu floral de la Liberty, șase pungi cu Percy Pigs și caramele sărate de la Marks & Spencer, o cutie cu ceai proaspăt din Darjeeling de la Fortnum & Mason, două tușuri de ochi BADgal de la Benefit și o cremă de la Elizabeth Arden, Eight Hour. „Pentru draga mea nepoată!”, mi-a scris ea pe una dintre felicitările din papir pe care le cumpără din State, în călătoriile ei de afaceri. „Sper să te înveselească! Cu multă dragoste, Beth XXXXXX”. Nu pare a fi scrisul ei de mână. Probabil că i-a dat un card asistentei ei personale și i-a spus să meargă să cumpere ceva ce i-ar plăcea „unei fete normale de nouăsprezece ani”.

Încerc să-mi amintesc cum e să fii normal.

Dau cu grijă fiecare pagină.

Vreau să memorez aceste imagini noi, să uit de fotografiile alea, de comentariile alea, dar...

Carnea roz e a mea.

Picioarele depărtate sunt ale mele.

Sunt un lucru care trebuie folosit.

Cobor scările cât de ușor pot. Nu vreau să atrag atenția. Vor vrea să discute cu mine și nu mai există cuvinte, există un singur cuvânt, *acel cuvânt,* iar eu nu îl pot spune cu voce tare. Umplu un pahar cu apă ca să-mi potolesc setea. Trag de mânerul dulapului cu medicamente, dar e închis. Strâng pumnii și încerc să respir adânc, cum mi-a arătat terapeuta, dar ceva pulsează în mine. E o gură care îmi cască în stomac, cu dinți ascuțiți și are nevoie, are nevoie, are nevoie, are nevoie. Trebuie să o fac să se oprească.

Inspiră. *Unu. Doi. Trei. Expiră.*

În tăcere, pot auzi ecoul ușor al muzicii, care se strecoară pe sub ușa camerei în care se află televizorul. Mă relaxez ca să ascult.

„Mă împlinești…”

Vocea afonă a mamei se aude peste cântecul acela vechi pe care ea și tata îl iubeau mult. Obișnuiau să râdă de câte ori era dat la radio, dansau în bucătărie, în timp ce eu și Bryan mormăiam rușinați.

„Nimeni nu mai valsează”, le ziceam eu. „Sunteți atât de penibili”.

„Așteaptă și-o să vezi”, îmi zicea mama. „Într-o zi vei avea cu soțul un cântec special, iar copiii tăi vor spune și ei că e *penibil”.*

Am crezut-o.

Acum nu voi mai avea copii. Nu le voi permite să crească înăuntrul meu, unde i-aș putea infecta. Nu i-aș lăsa să crească într-o lume în care li s-ar putea întâmpla lucruri rele, lucruri atât de rele, iar eu n-aș putea să-i protejez.

Tata obișnuia să mă prindă de mâini, să mă ridice în picioare și să mă învârtă, spunându-mi că „Annie’s Song” a fost cântecul pe care au dansat la nunta lor. „Mama ta a fost cea mai frumoasă fată din Ballinatoom”. Apoi îi trimitea un sărut în aer.

„A fost cea mai frumoasă zi din viața mea”, spunea el mereu.

Privesc pe fereastră, dar în parcare e doar mașina mamei.

Mă duc pe hol. Vocea mamei e răgușită. Se oprește des din cântat ca să sughițe.

„Lasă-mă să mor în brațele tale…”

Întoarce capul când deschid ușa, speranța din ochii ei moare când mă vede. E ghemuită pe canapea, masa de cafea e trasă lângă ea, un pahar de vin e pus cu grijă pe margine. Fără suport.

„Emma!”, a strigat ea la mine când am pus pe masa de lemn un pahar cu limonada făcută de ea. „Un suport, te rog. Masa a fost scumpă și nu vreau pete pe ea”. Ali și Maggie s-au uitat în jos, dar am văzut-o pe Jamie rânjind. „În regulă, mamă, așa am să fac”, i-am spus eu, luând un suport, prefăcându-mă că nu-mi pasă.

Lângă ea are o cutie veche de tinichea, cu poze, cele mai multe cu o tentă galbenă, tipică anilor 1970 și 1980, și are albumul lor de la nuntă deschis, în poală. Înainte îmi plăcea să-l răsfoiesc. Coperta groasă din lemn, cu o formă de inimă decupată în față, cu data nunții lor scrisă curbat sub ea. Dădeam cu grijă fiecare pagină, râzând de frizurile lor și de hainele cu talie joasă și cu umerii căptușiți. Toți arătau atât de tineri – stăteau în fața catedralei și îi făceau cu mâna fotografului.

Ar trebui să o întreb pe mama de ce plânge, dar nu vreau să știu. Mi-e teamă. (Întotdeauna mi-e teamă să știu.)

Cântecul se apropie de final, se oprește o secundă, apoi începe din nou. „Mă împlinești…”

— Uită-te la asta, îmi spune mama.

Dar nu vreau să mă apropii. Nu vreau să fiu aproape de ea. Ține în sus albumul, dă la o parte o folie transparentă de protecție și îmi arată o fotografie lipită pe o pagină groasă și crem din album.

— Uită-te la asta. Vezi? Vezi?

Nu așteaptă să răspund, doar își pune albumul înapoi în poală, dând peste pahar, vărsând vin pe pagini. Le șterge cu marginea halatului ei, spunând „La naiba”, în șoaptă.

— Jimmy Fitzpatrick, ce mai faci, băiete? întreabă ea, uitându-se la o fotografie.

Apoi ridică privirea spre mine.

— A fost omul nostru de încredere, știi asta? Știi, Emma?

Bineînțeles că știam asta.

— Ce mai om de încredere, pufnește ea și dă pagina. Ah, și aici ești *tu,* adaugă, ridicând ironic paharul în semn de toast. Dragul meu, scumpul meu părinte Michael. Omul lui Dumnezeu. Omul clerului. Al naibii ticălos.

— Calmează-te, intervin eu, neștiind ce altceva să-i spun.

— Să mă calmez? Calmez? Nu-mi spune tu să *mă calmez.*

— Îmi pare rău, zic eu.

Chiar îmi pare rău.

— Îți pare rău, fredonează ea. Micuței Emma îi pare rău. Biata Emma.

Vreau să plec. Ce-o să-mi mai spună? Mai multe cuvinte care nu vor fi vreodată retrase, mai multe fotografii care nu îmi vor da pace.

— Unde crezi că pleci? spune ea, când sunt deja cu mâna pe clanță.

— Eu doar... am coborât ca să-mi iau somniferul. Dulapul e închis.

— Ah, da. Somniferele tale. Trebuie să le ținem cu lacăt și cheie, nu-i așa? Nu putem să avem încredere că n-o să faci ceva stupid. Din nou.

Nu a vrut să-mi spună asta, îmi zic singură. Nu crede nimic din toate astea.

— Poate că m-am săturat să țin închis dulapul cu medicamente, te-ai gândit vreodată la asta? Poate că mi-ar plăcea să mă relaxez în casa mea, să nu mai stau cu grijă că cine știe ce pui la cale în dormitorul tău. C-o să urc și o să te găsesc într-o baltă de sânge. La toată *nebunia* pe care ai declanșa-o.

— Te rog.

— Ești egoistă, asta ești. Nu-ți pasă dacă o să ne rănești, pe frate-tu, pe taică-tu, pe mine și...

— Te rog, mamă, nu...

— Ce mă rogi? Ce, Emma?

Râde. De ce îmi râde în față?

Nu știu ce să-i răspund.

— Nu știi ce s-a întâmplat azi la biserică? Sunt surprinsă că n-ai văzut pe Facebook.

Azi n-am intrat. Duminicile sunt cele mai dificile – sunt încărcate pozele de sâmbătă-seara, fetele strălucesc ca niște trofee, cu fuste scurte și tocuri înalte, iar eu mă tem atât de tare pentru ele (Nu știu ce li se poate întâmpla? Nu știu că trebuie să fie atente?) și sunt atât de invidioasă. (De ce eu? De ce a trebuit să mi se întâmple mie?) Iar Sean, Paul și Fitzy sunt întotdeauna acolo – zâmbesc și râd mereu. (Le-am distrus viețile.) Zâmbesc și râd, zâmbesc și râd. (Le-am distrus viețile.)

— Deci nu știi despre ce vorbesc? insistă ea, scuturând din cap. Bineînțeles că nu știi. Trebuie să o protejăm pe micuța

Emma. Trebuie să ne asigurăm că micuța Emma e OK, nu-i așa? Dar cum rămâne cu *mine?* Cum rămâne cu mine, Emma? Cine se asigură că eu sunt OK?

Nu știu ce să-i spun. Spune-mi care îmi sunt replicile, te rog.

— A dat mâna cu ei, îmi explică. Chiar s-a dus la ei și au dat mâna. Uneori, chiar îmi doresc…

— Despre ce vorbești?

— Și după ce l-am primit de atâtea ori în casă, continuă ea, ignorându-mă. El te-a botezat. El ți-a făcut prima împărtășanie. Eu am aranjat florile pentru catedrală. Iar el a mers și a dat mâna cu ei.

— Cine a dat mâna cu cine, mamă?

— Ești sigură că vrei să știi? mă întreabă ea, țintuindu-mă cu privirea.

Nu știu ce vreau.

— Pentru că pot să-ți spun dacă chiar vrei să știi, îmi zice. Ei bine? Vrei? Vrei să știi ce s-a întâmplat azi?

Nu mai știu ce vreau.

— Dar n-ar trebui să-ți spun. Nu vrem s-o supărăm pe Emma, nu-i așa?

Intervine o pauză, ne uităm una la cealaltă. Mă privește cu ochi mici.

— Păi, cred c-ar trebui să știi.

Apucă pagina groasă de carton din album și începe s-o rupă.

— Nu! strig eu.

Dar mă ignoră și smulge pagina aceea de album, rupând și cotorul albumului și desprinzând și celelalte pagini, și o aruncă în mine. Marginea ei ascuțită mă lovește drept în frunte.

— Uită-te bine la ea. Omul ăla, omul ăla a ținut un discurs la nunta noastră, a vorbit despre dragoste, blândețe și bunătate…

— Te rog…

— Și știi ce-a făcut azi? Știi?

— Te rog, oprește-te…

— Azi la slujbă a vorbit despre cât de important este să nu-i judecăm pe ceilalți și să le acordăm prezumția de nevinovăție până la proba contrarie. N-a zis niciun nume. Ah, doar n-ar fi făcut asta, nu? Dar toată lumea a știut la cine se referea, iar eu și tatăl tău am stat acolo ca proștii în primul rând, asta după ce am dat cincizeci de euro pentru cutia milei.

Toți sunt nevinovați până la proba contrarie. Dar nu și eu. Sunt o mincinoasă din start și trebuie să demonstrez că spun adevărul.

— De parcă ne mai permitem să dăm așa cincizeci de euro, când nu știm dacă taică-tu o să fie concediat…

— Poftim? o întrerup, simțind cum mi se pune un nod în gât și nu mai pot respira.

Tata o să-și piardă slujba? (Vina mea.)

— Și toată lumea se holba la noi și șușotea…

— Te rog, mama…

— Și am trecut pe lângă Ciarán O'Brien, ca să-mi iau împărtășania, iar el mi-a făcut cu ochiul, chiar mi-a făcut cu ochiul…

— Nu vreau să…

— Și apoi, ah, stai așa, păstrez ce-i mai bun pentru sfârșit, domnișoară. Doar așteaptă s-auzi asta. Apoi părintele Michael a așteptat la ușa bisericii până când Sean Casey și Paul O'Brien…

(Ce căuta Paul O'Brien la biserică?)

— …au ieșit și a dat mâna cu ei, spunându-le că îi pare rău.

Părintele Michael a fost monseniorul din Ballinatoom timp de douăzeci de ani. El m-a botezat, el mi-a ascultat spovedaniile, lui i-am înșirat certurile pe care le-am avut cu Bryan, lui i-am spus am găsit o bancnotă de cinci euro, după canapeaua din sufragerie, despre care nu le-am spus alor mei. El mi-a ascultat prima spovedanie și mi-a dat prima împărtășanie. Venea la noi acasă și lua cina, spunându-mi cât de drăguță eram. Odată, după ce a terminat de mâncat și mi-a dat farfuria, mi-a zâmbit și mi-a spus că, într-o zi, voi fi soția unui bărbat norocos.

Dar acum nu mă crede. Nimeni nu mă crede.

— E destul de evident de partea cui a ales să fie, zice mama. Și nu e de partea ta.

A ta. Nu a noastră.

Încerc să mă gândesc la ce mi-a zis terapeuta. Nu vei muri, Emma, e doar un atac de panică. Când inspiri, gândește-te la toți cei care te iubesc, *târfă, mincinoasă,* iar când expiri, gândește-te că scapi de frică, *curvă.* Apoi de la capăt. Iubire, *cățea,* frică. *Parașută.*

Încerc să-mi amintesc, dar nu-mi vin în minte decât cuvântul ăla, fotografiile și comentarii alea (Are sânii mici, nu-i așa?) și nu pot să mă gândesc la altceva.

Târfă, mincinoasă, curvă, cățea, parașută.

Mă întorc. Trebuie să ies din cameră. Trebuie să merg sus, să-mi trag pătura peste cap și să mă scufund în întuneric, ca și cum aș plonja în apă și aș fi în cădere liberă.

Dar nu pot. Simt rușine până în măduva oaselor, rușinea asta mă trage în jos și nu mă lasă să merg. Mi-l imaginez pe părintele Michael cum dă mâna cu ei și nu știu dacă pot trece peste asta. Vreau ca totul să se oprească. Vreau să nu mai fie publicate articole de opinie despre cazul meu, vreau să nu mai primesc telefoane la ora trei noaptea, vreau să nu mai văd pe Twitter hashtagul #OcredpeFatadinBallinatoom.

Toți acei străini care cred că eu sunt o victimă, că n-am nicio vină. (Și nu sunt singurii.)

Mă uit la venele mele. (Vreau să sângereze.) Îmi imaginez cum se scurge viața din mine, cum corpul nu mai are vlagă și totul se termină.

Mama suspină adânc.

— Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, repetă ea, implorându-mă să-i vorbesc. Te rog, nu-i spune lui taică-tu, te rog, Emma, n-am vrut să-ți spun nimic din toate astea, jur.

Ba a vrut. Vrea să mă rănească pe atât de mult pe cât o face.

— Te rog, Emma? Promite-mi. O să mă omoare. Ei bine, nu știu ce-o să-mi facă.

O să divorțeze, cred eu. O să-și facă bagajele și o să plece din casa asta, fără să se uite în urmă. Și o să fie fericit pentru că o să aibă, în sfârșit, o scuză să evadeze. O să te lase singură cu mine.

— Nu mai rezist, spune ea. Pur și simplu, nu mai rezist, nu mai pot, Emma, nu mai rezist, nu mai pot.

Se bâlbâie în timp ce mă uit fix la o fotografie de pe perete. Suntem noi patru, e făcută înainte ca Bryan să termine liceul. Părem fericiți.

Îmi vine să o smulg de pe perete și să o rup.

Mama plânge înăbușit, apoi mai tare, după care scâncește ușor.

Aud zgomote, ceva greu lovește podeaua, apoi mama începe să-și revină, nu mai suspină îndurerată, ci oftează profund. Aștept până o aud cum sforăie, apoi mă întorc să mă uit la ea. E întinsă pe canapea, cu gura întredeschisă, i s-a format o gușă mică din poziția în care stă. Paharul i-a căzut pe piept, în timp ce

vinul i-a pătat rochia. Mă aplec și strâng toate paginile cu fotografii din album și ascund după canapea paharul cu vin, ca să nu-l vadă tata când se întoarce. Scot o poză veche din album. Tata are în mână o halbă de bere Murphy's, cealaltă mână e în ghips, din cauza unui os rupt în timpul unui meci organizat de GAA. Mama poartă o rochie largă, are un colier lung cu perle și ține spre cameră un paharul cu suc de portocale. Sunt atât de tineri.

Iau de pe canapea pătura cu imprimeu și o scutur. O învelesc pe mama până la bărbie, iar ea se ghemuiește ca un copil. Plec cu greu de lângă ea.

— Ce faci? îl întreb pe Bryan când ies pe hol.

Îl surprind pe Bryan cum închide ușa camerei mele, cu un laptop sub braț.

— Ce făceai în camera mea?

— Nimic.

— N-ai voie să intri cât nu-s acolo. Am nevoie de intimitate.

Nu mai am încuietoare la ușă, a scos-o după ultima… după ultima tentativă.

— Ăla e cumva al meu? îl întreb, arătând spre laptop.

— Scuze, zice în timp ce maxilarul i se încordează. A trebuit să… încearcă el să explice, dar se oprește. Ei bine, am fost nevoit, nu erai acolo.

— Ăla e al meu? repet.

— Da, zice el pe un ton ascuțit, apoi tușește ca să-și dreagă glasul. Și, mda, mă întrebam dacă îmi poți împrumuta puțin laptopul.

Am nevoie de el. Am nevoie de el ca să uit de cearta cu mama și de celelalte fotografii, de fotografiile și de comentariile alea și *nu, nu, nu.* Am nevoie de el.

— Păi, îi zic eu, încercând să fiu calmă, dar simt cum mi se pune un nod în gât din cauza panicii. Nu pot să adorm și mă gândeam să mă uit…

— Nu! țipă el, iar eu mă dau în spate. Oricum, nici n-ar trebui să ai acces la el, nu?

— Ce-ai pățit?

— Vreau doar să-mi dai puțin laptopul.

— Dar ai laptopul tău.

— Aha, știu. Dar e, ăăă, e, ăăă…

— Ce e?

— Stricat. E stricat, zice el, înghițind în sec. Și trebuie să mă documentez pentru un proiect.

— Un proiect?

— Aha.

— Ce fel de proiect?

— Cum adică ce fel de proiect?

— Păi, despre ce e? Pentru ce materie e? Lucrezi în grup sau…

— E doar un proiect, OK? mi-o taie el. Doar un proiect pentru facultate. Punct.

— OK, cedez eu, căci nu-mi place când Bryan se înfurie. Ia-l. Te poți loga ca vizitator. Nu-ți dau parola.

Închid ușa de la dormitor, merg la masa de toaletă și scotocesc în sertarul de sus. Acolo e un maldăr cu jurnale, caiete ieftine cu copertă tare, pe care mama le cumpără pentru mine. Terapeuta spune că ar trebui să țin un jurnal ca să trec mai ușor peste experiența asta. Ca o formă de a-mi aminti. Toți vor să-mi amintesc ce s-a întâmplat. (Dar eu nu vreau să-mi amintesc.)

Am ascuns telefonul sub toate caietele alea. Mama a uitat să mi-l ia. Din nou. Stau pe jos, rezemată de ușă, în caz că Bryan se întoarce.

Am treizeci de e-mailuri noi. Mă uit prin ele (m248sh@hotmail.com, thisbetheverse@gmail.com, youareaslutandeveryonehatesyou@gmail.com). Recunosc doar două nume, pe restul le șterg. Cum de mi-au aflat adresa nouă? Unul e de la Conor.

Emmie.

M-am gândit la tine azi. Te-am văzut coborând din mașină vineri-seară. N-aveam de gând să spun nimic… Nu știu de ce îți zic asta acum. A fost drăguț să-ți văd chipul. Mi-e dor de tine. Te pup.

Citesc e-mailul de trei ori, înainte de a mă convinge să-l șterg. Celălalt e-mail e de la Maggie.

Hei, scumpo.

Ascultă, voiam doar să-ți spun să ignori toate porcăriile de pe Facebook, oamenii sunt atât de patetici. E un oraș plictisitor, n-au ce altceva să facă, știi asta, da? Te rog, sună-mă. Chiar vreau să te văd și să mă asigur că ești OK. Și vreau să vorbesc cu tine despre ceva.

Te iubesc. Pupici.

Ies de pe adresa de e-mail și deschid aplicația de Facebook. Am aproape o sută de mesaje noi, dar nu le citesc. Știu că miar încuraja gândurile negre. *Omoară-te. Fugi. Pleacă de aici pentru totdeauna. Toată lumea te urăște. Târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă.* Le-am promis alor mei că-mi închid toate conturile, dar nu pot. Aș dispărea. Ca și cum n-aș fi existat niciodată. (Nu asta îmi doresc?) Sunt etichetată în zece fotografii noi.

Mă cuprinde frica de câte ori deschid laptopul sau telefonul.

Știu că n-ar trebui să mă uit. Bineînțeles că n-ar trebui să mă uit. Mi-e teamă să mă uit, dar și să nu mă uit. (Mi-e teamă tot timpul.)

În fiecare poză sunt fete, multe fete, fiecare fotografie cu un grup diferit, toate poartă tricouri albe. Le știu pe majoritatea, într-una le văd pe Sarah Swallows și Julie Clancy, înconjurate de șase sau șapte fete din an cu mine. În alta, e Susan Twomey și câteva prietene de-ale ei – abia mă pot uita la restul, mi se încețoșează privirea. Pe tricouri sunt scrise cu marker negru #EchipaPaul, #EchipaDylan și #EchipaSean, pe unul sau două scrie #EchipaFitzy. Mă uit la comentarii.

Târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă. Târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă.

Târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă. Târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă.

Și tot așa mai departe.

„Și-a căutat-o”.

„La ce se aștepta?”

Văd picioare depărtate. Văd came roz, delicată. Rănită. Sfâșiată.

„Vreun tricou cu #EchipaEmma?” a scris cineva, iar Julie Clancy a răspuns, „Târfo, te rog”.

Clipesc și o văd pe Jen Casey, cu fața mai palidă decât îmi amintesc, arătând cu degetul spre mesajul de pe tricoul ei, #EchipaSean.

„Mi-ar plăcea să te combini cu Sean”, mi-a zis Jennifer. Cred că acum doi ani mi-a spus asta. Ne uitam amândouă la televizor, așteptam să se întoarcă Bryan de la antrenamentul de fotbal. Maică-sa renunțase să-și mai ia medicamentele, fără să spună cuiva. A început să vină la școală în pijamale, să cumpere angro conserve de roșii, a umplut anexa din grădină cu sute de conserve. S-a internat din nou în spital pentru „o pauză”, iar mama a insistat ca Jen să vină să ia cina cu noi de câte ori voia. „Aș face-o, știi că aș face-o, Jen”, i-am spus eu. „Dar Ali chiar îl place și n-aș putea să-i fac asta unei prietene”. Adevărul e că i-aș fi făcut asta unei prietene, că i-am *făcut* asta unei prietene. Dar nu pentru un tip ca Sean, pentru unul de care niciuna nu era interesată.

Dacă ăsta ar fi fost un film, aș fi început să plâng. Nu asta ar fi reacția normală?

Ochii îmi sunt uscați. Îmi ard.

(Vreau să plâng.)

Însă acum nu simt decât că sunt în cădere liberă, așa cum se întâmplă în vis, când cazi și cazi într-un hău infinit și aștepți să te trezești înainte să ajungi pe fundul prăpastiei și creierul să ți se împrăștie pe asfalt. Dar nu mai reușesc să mă trezesc. Cad și cad, pentru totdeauna și aștept să mă izbesc de fundul prăpastiei.

Luni

Visele îmi sunt apăsătoare. Mă trezesc, simt cum mi se desprind pleoapele pline de secreții și am în minte niște imagini neclare. Totul e la fel, lumea e cu susul în jos, cerneala aceea neagră și groasă se scurge de pe pereți și pătrunde în cutia aceea în care sunt prizonieră, îmi ajunge la glezne, apoi la genunchi, la piept, până îmi trece de cap și nu mai pot respira.

Aici erai. Ești o fetiță cuminte. Îți place asta, nu-i așa? Nu-i așa?

— Emma? Te-ai trezit?

E mama, ușa se deschide un pic, o dâră de lumină pătrunde în cameră. Îmi amintesc ce s-a întâmplat seara trecută, îmi

amintesc de chipul ei, îmi amintesc ce mi-a zis. Și simt că parcă strâng în mâini bucăți de sticlă spartă.

Mă întreb dacă ea îl poate sesiza, dacă întunericul are propriul lui miros sau dacă în camera mea miroase la fel ca în fiecare dimineață, a respirație râncedă, lumânări vanilate și vag a parfum. Toată lumea mă întreba mereu ce parfum foloseam. Dar nu spuneam niciodată. Voiam să fiu unică, să ies în evidență. Voiam să fiu diferită.

Acum, tot ce îmi doresc e să fiu cât mai ștearsă.

Respir tot mai încet, scoțând un șuierat când inspir. Oare ea știe că mă prefac că dorm? Se preface că mă crede? Îi e mai ușor așa? Ușa se închide ușor în spatele ei. Mă ghemuiesc sub pătură, cu genunchii la piept, scărpinându-mă pe abdomen. „E important să acorzi atenție sentimentelor tale, Emma”, mi-a spus terapeuta, dar nu-mi dau seama ce-mi amintesc, nu știu care sunt amintirile *mele* și care sunt doar scenarii construite pe baza a ceea ce am citit pe pagina Emma Ușuratica, a ceea ce mi-a zis domnișoara McCarthy, poliția, Bryan, Ali, Maggie, și ai mei, a ceea ce susțin ziarele și apelanții scandalizați din emisiunea lui Ned O’Dwyer. Dacă inventez, de fapt, totul, așa cum susține Paul? Veronica Horan a scris despre numărul de cazuri în creștere bazate pe acuzații false, atrăgând atenția asupra faptului că unele femei pretind că și-au reprimat amintirile despre abuzurile sexuale la care au fost supuse, când, de fapt, totul a fost în imaginația lor. Tați aruncați în pușcărie. Mame devastate. Și mai multe vieți distruse.

„Intransigența memoriei”, așa se numea articolul respectiv. L-am citit de zece ori.

Mă gândesc la cum era mama seara trecută, la vocea ei, undeva la limita dintre suspin și țipăt. Mă gândesc la privirea pe care mi-a aruncat-o. Știu că astea sunt amintiri reale, sunt amintirile mele. Simt cum disperarea stă în fața mea, slăbită și înfometată, abia așteptând să se năpustească asupra mea.

Cum o să fie procesul? În broșura pe care mi-au dat-o cei de la Centrul de asistență pentru victimele violului scria că avea să fie „o experiență traumatizantă pentru victimă”. Ce înseamnă asta? Terapeuta folosește cuvântul „traumă” drept o explicație pentru toate câte mi se întâmplă.

Nu pot mânca. *„E din cauza traumei”.*

Nu pot dormi. *„E din cauza traumei”.*

Nu pot respira. „E din cauza traumei”.

Ce întrebări o să-mi pună la proces?

„Cât de mult ai băut în acea seară?” „Ai consumat droguri?” „Martorii spun că te-au văzut ducându-l pe Paul O’Brien în dormitor, recunoști asta?” „Recunoști că ai acceptat să faci sex cu el?” „Cu câte alte persoane ai făcut sex?” „Ai spune că ești libertină?”

Mi-i imaginez pe ai mei în sala de judecată, cum tata mă privește nepăsător. Vreau să-i sar în brațe ca atunci când eram mică, vreau să mă ducă în brațe și să mă țină strâns. Vreau să îl aud spunându-mi „prințesă”, doar o dată. Când mi-a spus așa ultima oară? Încă un detaliu pe care nu mi-l pot aminti.

Va trebui să merg în Dublin. „Cazurile de viol (nu spune acel cuvânt, nu folosi *acel cuvânt* în cazul meu) și de abuzuri sexuale sunt judecate la Curtea Centrală de Justiție”, mi-a spus Aidan Heffernan. „Procesul ar putea dura cel puțin două săptămâni”.

Dar nu se știe cât va dura de data asta, ținând cont de „toate pozele acelea, de atenția pe care presa a acordat-o acestui caz și de natura complexă a cazului”. „Nu există precedent”, va spune reporterul de televiziune, în spatele căruia vor sări și se vor maimuțări băieți în treninguri, făcându-le cu mâna mamelor lor care îi privesc.

Trebuie să fiu puternică și calculată.

Trebuie să dau un exemplu bun. Trebuie să fiu curajoasă pentru alte victime.

#OcredpeFatadinBallinatoom

Nu vreau să fiu campioana lor. Nu vreau să fiu curajoasă. Nu vreau să fiu o eroină.

Va trebui să mă îmbrac respectabil, să mă asigur că arăt ca o fată cuminte. „Nu ai de gând să porți aia, nu-i așa, Emma?” Mă întreb dacă avocatul pe care statul mi-l acordă din oficiu va aduce în discuție că am încercat să mă sinucid de două ori, când am înghițit un pumn de pastile sau când mi-am tăiat venele. Și, dacă da, asta va fi în favoarea mea? (Durerea care pulsează în mine, care imploră să iasă, care are nevoie de ceva ascuțit ca să evadeze din corpul meu. Șiroaie de sânge care se scurg din ce în ce mai repede.) Sau vor spune că am făcut-o pentru că mă simțeam vinovată? Vinovată pentru că am distrus atâtea vieți. Ce-o să declare prietenii mei în calitate de martori? Era beată, era drogată, ea și-a căutat-o, ea a vrut-o, ea a vrut-o. Și am

vrut-o, nu-i așa? Doar eu l-am dus pe Paul în camera aia, am știut ce făceam.

Nu-i așa?

„Și i-ai sunat pe acuzați luni, după două zile, nu-i așa? Le-ai lăsat mesaje vocale, ai folosit un ton prietenos. De ce ai fi făcut asta dacă ei te-ar fi violat după cum pretinzi?”

Mă văd stând în boxa martorilor și e la fel ca cea din *Lege și ordine: Brigada specială,* încerc să zic ceva, dar nu reușesc să scot niciun sunet.

„Ai mers la medic după aceea, la un anume doctor Fitzpatrick, tatăl unuia dintre băieții pe care tu îi acuzi. De ce ai fi mers la el dacă fiul său ar fi fost implicat, așa cum pretinzi, într-un viol în grup?

Fitzy n-a făcut nimic. Dar a văzut. A asistat la ce s-a întâmplat.

Mi-a văzut picioarele depărtate și apoi carnea roz.

(Ca toți ceilalți. Ca toți.)

„După ce a avut loc acest așa-zis viol, observ că ți-ai dat examenele din vară, iar notele tale au fost excelente. Nimic mai jos de 75% și toate subiectele au fost de nivel avansat. Dacă ai fi îndurat ceva atât de traumatizant cum pretinzi, ai fi fost tu în stare să te concentrezi la studii?”

Holurile școlii, mulțimea aceea de oameni despărțindu-se precum Marea Roșie, dându-se la o parte din calea mea, umeri lovindu-se de ai mei și apoi șoapte, șoapte, *târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă.* Printscreenuri ale acelor fotografii, printate și îndesate în vestiarul meu. Ali, Maggie și Jamie nu vorbesc cu mine, era la început, poliția încă nu le ceruse să dea declarații în calitate de martori, nu știau ce susțineam, ce *pretindeam.* Nu știau încă despre *acel cuvânt,* deci eram doar o târfă. Îmi amintesc cum stăteam singură într-o cabină de toaletă, forțându-mă să-mi mănânc prânzul. Un alt graffiti pe perete. (Despre mine. Întotdeauna e despre mine.)

„Iar viața ta socială a continuat ne stingherită, ai putea spune. Te-ai întâlnit la băute cu prietenii tăi, ai mers în cluburi de noapte. Avem declarații de la mai mulți tipi care spun că te-ai culcat cu ei după acel pretins viol. Ba chiar ai mers la o petrecere organizată de Dylan Walsh acasă la el, unul dintre bărbații pe care îi acuzi că te-au abuzat. Așa se comportă o fată care a fost violată în modul acela îngrozitor?”

Amețesc, genunchii îmi tremură pe podeaua umedă a cabinei de toaletă, cad peste rezervor, cineva lovește cu pumnul în ușă: „Grăbește-te, ce naiba. Cine-i acolo? Ai de gând să te grăbești?”. Apoi se face liniște după ce deschid ușa și văd că sunt eu. Îmi văd fața umflată de plâns în oglinzile din baie. Afară e frig, vântul parcă trece prin mine, simt cum brațele unor bărbați fără chip mă cuprind. Ignor telefonul care îmi tot sună în geantă – mi-au devenit din nou prietene, au aflat că s-a întâmplat (acel cuvânt) și acum mă îmbrățișează jenate, par că vor să mă asculte acum – „Poți să vorbești cu mine, sunt aici pentru tine, sunt aici pentru tine”. Primesc notificări de la mesaje. „Unde ești, Emma? Unde ești?” Și cad din nou în genunchi, asfaltul e rece și dur. Încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat în noaptea aia. Încerc să-mi fac alte amintiri, ca să le înlocuiesc pe cele care mi-au fost furate. Vreau ca de data asta să fie alegerea mea, decizia mea.

Ar putea dura încă doi ani până să se ajungă la proces. Doi ani. Șapte sute treizeci de zile. Oare așa voi fi în continuare? Vise care îmi lasă un gust amar, de parcă aș mânca lămâi. Dezamăgirea în momentul în care mă trezesc și văd că sunt în viață, că încă îmi bate inima, că încă respir. Șapte sute treizeci de zile în care tata se grăbește să iasă pe ușă după ce-și termină micul dejun înainte ca eu să mă trezesc, pentru a nu fi nevoit să se uite la mine. Șapte sute treizeci de zile în care la cină primesc doar mâncare vegetariană de la Linda McCartney de încălzit la microunde, în care tata se uită neîncrezător la mâncarea de pe masă, mușcându-și buzele ca să nu o întrebe pe mama ce naiba e aia. Șapte sute treizeci de zile în care tata se va uita pe fereastră la grădina de legume lăsată în paragină, năpădită de buruieni, apoi îmi va arunca o privire, atât de repede încât abia va fi observat. Dar întotdeauna îl voi surprinde (pentru că sper că se va uita la mine ca înainte când îmi spunea: „Ești prințesa mea”.). Ochii lui negri, în care se vede o licărire pentru o secundă, în care pot citi clar cum mă învinovățește. „E vina ta, ce-ai căutat acolo? Cu ce erai îmbrăcată? Spun că te-ai culcat cu toți, așa ai făcut? Așa ai făcut, așa?” Iar eu știu că nu mai sunt prințesa lui și că nici nu voi mai fi vreodată.

În doi ani voi avea douăzeci și unu de ani. Voi fi la facultate atunci. M-am imaginat iarna, purtând pălării și fulare asortate, cu nasul și obrazul roșii, strângând în mână un pahar de cafea

sau de ceai de la Starbucks, în timp ce merg la curs. Credeam că vara aveam să merg prin campus în fuste scurte, expunându-mi picioarele lungi, prefăcându-mă că nu observ bărbații care mă privesc. Am crezut că aș fi mers la petreceri cu brățări fosforescente, butoaie de bere și băieți simpatici. Am fi locuit într-o casă dărăpănată, probabil șase oameni, trei băieți și trei fete și ne-am fi cuplat toți între noi. Doi dintre ei ar fi format un cuplu, iar noi, restul, am fi râs de ei, dar în secret am fi crezut că e drăguț și am fi sperat să se căsătorească și să mergem la nunta lor și am fi vorbit despre „anii nebuni de facultate”, așa cum făceau Karen Hennessy și prietenii ei. În anii ce-ar urma ne-am amuza că nu reușim să păstrăm curățenia în casă, dar nu ne-ar păsa pentru că am bea vodcă la prânz și ne-am uita la *Home and Away,* înainte de siestă, apoi am lua-o de la capăt, încă o petrecere, încă un club de noapte pe care să îl vizităm, alți tipi pe care să-i întâlnim. Aș veni acasă în weekend ca să-mi spele mama hainele, să le văd pe Ali, Jamie și Maggie și aș vorbi despre noii mei prieteni, pentru ca ele să știe că sunt populară, că am note bune la facultate, că nu mi-e dor de Ballinatoom sau de cineva de acolo.

Niciodată nu m-am gândit că asta avea să fie viața mea, un univers minuscul, o viață în casa asta, alături de ai mei și de Bryan care au grijă de mine, cocoloșindu-mă cu vorbele și cu gesturile lor atente, prizonieră a acestei vieți, a acestei *existențe.*

Nu există cale de scăpare.

„Nu mai rezist”, a spus mama seara trecută. „Pur și simplu, nu mai rezist”.

Nici eu nu cred că mai rezist.

•

— Arăți distrusă, mi-a zis Bryan la cină.

— Da?

— Aha, ai ochii roșii. Ești OK?

Eu și mama abia ne uităm una la cealaltă, iar eu îi pot citi gândurile – „Te rog, Emma, te rog să nu spui nimic” – în timp ce îmi dă pasta de mazăre.

— Nu știu, îi răspund, punându-mi o porție de mazăre lângă cârnații vegetali, din năut și spanac. N-am dormit prea bine.

Se aude cheia răsucită în ușa din față. Precious miaună. Apoi ușa e trântită.

— Ai întârziat, zice Bryan, uitându-se la telefon ca să vadă cât e ceasul, în timp ce tata își lasă servieta la ușă.

Pare extenuat până în măduva oaselor, până și părul și mustața i s-au pleoștit. Chiar și hainele îi sunt prea mari, pentru că a slăbit. Se așază pe scaunul lui, iar Bryan se întoarce către mama.

— Mamă?

— Da?

Se uită spre grădină și se încruntă. Se ridică, iar Bryan se străduiește să zâmbească, însă ea s-a ridicat doar ca să tragă draperiile. E prea multă lumină afară. Mai ia o gură de vin, în timp ce se așază la loc. O deranja lumina.

Bryan merge spre blat și se întoarce cu o farfurie cu plăcintă cu carne. Nici el, nici tata nu spun nimic. Nu se aude decât scârțâitul cuțitului pe farfurie în timp ce tata se apucă să mănânce, cum suflă tare și își face vânt cu mâna când își dă seama că mâncarea e prea fierbinte, cum bea apă ca să se răcorească. Mâncăm în tăcere. Mă întreb dacă întotdeauna va fi așa. Vom fi doar eu cu ei doi, luând cina la aceeași oră, plăcintă cu carne, lunea, bacon și varză, marți, lasagna, miercuri, fasole prăjită joi, somon și broccoli fiert, vineri, tartă și salată de la Organic Kitchen Project sâmbătă, carne prăjită, duminică, orice mâncare vegetariană mi-a cumpărat mama care să se încălzească la microunde până țiuie că e gata? Bryan ar veni acasă în fiecare weekend, pentru o perioadă, împingându-mă pe canapea vinerea ca să ne uităm la *The Late Late Show* sau la un film, întrebându-mă ce-am făcut în săptămâna aia, dacă am planuri pentru sâmbătă, dacă m-am mai gândit la absolvire sau la facultate, la vreun curs, la vreun curs online sau la orice idee care i-ar veni lui în minte ca să încerce să mă forțeze să ies din casă și să revin la normalitate.

Dar curând va fi îngrozit de această viață. Se va gândi cu groază când va trebui să deschidă ușa acestei case bântuite. Apoi un weekend nu va veni acasă, apoi încă unul. Va începe să vină acasă o dată pe lună, apoi doar la zilele de naștere, apoi doar la sărbători, apoi poate doar de Crăciun și de Paște. Se va muta departe, în Canada, Australia sau Japonia, undeva suficient de departe, încât să nu se simtă vinovat că nu ne va vizita mai des. Vor apărea e-mailurile, promisiunile că ne vom vedea pe Skype, coletele pline de lucruri scumpe, inutile, pe care „le-am

văzut și m-am gândit la tine”. Apoi va întâlni o tipă care îl va face să râdă mult, de a cărei familiei iubitoare se va atașa. Ei îl vor primi ca și cum ar fi unul de-al lor. O va aduce acasă să ne cunoască, mă va privi cu prudență și îmi va vorbi pe un ton blând. Vor avea copii și ne vor vizita și mai rar.

„Copiii sunt atât de sensibili la energie”, își vor spune unul altuia. „Nu vrem ca ei să absoarbă energia negativă din *casa aia*”. Iar el va încerca să se convingă să nu mă învinovățească (vina mea). Își va spune că nu trebuie să-și dorească să fi avut o soră diferită (una care să nu fi fost *târfă, cățea, curvă).* Mai multe e-mailuri. Mai multe apeluri telefonice. Mai multe Crăciunuri petrecute cu familia ei, în timp ce eu și ai mei mâncăm varză de Bruxelles cu dressing, în fața televizorului, îmbuibându-ne cu carbohidrați și filme clasice redifuzate. Mă voi uita la mama și la tata și voi fi uimită cât de bătrâni au devenit, cum au împlinit, 65, 70, 75, 80, 85, 90, iar eu nici n-am observat. Și apoi îmi voi da seama că și eu am îmbătrânit, oasele vor începe să-mi trosnească atunci când pielea mi se va strânge în jurul lor. Voi sta în același pat de o singură persoană în care am dormit de mică și mă voi uita la tavan, întrebându-mă unde au dispărut stelele.

Tata își drege glasul.

— Am niște noutăți.

Ridic imediat capul. Noutăți. *Doi ani, ar putea dura. Doi ani.* Dar poate că au auzit ceva, poate că Fitzy a hotărât să-și schimbe pledoaria, să pledeze vinovat, și l-au sunat pe tata, în loc să mă sune pe mine. Poate că totul s-a terminat.

— Noutăți?

— Da, zice el, mișcându-și nerăbdător degetele pe marginea feței de masă. Nora, fața asta de masă e murdară.

— Serios?

Ne uităm cu toții la fața de masă murdară.

(„Ai grijă!”, obișnuia ea să strige la noi. „A fost scumpă.”)

— Ciudat. Am spălat-o ieri.

— Ești sigură? insistă tata.

— Am spus că am spălat-o, bine? Nu știu de ce simți nevoia să pui la îndoială orice spun și orice fac.

— Nora, doar ți-am pus o întrebare. Uită-te la…

— Ai noutăți? îi întrerup eu.

(Poate că totul s-a terminat.)

— Despre ce e vorba?

(Poate că lucrurile se vor întoarce la normal.)

Tata se încruntă (poate că voi uita că toate astea s-au întâmplat), de parcă încearcă să-și amintească despre ce vorbea.

— Aa, spune el. Da. Păi, managerul zonal a venit azi la sucursală.

Dezamăgirea îmi trece ca o suliță prin piept, înțepându-mi plămânii. Îi simt cum se usucă în mine. *Proastă, proastă, proastă.* Bineînțeles că nu s-a terminat.

— Și, da, am discutat despre un val recent de transferuri de la bancă.

— Nu e vina ta.

Simt dezamăgirea din vocea mamei. Mă întreb dacă se va întoarce și va spune „E vina Emmei”. Ia paharul de vin.

— Comisioanele pentru conturile curente sunt foarte mari acum, mulți oameni se mută la Ulster Bank sau la una dintre celelalte bănci. Discutau despre asta zilele trecute la emisiunea lui Ned O’Dwyer și sunt sigură că am citit și un articol despre asta, în *Examiner.* Nu-i nici pe departe vina ta, Denis, nu-i așa?

Pare că încearcă din răsputeri să stea drept. (Credeam că ești ca un stejar. Credeam că ești înalt, bun și puternic și că niciodată nu vei putea fi dărâmat.)

— Ei bine, zice el, au luat o hotărâre.

— Ce hotărâre? întreabă Bryan.

— Mă vor transfera la altă bancă, în oraș, zice el, încercând să zâmbească. Asistentul managerului de la sucursala din Douglas se pensionează, iar acolo e mult de muncă și vor pe cineva cu experiență să îi ia locul.

— *Asistent* manager? spune Bryan.

— Păi, sucursala e mult mai mare decât cea din Ballinatoom, zice tata, ridicând din umeri. E bine.

Se întoarce spre mama și o strânge de mână.

— E un lucru bun, Nora. Sigur, ce diferență poate fi? Munca e tot muncă, oriunde o fac, nu-i așa?

Tata a lucrat la sucursala din Ballinatoom aproape patruzeci de ani. A început acolo când s-a lăsat de școală, devenind dintr-un simplu casier asistent manager și, apoi, manager. Obișnuia să glumească și să spună că banca era amanta lui, iar mama își dădea ochii peste cap, dar o auzeam cum îi zicea la telefon

Sheilei Heffernan: „Ah, Denis muncește atât de mult – locul acela s-ar destrăma fără el”. Aparent, tata a insistat să folosească computere în bancă, înainte ca oricine altcineva din oraș să le folosească, tata l-a convins pe șef să facă o renovare acum câțiva ani, tata se asigura că ghivecele cu flori erau aranjate frumos în fiecare vară, el era cel care organiza evenimente speciale pentru angajați, la petrecerea de Crăciun, pentru a le arăta că le aprecia munca. Când era întrebat ce lucra, răspundea: „Sunt manager la bancă”, de parcă ar fi spus „Sunt fotbalist profesionist la Manchester United” sau „Sunt președintele Statelor Unite”.

— Și asta e, spune el.

Ne continuăm cina în liniște. Mă uit la ei și văd cât de obosiți sunt.

Eu am făcut asta. Eu le distrug viețile.

Parcă îl și văd pe avocatul băieților întrebându-mă (Oare îi va reprezenta un singur avocat? Nu, sigur Ciarán O’Brien își permite un avocat mai bun pentru Paul decât și-ar putea lua Dylan Walsh):

„Ți-ai schimbat declarația, nu-i așa, Emma? Ai recunoscut că ai mințit în prima ta declarație. Cum am putea avea încredere într-o fată care recunoaște că e o mincinoasă? Cei pe care îi acuzi nu au mințit niciodată. Ei au fost sinceri când au vorbit despre acțiunile lor. Martorii lor i-au spus judecătorului ce membrii integri ai societății sunt, ce oameni de încredere sunt, din ce familii respectabile vin. Iar tu vrei să le distrugi viețile, să le distrugi viitorul”.

N-ar putea spune asta. N-ar putea, nu?

Mincinosu’ roade osu’. Emma O’Donovan este o mincinoasă.

Și-a căutat-o.

— Stați, zic eu, iar familia mea se uită la mine.

„Cei pe care îi acuzi susțin că tu ai acceptat, că ți-ai dat consimțământul. Spun că a fost ideea ta. Spun că tu ai vrut-o”.

Dar nu-mi pot aminti. Cum pot ei să demonstreze că mi-am dat consimțământul?

Cum pot eu să dovedesc că nu mi l-am dat?

„Știai că rata condamnărilor în cazurile de viol în țara asta este doar de 1%?”

Atunci, ce rost are?

— Ce rost are ce? întreabă mama.

Nu mi-am dat seama că am vorbit iar cu voce tare. Va deveni din ce în ce mai comun? Viitorii copii ai lui Bryan se vor teme de mine, vor plânge numai când se vor gândi că trebuie să vină în Ballinatoom ca să ne viziteze. „E ciudată”, vor spune ei. „Vorbește singură. Miroase urât”.

Chiar miros. Când am făcut duș ultima oară? Nu-mi place să mă dezbrac sau să-mi văd corpul în oglindă. Nu mai e corpul meu. (Are sânii mici, nu-i așa? Aha, dar măcar are un cur mișto.)

— Emma? insistă mama panicată. Vrei să spui ceva?

„Părintele Michael a depus azi mărturie în favoarea lui Paul O’Brien. Ar face asta un om al Bisericii, dacă ar avea vreun dubiu în legătură cu veridicitatea declarației domnului O’Brien? Părintele Michael te-a botezat, nu-i așa? Vă vizita în mod regulat, era un bun prieten al părinților tăi? Ai putea spune că a avut oportunitatea să te cunoască, să-ți descopere adevăratul caracter?”

Eu sunt Eva. Eu sunt șarpele din grădina Edenului. Eu sunt tentația.

„Ai fost ușuratică? Te-ai culcat cu toată lumea? Ai fost o târfă și o curvă?”

Fecioară Maria, sfânta virgină. Oh, Maria, concepută fără păcat.

Nu pot spune asta, nu-i așa? Cei de la Centrul de asistență pentru victimele violului au spus că procesul nu va fi cu public, deschis. Dar oamenii vor veni oricum? Oare în fața tribunalului mă va aștepta o mulțime, urlând să fiu executată?

— Emma? îl aud pe Bryan și văd că pare îngrijorat.

Acum sunt o sursă constantă de griji pentru el. Din cauza mea va îmbătrâni înainte de vreme. Îl voi distruge și pe el.

— Ești OK?

Nu am vrut să distrug viața nimănui. Fitzy avea să meargă la facultatea de arte, iar Paul avea să fie în echipa de seniori a celor de la Cork, iar eu nu trebuia să provoc agitație și totul ar fi revenit la normal, iar toată lumea ar fi uitat de mine și de toate astea. N-aș fi fost *fata aia.*

Nu mai rezist. Vreau să se oprească.

— Voiam să vă spun că și eu am noutăți.

Și îmi dau seama cum la final ridic vocea de parcă aș pune o întrebare. Și poate că adresez o întrebare, poate că îi întreb dacă asta vor de mine, dacă asta va îmbunătăți situația.

— Am luat o hotărâre, zic eu, inspirând adânc și lăsând cuvintele să iasă în grabă. Am hotărât să-mi retrag plângerea.

Mă ridic, arunc resturile în coșul de gunoi și clătesc farfuria înainte să o pun în uscătorul de vase. „Întoarce-te”, îmi spun mie însămi. „Întoarce-te și înfruntă-i”.

Tic, tic, tic, tic. Ceasul de bucătărie se învârte, numărând secundele pentru noi. Și totuși nimeni nu spune nimic. Aerul din cameră devine sufocant și necăcios.

— M-ați auzit? zic eu. Îmi voi retrage plângerea.

— Am auzit, spune mama îngrijorată. Cum ai ajuns la această decizie?

— Eh, spun eu, încercând să par convingătoare, știi care sunt statisticile pentru condamnare. Nu văd ce rost are să trec prin toate astea când, oricum, nu voi câștiga niciodată.

Ezit, așteptând, *așteptând* ca mama și tata să se grăbească și să-mi spună să nu fiu prostuță, că sigur voi câștiga, că sigur trebuie să câștig pentru că sunt nevinovată, pentru că eu sunt victima, pentru că n-a fost vina mea. Dar nimeni nu zice nimic.

Privesc ceasul, acul secundelor se mai rotește o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori.

— Nu știu ce să zic, Emma, spune, în cele din urmă, tata.

Mă forțez să mă întorc ca să-l privesc. Mi se pare că văd un licăr de speranță în ochii lui. Nu am mai văzut de multă vreme speranță în casa asta.

— E ceva la care trebuie să te gândești foarte serios.

— Sunt serioasă, spun eu.

Te rog, spune-mi să nu o fac, tati. Te rog, spune-mi că ar trebui să continui cu asta, te rog, te rog, te rog.

— Vreau doar să-mi văd de viață în continuare.

— Ar putea…

Mama vorbește atât de încet, încât trebuie să mă aplec peste blat ca să aud.

— Păi, ezită în continuare, ducându-și îngrijorată mâna la frunte și frecându-se la ochi. Ar putea fi… mai ușor, presupun.

Se oprește la cuvântul „ușor”, șocată că i-a scăpat. *Emma Ușuratica. Întotdeauna a fost ușuratică, ușuratică, ușuratică.*

— Mai bine, vreau să spun, ar putea fi mai bine. Pentru tine, Emma, vreau să spun. Ar putea fi mai bine pentru tine. Dacă asta vrei tu, desigur.

Și ea speră.

Asta va schimba situația? Totul va fi ca înainte?

Mama și tata încep să mănânce din nou, maxilarul tatei trosnește când mestecă, mama ia o gură de apă, îi curge o picătură.

Mă așez la loc.

— Stai, deci asta e?

Tresărim toți trei când îl auzim pe Bryan, surprinși de tonul lui dur.

— La naiba, asta e?

— Ai grijă cum vorbești, Bryan, îl atenționează mama.

Tata își aruncă șervețelul peste farfurie.

— Ai ceva relevant de adăugat la această conversație, Bryan? Sau ai de gând doar să înjuri?

Bryan scutură din cap și văd cum se înroșește în obraji de furie.

— După toate astea, ai de gând să te dai bătută?

După întâlnirea din biroul domnului Griffin am mers la secție. Ne așteptau. Polițistul care ne-a preluat mi-a spus că ar trebui să merg la medicină legală pentru un consult.

— Va fi doar unul de rutină, mi-a spus el. Vor lua câteva fire din părul din cap și din cel pubian, vor lua niște probe de sub unghii, probe orale, vaginale și, ăăă, anale.

La cuvântul „anal”, mama a ieșit din cameră. I-am spus polițistului că nu vreau să merg la Centrul de asistență medicală pentru victimele abuzurilor sexuale, deoarece nu a fost niciun abuz sexual. M-am prefăcut că dorm în acele poze. Le-am spus că totul a fost o glumă și că vreau să se sfârșească totul.

Și ei au folosit această declarație împotriva mea.

Bryan a ajuns acasă în ziua următoare. L-am auzit discutând în șoaptă cu mama, cum a ridicat tonul. A venit în cameră ca să mă vadă, a dat televizorul pe mut și mi-a luat mâinile într-ale lui.

— De ce nu mi-ai spus? m-a întrebat. Am fost atât de rău cu tine, te-am sunat… a tușit ca să nu plângă. Am crezut că totul a fost din vina ta.

A fost vina mea, dar n-aș fi suportat ca Bryan să creadă asta.

— Am crezut că tu ai vrut-o, a zis el.

Și poate că și asta era adevărat. (Poate că eu mi-am căutat-o.) S-a uitat la mine și a părut distrus. Și nu mai era nervos. Nu părea că mă urăște. Am avut nevoie de asta. Am avut nevoie de

susținerea lui Bryan. Am avut nevoie de cineva să aibă grijă de mine. Așa că am fost de acord cu el. Am spus că n-a fost vina mea.

Am spus că am fost *acel cuvânt.*

Am spus că a fost viol.

— Nu renunță, Bryan, zice mama. Ea…

— Chiar dacă tu decizi să-ți retragi plângerea, cine spune că DPP nu va continua, oricum? Doar o fac pentru binele statului, corect?

Mă întorc panicată spre tata.

— Nu mă vor face să mărturisesc, nu-i așa? Nu mă pot forța dacă eu nu vreau.

— N-aș crede, zice el și pune mâna pe umărul meu ca să mă liniștească. Dar îl voi suna mai târziu pe Aidan Heffernan și îl voi întreba ce crede.

— Bine, zice Bryan, ei tot ar putea să-ți folosească declarația. Și fotografiile, adaugă și văd cum se cutremură, făcându-i-se rău din cauza fotografiilor, din cauza comentariilor de sub ele.

(Arată complet moartă. E mai moartă decât iubita lui Oscar Pistorius[20].) *

(La dracu', sânii Emmei O'Donovan sunt mici. Am crezut că sunt mai mari.)

(Măcar are un cur mișto. 😊 😊)

Sunt doar un obiect.

Nu sunt decât o adunătură de fragmente dintr-o păpușă, gata să fie umplute de mizeriile altora și date mai departe.

Într-o fotografie, douăzeci de tipi mi-au evaluat corpul, dându-mi note de la unu la zece. Douăzeci de tipi cu care am fost în aceeași grupă la grădiniță, care au venit la petrecerile de ziua mea. Douăzeci de tipi despre care am crezut că-mi sunt prieteni.

(Dă-i-o bine târfei ăleia. Mi-a zis că mă vede doar ca pe un prieten în clasa a IX-a.)

M-am uitat la note, ca să văd ce păreri au despre mine. Îmi doresc să fi fost moartă.

— Nici măcar nu știm dacă vor accepta fotografiile la tribunal. Ți-am spus asta deja, zice mama. Nu există precedent și…

— Păi, poate că ar trebui să creăm noi precedentul, răbufnește Bryan. Dacă i se întâmplă și altcuiva asta?

[20] Oscar Pistorious, un atlet sud-african, care și-a împușcat mortal iubita (n.t.).

Ar trebui să dau un exemplu. Ar trebui să-mi expun povestea pe blogurile feministe, să mă simt încurajată de postările de pe Twitter ale unor oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată, care s-ar putea ca nici măcar să nu știe unde este Irlanda pe hartă, ca să nu mai zic de Ballinatoom.

Aș fi vrut ca toate astea să se fi întâmplat și altcuiva. Aș fi vrut ca și viața altcuiva să fie distrusă. Așa n-aș fi fost singură.

— Sunt sigură că nu, zice mama. Ei chiar sunt băieți buni. Totul a scăpat de sub control.

Mă uit la ea, mă uit insistent, iar ea nici măcar nu-și dă seama ce-a spus. Trebuie să mă ridic. Trebuie să plec de la masă. Trebuie să găsesc ceva ascuțit cu care să mă joc.

— *Ce dracu'* ai spus? țipă Bryan la ea.

— N-am vrut să sune așa, se bâlbâie ea, întorcându-se spre mine. Vai, Emma, n-am vrut să sune așa, știi că n-am vrut.

— Te rog, lasă tonul mai jos, Bryan, și trateaz-o pe mama ta cu un pic de respect, intervine tata. Asta e casa *noastră* și nu-ți voi permite să ne vorbești așa.

— OK, să uităm ticăloșia pe care tocmai a spus-o, când te-ai referit la animalele care au violat-o în grup pe soră-mea (acel cuvânt) și care au postat poze pe Facebook, pentru ca întreaga lume să râdă de ea (știam că toți râd de mine). Răspunde-mi la o singură întrebare: cum rămâne cu Emma? Ce se va întâmpla cu ea acum?

— La ce te referi? întreabă tata, ridicând din umeri.

— Situația ei nu se îmbunătățește. Când a mers la școală ultima dată? Când…

— Învață acasă, îl întrerupe mama.

Dar Bryan izbucnește într-un râs gutural, batjocoritor.

— Ah, serios? Deci o să dea bacul? Și unde o să facă asta? În St. Brigid? Știe la câte materii o să dea examen? Cum au decurs simulările? A completat formularul CAO[21]? La ce facultate speră să meargă? Ce parcurs speră să urmeze? Unde o să locuiască? Haide, mamă, directoarea școlii făcute acasă, ar trebui să poți să-mi răspunzi la toate astea, nu-i așa?

— Eu, eu… îngaimă ea cu lacrimi în ochi. Păi, eu…

— Nu știi. Nu știi pentru că ai renunțat la ea, nu-i așa?

[21] Central Application Office – autoritatea responsabilă din Irlanda pentru repartizarea la facultate a candidaților (n.t.).

Aștept ca mama să nege acuzația. Aștept să-i spună să nu fie ridicol. Aștept să spună: „Bineînțeles că n-am renunțat la Emma, o iubesc, vrem să avem grijă de ea”.

Aștept și aștept. Voi aștepta pentru totdeauna.

— Și când a ieșit din casă ultima oară? continuă Bryan. La început, când s-a întâmplat, măcar mergea la școală, se întâlnea cu prietenii ei, avea o viață…

— Terapeuta spune că e normal să fie așa.

La început, mama nu credea că era „normal” să fiu așa. Credea că, dacă spuneam adevărul, ar fi trebuit să stau închisă în cameră, să fac dușuri întruna și să mă frec cu o perie de sârmă de la Brillo.

— Aparent, mulți dintre cei care susțin că au fost violați, pot fi neobișnuit de calmi la început, spune ea.

Susțin.

— Încă face terapie? continuă Bryan, de parcă n-aș fi în cameră. N-ar fi trebuit ca până acum să se schimbe totuși ceva? Terapeuta ce zice despre asta?

— Ei bine, Emma abia ne-a spus ce decizie a luat, Bryan, deci de unde să știu ce crede terapeuta? Nu pot să citesc gândurile nimănui, doar știi și…

— Nu pot scăpa pentru ce i-au făcut. Cum te poți gândi să o lași pe Emma…

— Suficient! intervine tata, dând cu pumnul în masă, atât de tare, încât răstoarnă paharul cu vin al mamei, care cade pe podea, spărgându-se. Trebuie să respecți decizia Emmei.

— Dar…

— Am spus că trebuie să respecți decizia Emmei.

Tata mă privește fix în ochi, pentru prima oară în multe luni.

— Asta e ceea ce vrei?

Răspunsul îmi stă pe limbă. Am senzația că îmi străpunge limba. Am senzația că acest răspuns e un sacrificiu.

Ai mei mă privesc de parcă mi-ar spune: „Spune da, spune da, spune da” și îmi dau seama că le e teamă că m-aș putea răzgândi.

— Da, zic eu. Asta e ceea ce vreau.

Marți

— Emmie.

O mână îmi dă cu grijă părul de pe față.

— Emmie, trezește-te, scumpo.

Clipesc și o văd pe mama cu o ceașcă și o farfurioară din porțelan și cu model floral în mâini.

— Poftim, zice ea și mi se pare că-mi vorbește de undeva, de departe. M-am gândit că ți-ar prinde bine o ceașcă cu ceai.

Mă ridic, mă sprijin cu spatele de pat și iau ceașca.

— Cum te simți azi?

Mă simt greoaie. Mă dor mâinile și picioarele, de parcă am răcit.

— Bea-ți ceaiul, spune ea, apoi coboară să iei micul dejun cu mine și cu tati.

— Încă e aici?

— Da.

Strâng ceașca în mâini.

— Nu prea mi-e foame.

— Păi, Emma, e cea mai importantă…

— … masă a zilei, spunem noi la unison.

— Exact.

Se apleacă să mă sărute pe obraz. Îmi închid ochii în timp ce o face și simt un miros proaspăt. Probabil, a făcut duș deja.

Țin ochii închiși în continuare până iese din cameră.

— Emmie?

Deschid un ochi ca să mă uit la ea stând în tocul ușii.

— Da?

— Ești chiar… ezită ea, doar pentru o secundă. Ești chiar frumoasă în dimineața asta.

Pun ceașca pe noptieră.

— Te-a forțat cineva să te răzgândești? m-a întrebat Joe Quirke aseară, când l-am sunat să îi spun că am hotărât să-mi retrag plângerea, tot scuzându-mă că l-am sunat atât de târziu.

— Nu, i-am răspuns. Doar că nu vreau să mai continue.

— Bine, Emma, e un pic cam târziu pentru asta. Procuratura ar putea să meargă mai departe cu cazul tău.

— Dar nu mă pot obliga să depun mărturie, nu? Am zis eu.

— Nu știu.

— Nu mă pot *forța* să fac ceva ce nu vreau.

(Nu de data asta. Nu acum.)

Apoi l-am auzit pe Bryan cum a urcat nervos la etaj, țipând:

— Refuz să particip la nenorocita asta de șaradă!

Ai mei n-au zis nimic, nu s-au dus după el. Au stat lângă mine pe tot parcursul conversației cu Joe.

— Emma? a întrebat Joe după o pauză mai lungă. Mai ești acolo? Ești sigură că asta vrei?

Am apăsat creionul atât de tare pe hârtie, încât i-am rupt vârful.

— Da, am spus eu, sunt sigură.

Atunci, tata s-a întins și mi-a pus mâna pe umăr. Am închis ochii, simțind cum mă ia amețeala.

Tata stă la masă. Are în față o farfurie cu biscuiți, o cutie cu suc de portocale, iar lângă el, un ceainic în dungi.

— Ia un loc, îmi spune mama.

Îmi toarnă un pahar cu suc, întinzându-mi pastilele. Mă joc cu ele în palmă.

— Denis?

— Da?

Mama îi face semn cu capul spre mine.

— Nu ai de gând să îi spui Emmei „bună dimineața”?

Își drege glasul.

— ’Neața.

Se întinde și mai ia un biscuit, punând deasupra o lingură mare de dulceață de căpșuni.

— Ia un biscuit. Mama ta i-a făcut azi de dimineață.

— Pentru noi?

— Ca să sărbătorim, spune mama, iar el se încruntă la ea.

— E prea devreme ca să sărbătorim, Nora. Încă trebuie să așteptăm răspunsul procuraturii.

Încerc să respir normal. Inspiră. *Unu. Doi. Trei.* Expiră. *Unu. Doi. Trei.*

— Dar faci ce trebuie, știi asta, nu-i așa? zice tata. Suntem mândri de tine, Emma.

Îmi întinde farfuria cu biscuiți, iar eu iau unul.

Aștept să se întoarcă și abia atunci înghit pastila.

— Unde-i Bryan? întreb.

Mama apucă aiurea cutia cu suc și o scapă din mână, căzând pe podea. Se bagă sub masă ca să o ia și, când vrea să se ridice, se lovește cu capul de masă, scoțând un mic geamăt.

— S-a întors la Limerick, răspunde tata când ea se ridică. Plătim mult pentru facultatea lui și ieri a lipsit deja de la multe cursuri. E timpul să se maturizeze.

Își împinge scaunul în spate și se ridică, apoi își ia sacoul de pe spătar și îl trage pe el.

— Mulțumesc pentru biscuiți, Nora. Au fost delicioși.

Se apleacă să o sărute pe obraz. Și, în timp ce pleacă, îmi pune o mână pe gât, atât de ușor, încât e posibil doar să-mi fi imaginat.

— Ce părere ai despre ei? mă întreabă mama.

— Poftim?

— Biscuiții. Ce părere ai? Am revenit la o rețetă veche de la Darina[22].

Se lasă pe spate cu scaunul, întinzându-și mâna să ia câteva dintre caietele ei vechi cu rețete, de pe masa din mijloc.

— Apropo, zice ea, răsfoind paginile vechi cu pete de zahăr granulat, făină și gălbenuș. Am găsit asta în coperta interioară, adaugă și îmi întinde un plic. Ți-e adresat.

Se uită la plic, apoi la mine, încuviințând din cap de parcă îmi acordă permisiunea de a-l deschide. Pare fericită. Asta îmi doream.

— Cred c-o să mă duc sus, îi spun.

— Dar nu ți-ai terminat...

— Nu mi-e foame.

Zâmbetul de pe fața ei dispare. (Mă bucur.)

Trebuia să mă protejezi, aș vrea să-i spun.

Trebuia să fii de partea mea.

Vreau ca amândoi să conștientizeze ce-am făcut. Vreau să-mi spună că am luat decizia corectă, că-mi sunt recunoscători, că vor încerca să se revanșeze față de mine cât mai au de trăit. Mă crezi? (Ce să cred? Nu-mi pot aminti.) Ai crezut vreodată că n-a fost vina mea?

•

Nu pot să-i întreb așa ceva. Nu-i voi întreba niciodată.

Bryan mi-a lăsat laptopul pe scaun, cu cablul înfășurat în jur ca să îl țină închis. Îl pun pe masa de toaletă și mă așez, întorc

[22] Darina Allen, bucătăreasă recunoscută la nivel internațional (n.t.).

plicul acela murdar și îmi recunosc scrisul de mână de deasupra unei urme de făină. Pe spate e un avertisment scris cu majuscule – NU DESCHIDE PÂNĂ LA TREIZECI DE ANI –, dar îl ignor și bag degetul sub marginea aceea lipită, ca să îl deschid, tresărind când mă tai în hârtie. E o coală A4, împăturită de vreo douăzeci de ori. O scot ușor, încercând să îndrept cutele și, imediat ce o văd, îmi amintesc exact despre ce e vorba.

— Va fi precum o capsulă a timpului, ne-a explicat domnișoara McCarthy când a scris pe tablă întrebarea următoare: „Unde mă văd la treizeci de ani?”. Și eu am scris una când eram în clasa a X-a, în anul de tranziție, și abia aștept să o deschid când voi împlini treizeci.

A adăugat grăbită că mai sunt câțiva ani până atunci și am văzut cum Jamie îi dă un cot lui Ali, strâmbându-se pentru că domnișoara McCarthy simte nevoia să ne amintească mereu cât de „tânără” e ea.

— Nu a trecut atât de mult timp de când am stat eu în locul vostru, să știți.

Ali a început să chicotească.

— Ce e atât de amuzant? a întrebat domnișoara McCarthy când J. a izbucnit în râs, apoi Ali, apoi eu și Maggie, din cauza chicotelilor molipsitoare.

— Nimic, am zis noi repede, deși abia mai puteam respira de la atâta râs. Scuze, domnișoară, scuze.

Și-a dat ochii peste cap și ne-a spus să ne revenim. Dar a mai urmat o serie de chicoteli. Apoi Jamie a izbucnit din nou și a scos un grohăit de la atâta râs, ceea ce a făcut-o pe Ali să râdă și mai tare, iar eu a trebuit să mă aplec, prefăcându-mă că-mi căutam ceva din ghiozdan, ca să-mi ascund fața. După câteva minute m-am ridicat, stând dreaptă și ignorându-le pe fete. M-am uitat pe fereastră, încercând să mă controlez, ca să nu ne trimită în biroul domnului Griffin.

— Unde te vezi la treizeci? a întrebat din nou domnișoara McCarthy.

Când sunetul pixurilor pe foi a început să umple camera, am știut că mai târziu nu avea să fie mai bine de atât.

Mă uit la scrisoare. Cuvintele sunt șterse, cerneala s-a scurs pe alocuri. „Mă voi căsători cu un milionar, voi avea doi copii – un băiat pe nume Harry și o fată pe nume Haze – care vor fi îngrijiți de o dădacă, voi avea un bucătar personal, o vilă, o

menajeră”, iar la final am adăugat asta: „Și intenționez să fiu foarte fericită”.

Îmi tremură mâinile de parcă ar fi prea slăbite să mai țină foaia. O scap și cade pe podea. Mă uit la ea. Sunt doar cuvinte. Doar cuvinte pe o foaie.

Desfășor cablul din jurul laptopului și îl deschid, mă loghez pe Facebook. Derulez în jos, poze cu picioare bronzate pe o plajă albă, dulciuri de la Ladurée, o pizza de la Domino, pe jumătate mâncată, statusuri scrise cu multe emoticoane și semne de exclamație, toți zâmbesc. Toată lumea e fericită.

Intenționez să fiu foarte fericită.

Sarah Swallows a încărcat 70 de fotografii într-un album nou, denumit „Ceremonia de absolvire”. Mă uit prin ele, la fetele în uniforme, îmbrățișând profesorii, cu lacrimi în ochi, văd o poză cu domnul Griffin care ține un discurs în amfiteatru. (Ar fi trebuit să fiu acolo.) Apoi o poză cu Sarah fără puloverul de la uniformă, fusta ei e acoperită cu semnăturile fiecărei fete din anul nostru (mai puțin a mea), alta cu Sarah și Julie în Reilly’s Pub, cu privirile încețoșate, cu rimelul întins și o poză cu toate. Acum s-au întors la petrecerea *de neuitat* de la Dylan Walsh, *wooohoo,* și văd o poză cu ei toți – Sean, Eli, Maggie, Ali, Jamie și Jack, alături de alți trei sau patru băieți – țin pahare din plastic pentru shoturi ridicate în semn de toast către fotograf. Maggie și Eli se țin de mână.

Probabil că sunt din nou împreună.

(Îmi doresc să fi fost acolo.)

Îmi verific inboxul. E plin din nou cu mesaje care îmi spun cât de dezgustătoare sunt, că sunt o mincinoasă, că inventez totul. *Târfă, mincinoasă, parașută, cățea, curvă.* Poate că sunt. Nu-mi amintesc, oricum.

Ah, da, iubito. Îți place, nu-i așa? Ești o fată cuminte. Ești o fată cuminte.

Nu-mi pot aminti, am spus.

Deschid un e-mail. E o poză cu o pernă și un link către o pagină de Wikipedia. **Asfixie** sau **asfixiere** (din greacă *a* – „fără” și *σφυξία* – „bătaie de inimă”) este o stare care apare când corpul nu mai primește suficient oxigen din cauza unei respirații anormale. Un exemplu de asfixiere este sufocarea. Asfixierea cauzează hipoxie. Care afectează, în primul rând, țesuturile și organele. Asfixierea se poate produce în multe circumstanțe – în

toate aceste circumstanțe, corpul nu primește suficient oxigen prin procesul de respirație pentru o perioadă lungă. Constricția sau obstrucția căilor respiratorii poate fi cauzată de: astm, laringospasm, de prezența unor materiale străine, de mediile în care oxigenul este greu accesibil – sub apă sau în vid – sau de cele în care, deși există un nivel suficient de oxigen, nu se poate respira normal pe fondul excesului de fum. Asfixierea poate duce la comă sau la moarte.

Doar un sfat, scrie mai departe în e-mail. Îl șterg. Le șterg pe toate. Cu excepția unuia.

„Hei, Emmie.

Mi-e dor de tine. N-ar trebui să-ți spun asta. E ca și cum aș încălca pactul nostru, prin care am stabilit că nu am voie să întreb cum te simți sau să-ți spun cum mă simt. Dar mi-e dor de tine. Deci, iată, am zis-o.

M-am întâlnit cu Bryan azi-dimineață când pleca la facultate. Era cam nervos, Em. Nu te supăra, dar mi-a spus ce-ai decis să faci. Nu încerc să-ți spun ce să faci și chiar încerc să-ți înțeleg motivele, chiar dacă, în fiecare zi când îi văd pe nemernicii ăia, tot ce vreau să le pocesc mutrele.

Scuze. Am spus că n-o să-ți scriu despre mine. Nu vreau să vorbesc despre mine. Vreau să fii fericită din nou, Emmie. Știu că acum crezi că nu e posibil, dar vei fi. Știu asta. Te-am mințit eu vreodată?

Vreau să-ți spun ceva. Nu știu dacă te deranja și, dacă da, îmi cer scuze, dar m-am gândit la noaptea aia în care am venit la tine acasă după ce am aflat ce s-a întâmplat. Și tu ai încercat să mă săruți, dar eu n-am vrut și nu pentru că nu te plăceam – să recunoaștem, cred că știm amândoi că nu e așa –, dar n-am vrut să profit de tine. Tu plângeai și totul o luase razna, iar eu n-am vrut să înrăutățesc lucrurile. Dar și eu am vrut, Emmie. La naiba, scuze, probabil că spun cele mai tâmpite lucruri acum, dar vreau să știi asta. Ar fi trebuit să te sărut pe trambulină în seara petrecerii. Eram pe cale să o facem, nu? Știi despre ce vorbesc sau mă fac de râs iar? Îmi amintesc că mă uitam la tine și nu-mi venea să cred cât frumoasă erai, cum e posibil ca un om să arate perfect și ar fi trebuit să o fac, dar n-am vrut să mă opresc din a te privi. Îmi doresc să te fi sărutat în acea seară. Îmi doresc să te fi sărutat, iar tu să fi acceptat și să hotărâm să

stăm acasă, să ne uităm la televizor cu Jen și cu Bryan. Nici n-ai idee cât aș da ca *să mă întorc în seara aia,* să schimb tot ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să fiu acolo să te protejez. Îmi pare rău, Em.

Conor. X”

Îl șterg și pe ăsta.

Ar fi trebuit să-l sărut în seara aia, pe trambulină. Ar fi trebuit să-l sărut, ar fi trebuit să mai stăm când ceilalți au plecat la petrecere. Ne-am fi putut uita la filme cu Bryan și cu Jen, să oftăm când s-ar fi dus la culcare, iar Bryan ne-ar fi spus să nu facem nimic ce el n-ar face. Ar fi trebuit să mă dezbrac, să mă uit la el când m-ar fi privit ca și cum aș fi fost cea mai frumoasă fată din lume. Ar fi trebuit să-l las să mă iubească. Ne-am fi îndrăgostit. Am fi hotărât să candidăm la o facultate în același oraș, ca să fim împreună indiferent de orice. Ne-am fi putut căsători la douăzeci și doi de ani, ignorându-i pe cei care ne-ar fi spus că suntem prea tineri, pentru că noi am fi știut adevărul. Încă ne-am fi ținut de mână la optzeci de ani, le-am fi povestit tuturor cum am crescut împreună, cum am fost cei mai buni prieteni și cum acea prietenie s-a transformat în dragoste. „Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru mine”, le-aș fi spus nepoților mei, „dar l-am făcut să aștepte”. Iar Conor mi-ar fi făcut cu ochiul și ar fi spus: „A meritat să aștept”. Aș fi fost fericită.

Acum nu mai pot fi cu el niciodată. Le aparțin acelor băieți. E ceva atât de clar de parcă m-ar fi marcat cu fierul încins. Și-au marcat numele cu fierul încins în inima mea.

Mă uit la reflexia mea din oglindă. Cum e posibil ca, în funcție de poziția ochilor, a nasului și a gurii, o persoană să fie frumoasă, iar alta, nu? Dacă ochii mei ar fi fost un pic mai apropiați? Sau dacă nasul meu ar fi fost mai mare? Dacă aș fi avut buzele mai subțiri sau gura prea mare? Cum ar fi fost viața mea atunci? S-ar mai fi întâmplat totul din seara aia?

Candyman, șoptesc spre oglindă. *Candyman. Candyman.*

Închid ochii, aștept, sper că un cârlig mi se va agăța de piele și îmi va jupui toată frumusețea. Voi avea o altă față.

Clipesc, dar sunt doar eu. Nu știu dacă să fiu dezamăgită sau ușurată.

Mă uit în ochii fetei din oglindă. Mă ridic, îmi dau jos colanții și hanoracul și mă uit la fata cu pielea palidă care stă acolo, în sutien și chiloți.

Îi ating sânii.

La dracu', sănii Emmei O'Donovan sunt mici. Credeam că sunt mai mari de atât.

Mă întorc.

Măcar are un cur mișto.

— Emma? strigă mama de jos. Emmie, unde ești?

— În dormitor.

— Vrei să cobori? Vreau să vorbesc cu tine.

Iau o gură de aer. Încă una. Inspir. *Unu. Doi. Trei.* Expir. *Unu. Doi. Trei.*

Mă îmbrac, acopăr corpul.

Mă uit la reflexia mea din oglindă.

Arăt normal. Arăt ca o fată cuminte.

— Emmie? strigă mama iar.

— Vin, spun eu. Imediat cobor.

Și cobor, forțându-mă să zâmbesc ca să arăt normal. E important ca acum să arăt normal. E important să arăt ca o fată cuminte.

Postfață

În ambele cărți, *Only Ever Yours* și *Și-a căutat-o,* am optat pentru un final ambiguu. N-am vrut să fie senzațional sau să influențez emoțional cititorul. Am luat această hotărâre pentru că am vrut să am un sfârșit credibil.

Unii cititori ai cărții de față au fost supărați că, în cele din urmă, Emma a capitulat. Au vrut să o vadă luptând, cerând dreptate pentru ce i s-a întâmplat. Și eu aș fi preferat să văd asta, dar, din nefericire, nu mi s-a părut un final credibil. Deși pare că societatea noastră nu susține abuzurile sexuale, vom descoperi destul de repede cât de frecvente sunt. Abuzul sexual (de la atingere nedorită la viol) e atât de comun în rândul femeilor, încât e aproape inevitabil. Le învățăm pe fete cum să se ferească să nu devină victime ale unui viol, deși știm că este o luptă pe care nu o putem câștiga. După ce am scris acest roman, mai multe prietene mi-au povestit ce li s-a întâmplat. O mână pe sub fustă, un tip care nu accepta un răspuns negativ, o noapte în care au fost prea bete ca să-și dea consimțământul, dar cred că au fost forțate, oricum. Am împărtășit aceste povești și ne-am dat seama că erau o parte esențială din viața unei femei, ca durerile menstruale sau metodele contraceptive. Și pe toate cele care mi-au prezentat poveștile lor le leagă ceva: rușinea. „Eram beată…”, „Eu l-am adus la mine acasă…”, „Am adormit la acea petrecere…”, „Am încremenit și n-am putut să-i spun să se oprească…”

E vina mea. E vina mea. E vina mea.

Când le-am întrebat dacă au mers la poliție să depună plângere, doar una din douăzeci a spus „da”.

Celelalte s-au uitat la mine: „Nu. Cum aș fi dovedit? Cine m-ar fi crezut?”

Și nu am avut cum să le contrazic.

Nu vreau să mai trăiesc într-o astfel de lume.

Văd fetițe care se joacă în parcul din zona în care locuiesc și mă tem foarte tare pentru ele, din cauza culturii în care cresc. Ele merită să trăiască într-o lume în care abuzul sexual este

izolat, într-o lume în care e luat în serios și în care pedepsele pentru infractori sunt severe și se aplică imediat.

Trebuie să vorbim despre viol. Trebuie să vorbim despre consimțământ. Trebuie să vorbim despre blamarea victimelor, despre umilințele la care sunt supuse și despre standardele duble pe care le aplicăm bărbaților și femeilor.

Trebuie să discutăm până când toate fetele ca Emma din această lume vor primi susținere și vor fi înțelese. Până vor simți că sunt crezute.

Louise O’Neill

virtual-project.eu